

mmcybermedia. com

ဇာတ်နာ ပထမ

lucky82 mmcybermedia.com
မှ စာရိုက်တင်ပေးပါသည်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း-	Nino
အတွင်းဒီဇိုင်း-	စိုးပိုင်
ထုတ်ဝေသူ-	ဒေါ်ခင်မာချို ပန်းဝေဝေစာပေ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
ပုံနှိပ်သူ-	ဒေါ်ဝင်းမာ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက် ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။
စိတ်ပီ-	အီးဂဲလ်
စာအုပ်ချုပ်-	ကိုတင်အေး(လှိုင်)
ထုတ်ဝေသည့်နှစ်-	၂၀၁၂၊ နိုဝင်ဘာလ
အုပ်ရေ-	၁၀၀၀
တန်ဖိုး-	၂၅၀၀ ကျပ်

- ❖ စာအုပ်ကတ်တလောက် အညွှန်း
- ❖ ဇာတ်နာ
- ❖ ပထမ။ ဇာတ်နာ။ ရန်ကုန်။
- ❖ ပန်းဝေဝေစာပေ၊ ၂၀၁၂။
- ❖ စာမျက်နှာ ၁၁၄၊ ၁၃.၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ
- ❖ (၁) ပထမ

မာတိကာ

စကားလက်ဆောင်မွန်
ဆိုင်ကယ်လုလုလေး
ပါစင်နယ်အင်တာဗျူး
မေ့ပစ်လိုက်ပါဗျာ
နာမကရကမင်္ဂလာ
ဗုဒ္ဓိသရကံဂစ္ဆမိ
ယတြာချေတာပါ
ဒါပဲနော် အစ်ကို... အစ်ကို
ဂက်စတာပိုများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း
ညစာစားပွဲ
ဟဲလို... ဒေါက်တာ
ငါးမည်ရ ဇာနည်
လောင်းမလားလေ ဘော်ဒါ
တပေါင်းတန်းအကြောင်းထူး
ဇာတ်ပေါင်းခန်း
ကျေးဇူးတင်စကား

ဇာတ်နာ

အမည်ရင်းမှာ မောင်သူရဖြစ်သည်။ ဦးအောင်သိန်း (စာရေးဆရာ နန်းညွန့်ဆွေ)၊ ဒေါ်လှကြည် (စာရေးဆရာမ ကြည်ဦး)တို့၏ အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သည်။ ၂၇-၁-၁၉၆၁ တွင် မွေးဖွားပြီး ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် သွားဖက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် မိုးနတ်သူဇာ အငြိမ်းအားဖြင့်၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် မြပုဏ္ဏမာ အငြိမ်းအားဖြင့်တို့ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံတွင် ပါဝင်ခဲ့မှုကြောင့် ထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ် မေလတွင် ဒုတိယအကြိမ် အဖမ်းအဆီး ခံခဲ့ရပြီး ထောင် ၅ နှစ် ချခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာပြီး အနုပညာလုပ်ငန်းများ ပြန်လည်လုပ်ဆောင်ခဲ့သော်လည်း အငြိမ်းအားဖြင့် ပိတ်ပင်ခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို ရိုက်ကူးခြင်းများအား ပိတ်ပင်ခံခဲ့ရသည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ ပြန်လည်ရိုက်ကူးခွင့် ရရှိခဲ့သော်လည်း ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ အနုပညာလုပ်ဆောင်ခွင့် ပိတ်ပင်ခံခဲ့ရသည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ရွှေဝါရောင် သံဃာ့အရေးအခင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့မှုဖြင့် အဖမ်းအဆီးခံခဲ့ရသည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် နာဂစ်မုန်တိုင်း ဒဏ်ခံ ဒေသများသို့ သွားရောက်ကူညီရင်း ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရပြီး ထောင်ဒဏ် ၅၉ နှစ် ချခံခဲ့ရသည်။ ထောင်ထဲတွင် ရိုနေစဉ် မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် မြစ်ကြီးနားထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ထောင်မှလွတ်ပြီးပြီးချင်း မလွတ်မြောက်သေးသော နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများ လွတ်မြောက်ရေး၊ ထောင်ဝင်စာပေးပို့ရေး တို့ကို ဦးစားပေး လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ပထမအကြိမ် THE ART OF FREEDOM FILM FESTIVAL ကို ဦးဆောင်ကျင်းပခဲ့ပြီး ပိုလ်ချပ်အေ ဘင်ဆန်းရုပ်ရှင် ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ မှတ်တမ်းတင်ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးခြင်း သင်တန်းများ၊ လူငယ်ထုအတွက် နိုင်ငံရေးအသိပညာပေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် HOME (House Of Media & Entertainment) အဖွဲ့ကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းအရပ်များအဖွဲ့မှ ချီးမြှင့်သော One Humanity ဆု၊ နိုင်ငံတကာစာပေပညာရှင်များအဖွဲ့မှ ချီးမြှင့်သော Pen/Pinter Courage ဆု၊ အလန်နိုင်ငံ အနုပညာရှင်များမှ ချီးမြှင့်သော Equity ဆု၊ နော်ဝေနိုင်ငံမှ ချီးမြှင့်သော Freedom to Create Prize၊ နယ်သာလန်နိုင်ငံမှ ချီးမြှင့်သော Prince Claus ဆုတို့ အပါအဝင် နိုင်ငံတကာမှ ချီးမြှင့်သော ဆုပေါင်း ၂၄ ဆုရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှ ချီးမြှင့်သော ရုပ်ရှင်သူရဲကောင်းဆုကို ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် မန်းထာ (A^oပိမက်လှလှ မက်ပါစေ) စာအုပ်ကို စာပေဗိမာန်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယခုစာအုပ်သည် စာရေးသူ၏ ဒုတိယမြောက် ထုတ်ဝေသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

စကားလက်ဆောင်မွန်

၁၉၈၈ ခုနှစ်သည် အရေးတော်ပုံနှစ်ဟု ဆိုရမလောက်ပင် အစိုးရအား ဆန့်ကျင်သော အရေးအခင်းများသည် တစ်ချိန်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ မောင်ဘုန်းမော် အရေးအခင်းဟု အမည်တွင်ခဲ့သည့် မတ်လ လှုပ်ရှားမှု၊ ဂျင်ဂလီ ပွဲတော်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံခဲ့ရသည့် ဖွန်လအရေးအခင်း၊ ရှစ်လေးလုံးဟု ကျော်ကြားခဲ့သော သြဂုတ်လ အရေးအခင်း၊ ထိုသည်၏နောက် တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာဖြင့် အံ့ကြွလှုပ်ရှားခဲ့သည့် ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံတို့ပင်တည်း။

သြဂုတ်လ ၂၂ ရက်မှ အစပြုခဲ့သော ယင်းဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံသည်ကား မြန်မာ့သမိုင်းတွင် မကြုံဘူးလောက်အောင် လူတန်းစား A လွှာပေါင်းစုံ ပါဝင်သည့် A စိုးရ ဆန့်ကျင်သော လှုပ်ရှားမှုကြီးဖြစ်ရကား ဆရာဝန်များ၊ အနုပညာရှင်များ၊ ရှေ့နေများ စသည့် အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်များသာမက အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ အခြေအနေမဲ့များ၏ လမ်းဘေး သမဂ္ဂပါမကျန် တော်လှန်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

အနုပညာရှင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်မှာလည်း ဤအရေးတော်ပုံအစ ကာလများကပင် ပါဝင်ခဲ့ရကား ကျောင်းသားစိတ်တစ်ပိုင်း ကျန်နေသည့် အတွင်းဓာတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် တဖြည်းဖြည်း နက်မှန်းမသိ နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်ရောက် ဆင်နွှဲမိလေတော့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့၏ စုရပ်ဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့ ၂၁ လမ်းရှိ (ယခင် သဘင်ကောင်စီရုံးခန်း) မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ သဘင်သမဂ္ဂ ရုံးခန်းသည်လည်း အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ သပိတ် ခေါင်းဆောင်များ၊ ကိုယ်စားလှယ်များ စတည်းချရာ နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်လာလေသည်။

ရွှေပြည်အေးသမားများ၊ အကဲခတ်ဆရာများ၊ ရရင်ရ မရရင် ချ ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ငြင်းခုံရာ စည်းဝေးခန်းမတစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်မှာလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် မကြုံရလောက်အောင်ပင် ဟောပြောပွဲများ၊ အစည်းအဝေးပွဲများ၊ နယ်စည်းရုံးရေး ခရီးစဉ်များ၊ ဆန္ဒပြပွဲများ၊ အလှူခံကိစ္စများနှင့် ချာလပတ် ယမ်းနေကြရကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရုံးရှေ့ ကျောက်သင်ပုန်းမှတစ်ဆင့်သာ ဆက်သွယ်ရသည့်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်ကို မျက်နှာချင်း ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့်ရအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သည့်အရာကား ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ပေါ်ပေါက်လာပါတော့သည်။ အခြားမဟုတ်ပါ။ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းလိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ထိုနေ့ ညနေ ၆ နာရီခန့်၌ သဘင်သမဂ္ဂရုံးခန်းအတွင်းသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလှူလှူ၊ ရောက်လာကြပါတော့သည်။ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဘာတွေဆက်လုပ်ကြဦးမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ နဂိုကပင် နာမည်ကြီးနေသည့်အတိုင်း မိမိတို့ လူသိုက်သည် အဖမ်းခံရပေလိမ့်မည်။ ဒီတော့ ထွက်ပြေးကြမလား၊ သွားအဖမ်းခံမလား၊ တောခိုကြမလား တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရပေလိမ့်မည်။ ပထမဆုံးတော့ ဒီနေရာမှ အမြန်စွန့်ခွာရပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍များ စစ်တပ်သည် သူတို့ကြေညာထားသည့်အတိုင်း အင်အားသုံး၍ သည်နေရာကို ဝင်ရှင်းခဲ့လျှင် လမ်းသူလမ်းသားများ အချောင်သက်သက် ထိခိုက်နစ်နာကြမည် မဟုတ်တုံ့လော။ မိမိတို့အပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးမားနေပြီဖြစ်သော လမ်းသူလမ်းသားများကလည်း သူတို့ ကာကွယ်ပေးပါမည်၊ ဖွက်ထားပေးပါမည် မသွားကြပါနှင့်ဟု အတန်တန် တားကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက်မှာ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတွေ ကိုယ်ဆွဲ၊ ရုံးခန်းအတွင်းမှ စာရွက်စာတမ်းများကို အလျင်အမြန် ဖျောက်ဖျက်ကာ ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံ ဝင်းအတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြတော့သည်။ ထိုအချိန်က ဆေးရုံကြီး ဝင်းအတွင်း၌ အစာဝတ်ခံ ဆန္ဒပြနေကြသော အုပ်စုအဖွဲ့အစည်း အသီးသီးမှာလည်း ညမထွက်ရ အမိန့်ကြောင့် အိမ်ပြန်ခွင့်မရဘဲ လူနာဆောင် အသီးသီး၌ သောင်တင်နေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်မှာ အုပ်စု သုံးစုခွဲပြီး အဝတ်လျှော်စက်၊ ဓာတ်အားပေးစက်နှင့် ရေခဲတိုက်များ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေရတော့သည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် စစ်အစိုးရအလိုမရှိ ဟူသော အော်သံများ၊ သေနတ်သံများ၊ လမ်းမပေါ်တွင် ချထားသော အပိတ်အဆို့၊ အကာအရံများကို လိုက်လံရှင်းလင်းနေသည့် စစ်ကားသံများကို နာခံရင်း တစ်ညတာခရီးကို ကျော်လွန်ခဲ့ရပေသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပုန်းအောင်းခဲ့သူများကို မှတ်တမ်းတင်လိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သဘင်သမဂ္ဂမှ မိုးဝင်း၊ မိုးမင်း၊ အရိုင်း၊ ညီညီလှိုင်(ညောင်ညောင်)၊ ညီဝင်းစိန်၊ ဖိုးဖြူ၊ စိုးဟန်၊ တပ်မတော်မှတ်တမ်းရုံးမှ တပ်ကြပ်အောင်သန်း၊ ကျောင်းသားတပ်ပေါင်းစုမှ ရွှေရောင်၊

အောင်ဇော်မျိုး၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဇင်ဝိုင်းနှင့် တောင်ဥက္ကလာမှ ဆိတ်မဆိုသူတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ညတွင်းချင်းပင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂမှ မင်းမင်း၊ ဇော်ထွန်းတို့ ခေါင်းဆောင်သည့် အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့သို့ လှမ်း၍ ဆက်သွယ်ပြီး မနက်လင်းသည်အထိ မည်သည့်နေရာမှ မသွားရန်နှင့် သောင်တင်နေသည့် ကလေးများကိစ္စ မိမိတို့လာမှ ရှင်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားထားရပေသည်။

သို့ဖြင့် စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ မနက် ၅ နာရီထိုးသည့် အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့၏ စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားလေးများအား ဘေးကင်းရန်ကင်းစွာ အိမ်ပြန်ပို့နိုင်ခဲ့လေသည်။

သည်နောက်မှာတော့ ညက ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း စစ်အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြပွဲကို ချီတက်ရန် ဝိုင်းပြင်းကြရလေတော့သည်။ သည်မှာတင် ပြဿနာက စပါလေပြီ။ ဆေးရုံကြီး အတွင်းရှိ သူ့အစုနှင့်သူ ရှိနေကြသော အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးသည် အင်တင်တင် ဖြစ်နေကြလေသည်။ တောင်လိုလို၊ မြောက်လိုလို၊ အစည်းအဝေး လုပ်ဦးမလိုလို၊ အီအီးပါဦးမလိုလိုနှင့် ချီတက်ရန်ကိစ္စကို ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေကြတော့သည်။ သည်တစ်ခါက တကယ့်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်တော့မှာ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ခေါင်းချင်းဆိုင်ရတော့၏။ ကဲ... ဘယ်သူမှ မထွက်ခင်ကတည်းက တို့ထွက်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နိုင်ငံလုံး ပါလာတော့ ဒို့အရေးမှ မလုပ်ရရင် ခေတ်မမီတော့ဘူးဟဲ့ ဆိုပြီး ပါလာလိုက်ကြတာ။ ခုတော့ ဘယ်တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ခုချက်ချင်း... ပစ်ပါ... ဖမ်းပါနဲ့ စင်ပေါ်က လက်သီးလက်မောင်းတန်းခဲ့တဲ့ အနုပညာသမားဆိုတာတွေမှလည်း အရိပ်တောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ကလေးတွေကိုချည်းပဲ မင်းတို့ ချီတက်ကြတော့ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တော့မလား။ အသေခိုင်းလိုက်တော့မှာလား...။

ကိုင်း... ဘယ်သူထွက်ထွက် မထွက်ထွက်၊ တို့ထွက်တယ်ကွဟု ကြိမ်းဝါးပြီး ကိုဌေး(ဇင်ဝိုင်း)ရယ်၊ မိုးကြီး(မိုးဝင်း)ရယ်၊ မောင်စိန်ထွန်း(မိုးမင်း)ရယ်၊ အောင်သန်းဦး(အရိုင်း)ရယ်၊ မောင်ရွှေရောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်... နောက်ပြီး ကျောင်းသားဟောင်းများအဖွဲ့မှ နိုင်လင်းနှင့် ကျော်မြင့်တို့ပါ ပေါင်းကာ စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်တည်းဖြင့် စတင်ချီတက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

စစ်အစိုးရ အလိုမရှိ၊ စောမောင်အစိုးရ အလိုမရှိ...

ဗိုလ်ချုပ်ပေးတဲ့ စစ်ပညာ ကျောင်းသားပြည်သူ သတ်ဖို့မဟုတ်ဘူး... စသော ကြွေးကြော်သံများဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းတစ်လျှောက် ထိုမှ ဘုရားလမ်း၊ မဟာဗန္ဓုလမ်း၊ ဘုန်းကြီးလမ်းမှတစ်ဆင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ချီတက်ခဲ့ကြရာ တစ်ပတ်ပတ်မိသည့်အချိန်မှာတော့ လူတန်းကြီးမှာ နှစ်ထောင်သုံးထောင်ခန့် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ထပ်မံရောက်ရှိလာသော အဖွဲ့များနှင့် ပူးပေါင်းကာ လူလေးထောင်ကျော်ခန့်ကို ဦးဆောင်ပြီး မြို့တော်ခန်းမသို့ ဦးတည်လိုက်တော့၏။

ထိုနေ့မနက် အဖြစ်အပျက်များကို အကျဉ်းရုံး၍ ဆိုရသော် ကျွန်တော်တို့လူစုမှာ သေကံမရောက် သက်မပျောက်၊ ကျည်ဆန်ထွင်းဖောက်သည့် ဘေးမှ ကင်းဝေးကာ ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်ငြားလည်း ဇာနည်နှင့် ဇင်ဝိုင်းသေပြီဟူသော သတင်းက တောမီးလောင်သည့်နှယ် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တော့၏။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြေလှန်ရှာနေသည် ဟူသော သတင်းကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာကား တစ်နေရာရာမှာပဲ သွားပြီး ရှောင်နေရတော့မလိုလို၊ တစစာ လာခေါ်နေကြသော ညီငယ်ကျောင်းသားများနှင့် အတူပဲ တောခိုရတော့ မလိုလိုနှင့် အတော် ဆုံးဖြတ်ရ ကျပ်နေပါတော့သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘယ်ကိုမှ မရှောင်ဘဲ၊ တောမခိုဘဲ မြို့ပေါ်မှာပင် လုပ်စရာရှိသည်များကို သိုသိုသိပ်သိပ် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်၊ ကိုဌေး(ဇင်ဝိုင်း)၊ မိုးကြီး(မိုးဝင်း)၊ မောင်စိန်ထွန်း(မိုးမင်း)၊ အောင်သန်းဦး(အရိုင်း)တို့ ငါးဦးသားသည် သူငယ်ချင်း ကိုကျော်ဝင်း၏ အိမ်၌ စတည်းချရန် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက်မှစ၍ ကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုသိန်းဦး၊ ကိုကိုဦးစသည့် သူငယ်ချင်းများ အိမ်သို့ တစ်လှည့်စီ သွားနေလိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ အလှည့်ကျသွား၍ အဆက်အသွယ် လုပ်လိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ ပုန်းအောင်းနေကြသော အဖွဲ့အစည်းဝင်များထံသို့ စားနပ်ရိက္ခာ အခြောက်အခြမ်းများ လိုက်လံဝေငှလိုက်ဖြင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကျော်လွန်ခဲ့ရတော့၏။

မှတ်မှတ်ရရ ထူးထူးခြားခြား ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များမှာကား အနုပညာတပ်ဦးဟု အမည်ပေးပြီး ရုပ်ရှင်နယ်မှ ဒါရိုက်တာ အောင်မြင့်မြတ်၊ ပန်းချီပန်းပုနယ်မှ ဦးမျိုးမြင့်၊ စာပေနယ်မှ မောင်မိုးသူ၊ ဂီတနယ်မှ ကိုကိုအောင်(သပြေ)နှင့် သဘင်နယ်မှ ကျွန်တော်တို့ပါဝင်သော အဖွဲ့တစ်ခုကို လျှို့ဝှက်စွာ ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့ခြင်းပင်။ ရန်ကုန်မြို့ ဘားလမ်းရှိ စင်ရော်မောင်မောင် ရုံးခန်းကို ဆက်သွယ်ရန်ဌာနအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ...

- (၁) တောတွင်းရောက် ကျောင်းသားများနှင့် အဆက်အသွယ်ယူကာ မြို့ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားရန်
 - (၂) အလုပ်သမား သမဂ္ဂများကို စည်းရုံးကာ အလုပ်သမားများ အလုပ်ခွင်မဆင်းရေး သပိတ်မှောက်ရန်
 - (၃) နိုင်ငံရေးအရ ခေါင်းဆောင်များအား ပံ့ပိုးကူညီရန်...
- စသည့်ရည်ရွယ်ချက်များ သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ အငယ်ဆုံးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဟိုပြေးရ ဒီပြေးရ၊ ဟိုအဖွဲ့နှင့် သွားဆွေးနွေးရ၊ ဟိုလူကြီးအိမ်သွားရ၊ ဒီလူကြီးအိမ်သွားရဖြင့် ဖတ်ဖတ်မောနေရတော့သည်။

ဤသို့ ပြေးရင်းလွှားရင်းပင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပြန်စဉ်းစားမိပြီး ဟိုသွားလည်း သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်၊ ဒီသွားလည်း ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်၊ ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်၊ မျက်မှန်တပ်လိုက် လုပ်နေရသည့် အဖြစ်ကို တဖြည်းဖြည်း ရှုရှာလာမိတော့သည်။ ထိုအချိန်ကလည်း ရန်ကုန်မြို့တလွှားတွင် (အထူးသဖြင့် အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်း၌) ဘယ်သူ့ကို မေးလိုက်မေးလိုက် 'ရှောင်' နေတယ်ဟူသော 'ရှောင်' နာရောဂါသည် အပိုလို မျက်စိနာထက်ပင် လျင်မြန်စွာ

ကူးစက်ပျံ့နှံ့နေချိန် ဖြစ်ပြန်ရာ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ဤစာရင်းထဲ အသွင်းခံရမှာကို တွေးပြီး ကြောက်လာမိတော့၏။ ဘယ်တုန်းက ဘာလုပ်ခဲ့မှန်းမသိ ဘယ်မှာပါခဲ့မှန်းမသိဘဲ လူအထင်ကြီး ပြီးရော ရှောင်နေတယ်ဆိုသည့် မစ္စတာရှောင်လင်များနှင့် တစ်တန်းတစ်စားတည်း ဖြစ်ကုန်မည်စိုးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်မှာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီး စက်တင်ဘာ ၂၅ ရက်နေ့ (အာဏာသိမ်းပြီး တစ်ပတ်အကြာ)တွင် အသီးသီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် အလင်းဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင်လည်း ခပ်တည်တည်ပင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ပြောင်သွားလာ လှုပ်ရှားပစ်လိုက်တော့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ထင်သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်နေ့ နံနက် ၈ နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့ ဘားလမ်းရှိ စပယ်ဦးပုံနှိပ်တိုက်တွင် ကျွန်တော်၊ ကိုဌေး(ဇင်ဝိုင်း)၊ မိုးကြီး(မိုးဝင်း)၊ ကိုညီဝင်းစိန်၊ ဦးအောင်မြင့်မြတ်၊ ဦးတင်စိုးနှင့် (မဆီမဆိုင် ပါလာရှာသော) (သစ်မွှေးရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ) ကိုအမိန်တို့ ခုနစ်ဦးသည် တပ်မ ၃၃ မှ စစ်ကားများနှင့် ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရပါတော့သတည်း။

ဤစာအုပ်ငယ်တွင် ကျွန်တော်တို့အား စတင်ဖမ်းဆီးသည့် အချိန်မှစ၍ ထိန်းသိမ်းရာမှ လွတ်လာသည်အထိ တွေ့ကြုံခဲ့သမျှကို အရင်းအတိုင်း ဖောက်သည်ချထားပါသည်။ စာအုပ်အမည်နှင့် ပတ်သက်၍ အတန်ငယ်ပြောစရာရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စစ်အစိုးရ တက်လာပြီးသည့်နောက် ပထမဆုံး အဖမ်းခံရသော အနုပညာသမားများဖြစ်ခြင်း၊ ပုဒ်မ ၁၀(က)ဖြင့် ပထမဆုံး အရေးယူခံရသူများဖြစ်ခြင်း၊ မီးလောင်ပြီးစ အင်းစိန်ထောင်တွင်းသို့ ပထမဆုံးအပို့ခံရသော နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများဖြစ်ခြင်း စသည့် အကြောင်းများတို့အပြင် ကျွန်တော်တို့၏ ပင်ရင်းနှုတ်မှုလစိတ်မှာ အတန်ငယ်ကြားဝါလိုစိတ် ရှိခြင်းတို့ကြောင့် ဤစာအုပ်အမည်ကို 'ပထမ' ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ မကျေမလည် ဖြစ်သူများ ရှိပါက အတင်းပြောကြပါကုန်။

ဆိုင်ကယ်လုလုလေးတွေ

ပုစွန်သေစေသော တော်သလင်းနေသည် ကျွန်တော့်အား ကောင်းစွာ ဒုက္ခပေးနေတော့၏။

အကြိုအကြားများပါမကျန် တရစပ်ထွက်နေသော ချွေးတို့ဖြင့် ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွဲနှစ်နေတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံးမှာလည်း ရှိမှရှိပါသေးရဲ့လားဟု ထင်မှတ်မှား လောက်အောင်ပင် ထုံကျင်နေတော့၏။

မဖြစ် ခံနိုင်ပါရိုးလား...

အမိုးအကာ မပါသော တီအီး ၁၁ ကားကြီး၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် နူးနှစ်ဘက်ထောက် နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ထိထားပြီး လက်နှစ်ချောင်းကို ယှက်ကာ နောက်စေ့ပေါ်သို့ တင်ထားရလေတော့သည်။ ရုပ်ရှင်ကားများတွင် စစ်သုံးပန်းများအား ဖမ်းဆီးပုံနှင့် တူလွန်းလှပါဘိတော့။

မိမိတို့သည် သူပုန်လည်း မဟုတ်။ ဓားပြလည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ဤနယ် လူတန်ဖိုးကို လျစ်လျူရှုသော ဖမ်းဆီးနည်းကို အသုံးပြုမှန်း နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မိမိတို့အား မမြင်စေလို၍ဟု ဆိုပြန်ကလည်း ကျွန်တော်တို့အား ဖမ်းဆီးစဉ်ကာလကပင် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီးမှာ ရွှေတိဂုံဘုရား တပေါင်းပွဲတော်တမျှ စည်ကားနေပေရာ ဤအချက်သည် မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့အား မည်သည့်နေရာကို ခေါ်သွားမှန်းမသိစေလို၍သာ ဖြစ်ပေမည်။ ဤအချက်သည်လည်း မအောင်မြင်နိုင်ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ ဦးစံရှားဝတ္ထုများနှင့် ကြီးပြင်းလာရသော ကျွန်တော်သည် ခေသူမဟုတ်ရကား ကားရပ်ပုံ၊ မောင်းပုံ၊ ချိုးကွေ့ပုံတို့ကို စိတ်ဖြင့် မှန်းပြီး ဟော သိမ်ကြီးစွေး၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ ပြည်လမ်း၊ ဦးစိစာရလမ်း စသည်ဖြင့် မှတ်သားလာနိုင်ခဲ့ပေသည်။ "ခဝဲခြံရောက်မယ် တက်... တက်" ဟူသော ကားစပယ်ယာများ၏ အသံကို ကြားရသည့်အခါ ဪ... မရမ်းကုန်းလမ်းဆုံရောက်ပြီကိုး။ ဒါဆို တို့ကို ထောက်လှမ်းရေး ၆ နဲ့ ရေကြည်အိုင် တစ်ခုခုကို ပို့မှာသေချာပြီဟု တွက်ဆမိလိုက်၏။ များမကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့၏ တီအီး ၁၁ ကားကြီးသည် လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ရာ ထောက်လှမ်းရေး ၆ ပဲဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆလိုက်ရပါတော့သည်။

မြေနီလမ်းအတိုင်း မောင်းချလာသော ကိုရွှေတီအီးသည် လက်ယာဘက်ကို ထပ်မံချိုးပြီးနောက် ကုန်းခပ်မြင့်မြင့် တစ်ခုကို တက်ကာ သက်ပြင်းခပ်ကြမ်းကြမ်းတစ်ခု မှုတ်ထုတ်ပြီးနောက် ရပ်ချလိုက်လေတော့သည်။

"ဟေ့တစ်ယောက်မှ ခေါင်းထောင်မကြည့်စေနဲ့။ တစ်ယောက်စီဆင်းခိုင်း၊ ဒါအရင်ယူ၊ ဟေ့ကောင်... သော့ဖွင့်ပြီးပလား" စသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံများကို ကြားရနေသဖြင့် ဧကန္တတော့ ဒီနေရာဟာ ရုံးခန်းတစ်ခုခု (ဒါမှမဟုတ်) ကင်းတဲတစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်တယ်ဟု တွက်ချက်နေမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဗြန့်ခနဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အဝတ်ကြီးတစ်ခု စွပ်ချလိုက်ပြီး 'ထ'ဟု ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ခြေကျင်နေသည့်ကြားမှပင်

အသာဖြည်းဖြည်း ထလိုက်ရ၏။ တစ်ဖန် 'ခုန်ချ'ဟု ဆိုပြန်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မမြင်မကန်း ရမ်းခုန်ချလိုက်ရာ ကံအားလျော်စွာ သဲပုံပေါ် တည့်တည့်ကျသွားသဖြင့် သက်သာရာ ရသွားပေသည်။ ထို့နောက် "ကဲ... ထ"ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်၏ လက်မောင်းအား လူတစ်ယောက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခေါ်ပြန်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက်သို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားရပြန်တော့သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော့်အား 'ရှေ့မှာတန်း ခေါင်းငုံ့၊ ရေမြောင်းရှိတယ် ကျော်လိုက်၊ လှေကားထစ် တစ်ခုရှိတယ်' စသဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောပြီး စေခိုင်းလာလေသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ရှေ့ကထောက်လှမ်းရေးစာအုပ်များ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့်အားလျော်စွာ ခေါင်းငုံ့ဟု အမိန့်ပေးသူက လုံးဝမငဲ့ဘဲ နေသည့် အဖြစ်ကို သံသယဝင်ပြီး နောက်ပိုင်း ထိုသူစေခိုင်းသမျှကို လိုက်မလုပ်ဘဲ နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ သံဆူးကြိုးရှိတယ် ခေါင်းငုံ့ဟု ထိုသူက ပြောလာသောအခါ ကျွန်တော်က မငဲ့ဘဲ တည့်တည့်ဝင်တိုးပစ်လိုက်ရာ ဘာသံဆူးကြိုးနဲ့မှ မညှိဘဲ ရှိလေသည်။ အနီပုဂ္ဂိုလ်... ထိုပုဂ္ဂိုလ်... ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်... အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့ကြံစည်မှု ပျက်ပြားသွားသဖြင့် ဒေါသပွားကာ ကျွန်တော့်အား သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ဆီသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားလေရာ ကံအားလျော်စွာ မျက်နှာနှင့် မတိုက်မိဘဲ ပခုံးနဲ့သာ တိုက်မိသဖြင့် သက်သာသွားရပြန်လေသည်။ သည်နောက်မှာတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့ကြံစည်ချက်များ ကုန်ဆုံးသွား၍ထင် ကျွန်တော့်အား အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ထည့်လိုက်တော့၏။ အုတ်နံရံနှင့် ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားဖြင့် ကပ်ထားခိုင်းပြီးနောက် နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့ဟု အမိန့်ပေးကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အခန်းအပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာဖြင့် ငိုအားထက် ရယ်အားသန်... ဘယ့်နယ်... ခေါင်းစွပ်ကြီးစွပ်ထားတဲ့ဟာ ဘာမှမမြင်ရတဲ့သူက လှည့်ကြည့်တော့ကော ဘာမြင်ရမှာမို့တုံး၊ အကန်းကို တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် မလုပ်နဲ့လို့ ပြောသလိုချည်းပါလား။ ထို့နောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး ကျွန်တော်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပြန်ပါသေးသည်။ ဪ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ... အခု ထွက်ပြေးပါလို့ ခိုင်းရင်တောင်မှ မမြင်မကန်းနဲ့ ဘယ်သွားရမှန်း ဘယ်လာရမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်။ လိပ်ကို မျက်နှာအဝတ်နဲ့ စည်းပြီး ပက်လက် လှန်ထားသလိုပါလား။

မကြာခင်မှာပဲ အသံခပ်ဩဩတစ်ခုက ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ဒါက ဇင်ပိုင်း၊ ဒါက ဇာနည်၊ ဒါက မိုးဝင်း စသည်ဖြင့် တစ်ခန်းစီ တစ်ခန်းစီ လိုက်၍ မိတ်ဆက်ပေးနေပါတော့၏။ တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင် လူလေးငါးယောက်ခန့် ကျွန်တော်ရှိနေရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ မင်းက ဇာနည်လားကွ ဟူသော ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသံနှင့်အတူ အုံးခနဲ ရိုက်လိုက်သော လက်ဖဝါး၏ အရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော်၏ နဖူးမှာ အုတ်နံရံနှင့် မိတ်ဖွဲ့သွားရကာ ကြယ်တွေလတွေသည် စိကာတန်းကာ ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။ သည်နောက်မှာတော့ 'ဟေ့ကောင် လုပ်စမ်းပါဦးကွ ဒို့အရေးလေး ဘာလေး'။

"ဒီမိုကရေစီ အော်ပါဦးကွ"

"ဟေ့ကောင် ဒီမာ ပီတာ ကီစောင် လုပ်စမ်းပါဦး"

စသည်ဖြင့် ပြောလိုက် ထိုးလိုက်ဖြင့် အနီပုဂ္ဂိုလ်များမှာ စံချိန်စံညွှန်း မမီမှာစိုးသည့်အလား ကျွန်တော့်အား တပုန်းပုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ပိုင်းထိုးနေကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ သမ္မတ

လူကြမ်းအဖွဲ့အလယ်သို့ ရောက်သွားရှာသော ရိုးရိုးအအ ရွာသားလေးတစ်ဦးလိုပင် ဖြစ်နေတော့၏။ သည်အထဲ ကောင်းကောင်းမထိုးဘဲ နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့ ဟု အမိန့်ပေးနေသေးသဖြင့် ဪ... သူတို့မျက်နှာကို မြင်သွားမှာ တော်တော် စိုးရိမ်နေရှာကြပါလား။ ကိုယ့်ကို ပြန်မမြင်နိုင်တဲ့သူ ဘာမှ ပြန်မလုပ်နိုင်တဲ့သူတစ်ဦးကိုမှ ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ရဲတာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ပါလားလို့ တွေးမိပြီး အနီပုဂ္ဂိုလ်များကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

သည့်နောက်မှာတော့ သူတို့ပဲ ညောင်းသွားလို့လား။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ သနားသွားလို့လား မသိ၊ ခေတ္တအားလပ်ချိန် ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်၏ကျောပြင်၊ ဝမ်းဗိုက်တို့မှာလည်း သူတို့ ကြိုက်သလို ထိုးကြိတ်ခွင့်ပေးထားပြီး ယခုမှပင် အနားရလေတော့သည်။ သို့သော်လည်း 'နားပြန်လည်း မသက်သာ' ဟုဘိသကဲ့သို့ အသံစူးရှရှနှင့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး...
"ဟေ့... ဒါ ဇာနည်လားကွ"
"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး" ဟူ၍ အမေးအဖြေလုပ်ကြကာ ထိုစူးရှရှနှင့်သည် အခန်းသံတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လာပါတော့သည်။

သည့်နောက်မှာတော့ 'ဟေ့ကောင် ဒီမိုကရေစီတော့ မရဘူး ဒါပဲရမယ်ကွ' 'မအေ...' 'ငါ... မသား' စသည်ဖြင့် ကျွန်တော် တစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမျှ မကြားဘူးသော ဆဲနည်းဝေဆာ ပဒေသာဖြင့် အသုံးတော်ခံကာ သူ၏ ဒူးခေါင်း၊ လက်ဝါးစောင်း၊ ခြေထောက်တို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဝမ်းဗိုက်၊ ကျောကုန်း၊ လည်ကုပ်တို့ကို မိတ်ဆက်နေပါတော့သည်။ အချက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် စိတ်ရှိသမျှ သုံးဆောင်ပြီးသည့်အခါမှာတော့ ထိုစူးရှရှနှင့်သည်လည်း ခေတ္တ အနားယူပြန်လေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ မနားရပါချေ။

"ဟေ့ကောင် ဆိုင်ကယ်စီးတတ်သလား... စီးတတ်မှာပါကွာ" ဟူ၍ သူ့ဘာသာသူ အမေးအဖြေ လုပ်ကာ ထောက်လှမ်းရေးတပ်၏ နာမည်ကျော် ဆိုင်ကယ်ကို စီးခိုင်းပါတော့သည်။

ဆိုင်ကယ်ဆိုသည်မှာ အခြားတော့မဟုတ်ပါချေ။ ခြေဖျားထောက်၍ ခြေထောက်ကို ကားနိုင်သမျှ ကားခိုင်းပြီး ဒူးကို ကွေးနိုင်သမျှ ကွေးခိုင်းထားကာ လက်နှစ်ဖက်ကို (လက်ထိပ်ဖြုတ်၍) မြှောက်၍ မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အတော်ပင် ညောင်းညာကိုက်ခဲသော အလုပ်ပင် ဖြစ်၏။ ခြေထောက်များ တဆတ်ဆတ် တုန်သည်အထိ ခံစားရလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝုန်းခနဲပြိုလဲကျသံကြီးနှင့်အတူ 'ဟေ့ကောင် ဇင်ဝိုင်း ဘာဖြစ်တာလဲ ထစမ်း' ဟူသော အသံကို လည်းကောင်း၊ 'ကျုပ်တို့တပ်ထဲမှာ အသက်ကြီးတာ ငယ်တာမရှိဘူး။ ဟေ့လူ ရပ်စမ်း' ဟူသော ဦးအောင်မြင့်မြတ် အခန်းမှ အသံကို လည်းကောင်း၊ 'တရုတ်ထဲမှာတော့ မင်းတော်တော် သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ' ဟူသည့် ကိုအမိန့်၏ အခန်းမှ အသံကို လည်းကောင်း၊ 'ကျွန်တော် မရပ်နိုင်လို့ပါခင်ဗျာ... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ' ဟူသော ဦးတင်စိုး၏အသံကို လည်းကောင်း၊ 'ဟေ့ကောင် မိုးဝင်း မအေ... ဆဲစမ်းပါဦးကွ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ကြောက်လှပါပြီခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်တစ်သက်တာ တစ်ခါမှ ဒီလို မခံစားဘူးပါခင်ဗျာ' ဟူသော နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်မှာ အာဏာပါးကွက်သားများအား ငိုယိုတောင်းပန်းနေသည့်နှယ် ကိုညီဝင်းစိန်၏ အသံတို့ကို လည်းကောင်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ကြားလာရတော့သည်။

ဒီအကောင်တွေ ရှေ့မှာ လဲကျလို့ အညံ့ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ မင်းတို့ ကြိုက်သလောက် လုပ် တောင့်ခံမယ်ကွဟု စိတ်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းလိုက်မိ၏။ သို့ငြားလည်း 'တင်းပြန်လည်း မသက်သာ' ဆိုသလိုပင် သူတို့ရှေ့မှ လဲမကျသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ကြသည်ထင် ကျွန်တော်၏ ပေါင်းနှစ်ချောင်းကို တဖုန်းဖုန်းနှင့် လာကန်ကြပါတော့သည်။ ဪ... ရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်လို မထေရ်မြတ်ကြီးပင်လျှင် ခိုးသားငါးရာ ဝိုင်းရိုက်သည့်အင်္ဂါ ခံရသေးသည်ပဲ ကိုယ်က ဘာကောင်မှ မဟုတ်တာ... ဝဋ်ရှိသ၍ ခံဦးပေါ့လေဟူ၍သာ ဖြေသိမ့်၍ ကြိတ်မှိတ်ခံနေရတော့၏။

သို့သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာ ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦးက ပေါ်လာပါတော့သည်။ 'ဟေ့... ဒို့ဆီကကောင်တွေ အကုန်ထွက်' ဟူသော အသံနှင့်အတူ 'ကိုဇာနဏ သက်သာသလို နေပါ သက်သာသလို နေပါ' ဟူ၍ ချိုသာပျော့ပျောင်းစွာ လာပြောလေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဆိုင်ကယ်စီးခြင်း ဘေးဒုက္ခမှ ကင်းငြိမ်းချမ်းသာရတော့၏။ ညောင်းညာကိုက်ခဲနာကျင်မှုတို့က ယခုမှပင် စုပြုံတိုးဝေ့ ရောက်လာတော့သည်။ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရင်းနှင့်ပင် လက်မောင်းကလေး နှိပ်လိုက်၊ ပေါင်ကလေး နှိပ်လိုက်ဖြင့် သက်သာရာရလိုရငြား ကျွန်တော့်မှာ လုံးပန်းနေရတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် နူးညံ့သော အသံပိုင်ရှင်သည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး...

"ကိုဇာနဏ... ခေါင်းစွပ်ချွတ်လိုက်ပါ... အေးအေးနားနားပါ။ အဲဒီမှာ ဖျာရှိပါတယ်။ လှဲချင်လှဲနေပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းစွပ်ပေး အပေါ့သွားချင်ရင် ဟိုထောင့်မှာ ခွက်ရှိတယ်" ဟူ၍ ပြောလာပြန်လေသည်။

ခေါင်းစွပ်ကို သံတိုင်များအကြားမှာ လှမ်းပေးရင်း ကိုနူးညံ့၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ အသားဖြူဖြူ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ကုလားမင်းသား မိသွန်းနှင့် တူသော လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို 'လျှပ်တစ်ပြက် မိသွန်း' ဟု အမည်ပေးလိုက်မိသည်။ သူထွက်ခွာသွားပြီးသည့်အခါမှာတော့ သံမံတလင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချပစ်လိုက်မိတော့၏။

ကျွန်တော်၏ နားထဲမှာတော့ 'တရားမျှတပြီး လွတ်လပ်တဲ့ ပါတီစုံ ဒီမိုကရေစီ ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်ပေးပါမယ်...

တပ်မတော်သားတွေ မိဘပြည်သူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင် နိမ့်ချပြီး ဆက်ဆံရမယ် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ရှိရမယ်'

ဟူသော စစ်အစိုးရခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်စောမောင်ဆိုသူ၏ စကားသံများကိုသာ ကြားယောင်မိပါတော့သည်။

ပါစင်နယ် အင်တာဗျူး

"ခင်ဗျားနာမည်"

"ဇာနည်"

"မဟုတ်ဘူးလေ... နာမည်ရင်း ပြောတာ"

"မောင်သူရ"

"တခြားနာမည် ရှိသေးလား"

"ဟင့်အင်း"

"သူငယ်ချင်းတွေ မိတ်ဆွေတွေ ခေါ်တဲ့ နာမည်ကော မရှိဘူးလား"

"ဒါတွေကတော့ အများကြီးပေါ့"

"ပြောပြပါဦး"

"လန်ဒြားကုလား၊ ကုလားအဘိုးကြီး၊ ဦးပုည၊ ဇာတ်ဆရာ၊ မောင်ရစ်၊ ကတင်းပုံး၊ ရှောင်ကွန်နရီ၊ အဖေကြီး၊ ဇာတ်ဆရာ၊ ကိုကို"

"တော်ပြီ၊ တော်ပြီ"

"ကျွန်တော် မပြောဘူးလား အများကြီးပါဆို"

"ကုလားအဘိုးကြီးလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်မယ်နော်"

"သဘောလေ"

"မိဘအမည်"

"ဦးအောင်သိန်း၊ ဒေါ်လှကြည်"

"မွေးသက္ကရာဇ်"

"၂၇-၁-၁၉၆၁"

"ပညာအရည်အချင်း"

"B.D.S (Rgn)"

"မြန်မာလို ဆိုရင်ရော"

"ဘကုံးရေး လုံးကြီးတင်ဆံ့ခတ် ဘီ ဒဗ္ဗေးရေး"

"မဟုတ်ဘူးလေ မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ပြောတာ"

"ဪ... ဒါလား... သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ဘွဲ့ခေါ်တယ်ဗျ"

မဂ္ဂဇင်းစာစောင်များနှင့် အင်တာဗျူးနေခြင်း မဟုတ်ပါ။

အမှတ် ၆ တပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးတပ်တွင် ကျွန်တော့်အား စတင်စစ်ဆေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အချုပ်ခန်း အကျဉ်းလေးထဲတွင် အထုအထောင်းခံပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာ ဤအခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ပြန်ခတ်ထားသော လက်ထိပ်နှင့် ခေါင်းစွပ်တို့ကတော့ အရိုက်အရာ ဆက်ခံနေဆဲပင်။

"ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပါတယ်။ အဲ့သည်လိုပဲ စစ်ဆေးမေးမြန်းချင်တယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ မခြင်းမချန် ပြောစေချင်တယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပြောလို့ရအောင် စစ်တဲ့နည်းတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မလုပ်ပါဘူး။ ဒီပြင်အဖွဲ့တွေက လာလုပ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ဗျာ... အဲသလိုမျိုးအဖြစ် မခံစေချင်ဘူး"

ပျားရည်သုတ်ထားသော လှံသွားသည် ချိုမြစူးရှလှဘိ၏။

သည်နောက်မှာတော့ လက်ထိပ်နှင့် ခေါင်းစွပ်များကို ဖြုတ်ပေးပြီး ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်းကို စတင်မေးမြန်းပါတော့သည်။ ဘယ်ကျောင်းတက်လဲ၊ ဘယ်တုန်းက ဘွဲ့ရလဲ၊ အနုပညာနယ်ထဲ ဘယ်လိုရောက်လာလဲ၊ ရိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေ ဘယ်နှစ်ကားလဲ... စသည် စသည်ပေ။

ဤသို့လျှင် အပြန်အလှန်မေးမြန်းဆဲမှာပင် ကင်မရာလွယ်ထားသော ယူနီဖောင်းဝတ်တစ်ဦးနှင့် အခြားနှစ်ဦး ပေါင်းသုံးဦးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ဧကန္တတော့ ကျွန်တော်တို့ အင်တာဗျူးနေပုံကို မှတ်တမ်းတင်လို.. ထင့်။ သို့သော်ငြားလည်း ကျွန်တော်၏အထင်မှာ မှားသွားရှာလေသည်။ ကျွန်တော့်အား နံရံနှင့် ကျောကို ကပ်စေပြီး ဘုတ်ပြားတစ်ခုတွင် 'သူရ(ခ) ဇာနည်(ခ) ဦးအောင်သိန်း' ဟုရေး၍ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ထောင်ကာ မှတ်ပုံတင် ဓာတ်ပုံ ရိုက်သကဲ့သို့ ရှေ့တည့်တည့်မှတစ်ပုံ၊ ဘယ်ဘက်ဘေးမှ တစ်ပုံ၊ ညာဘက်ဘေးမှ တစ်ပုံ သုံးမျိုးသုံးပုံ ရိုက်ကူးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် ကိစ္စပြီးသည့်အခါမှာတော့ စစ်ဆေးမေးမြန်းပွဲ ဒုတိယပိုင်း အစီအစဉ်ကို ဆက်လက်ကျင်းပပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤအရေးအခင်းတွင် စတင်ပါဝင်လာပုံ အကြောင်း တစေ့တစောင်းပင်တည့်။ ဖော့တန်တာဖော့ ပြင်းတန်တာပြင်း၊ ဘယ်ပြုပြီး ညာရိုက်လိုရိုက်ဖြင့် မေးလိုက်ဖြေလိုက် လုပ်လာသည်မှာ ညနေ ၆ နာရီခွဲကျော်ကျော်သို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာပေပြီ။ ကျွန်တော့်အား မေးမြန်းနေကြသည့် စစ်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိနှင့် ရဲထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတို့မှာလည်း မထတမ်း ၆ နာရီကျော် ထိုင်နေကြသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လောက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အစီအစဉ်ကို ခေတ္တရပ်နားကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။ ညောင်းညာခွင့်၊ ဗိုက်ဆာခွင့် မရှိသည့်အလား အခန်းအလယ်က ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ကြီး ကျန်နေခဲ့တော့သည်။

သို့သော်လည်း ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦး ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်မီသွန်း ဖြစ်၏။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ကိုင်... ဝင်လာပြီး "ထမင်းတော့ ကျွေးချင်ပါတယ်ဗျာ။ ခွင့်မရှိလို့ပါ... အဆာပြေ လက်ဖက်ရည်လေး သောက်လိုက်ပါ ဆေးလိပ်သောက်ချင်ရင်လည်း ရော့" ဟု ခပ်မြန်မြန် ခပ်သွက်သွက် ပေးစရာရှိတာပေးကာ အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ လက်ဖက်ရည်လေးသောက်လိုက်၊ ဆေးလိပ်လေး ဖွာလိုက်ဖြင့် မေးခဲ့ ဖြေခဲ့သည်များကို ပြန်လှန်စဉ်းစားနေမိ၏။

နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် အထက်က ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး တတိယပိုင်း အစီအစဉ်ကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲခဲ့ကြပါတော့သည်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ခေါင်းစဉ်က ပြောင်းသွားပြီဖြစ်၏။ အရေးအခင်းကာလ ကျွန်တော်ပါဝင်ခဲ့သော အနေအထား လှုပ်ရှားမှု၊ အဆက်အသွယ် စသည်တို့ပင် ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် မေးမြန်းသူ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အသိချင်ဆုံးကိစ္စမှာ ဦးတင်ဦး (ပိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း)၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တို့နှင့် ဆက်သွယ်မှုအနေအထား၊ ရွှေချိုးဖြူလူငယ်၊ ရဲမာန်လူငယ်စသော ရဲရဲတောက် အသေခံ လူငယ်အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ဆက်သွယ်မှုအနေအထားတို့ပင် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ အရေးကြီးနေသည်ကို နောင်သောအခါမှ ကျွန်တော့်မှာ သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့အား ဘားလမ်းထဲတွင် ဖမ်းဆီးပြီး ထောက်လှမ်းရေးတပ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသောအခါ ရွှေချိုးဖြူလူငယ်အဖွဲ့က ဟိုင်းလပ်ကား အဝါဖြင့် နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာကာ ကျွန်တော်တို့အား ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားသည်ဟု သိရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ အချုပ်ခန်းကို စောင့်ကြပ်ရန် တပ်မ ၂၂ မှ တပ်စုတစ်စုကို တာဝန်ပေးထားလေသည်။ ထိုရွှေချိုးဖြူ လူငယ်အဖွဲ့တွင် M79 လောင်ချာ တစ်လက် ရှိနေသည်ဟုလည်း ဆို၏။

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်အတွက်လည်း သူတစ်ပါးဒုက္ခမရောက်စေ၊ ကိုယ်လည်း အန္တရာယ်ကင်းစေ မေးမြန်းသူများလည်း သူတို့လိုချင်သည်များကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ရကြပါစေ ဟူသော သဘောပိုက်ကာ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာနည်းကို ကျင့်သုံး... ဖြေကြားနေရပါတော့၏။ တစ်ခါတရံမှာတော့ အရေးကြီးသည်ဟု ယူဆရသော ကိစ္စများကို အာပတ်လွတ်ရုံ သာမန်ကာလှုံကာ လျှမ်းပြောပြီး တစ်ခါတရံမှာတော့ အရေးမကြီးသည့် အရေးအရာများကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောခြင်းဖြင့် အချိန်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့ရသည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မနက် (၃-၁၀-၈၈) ၇ နာရီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်အား မေးမြန်းသူများမှာ ပါးစပ်ညောင်း၊ လက်ညောင်း၊ ဖင်ညောင်းသွားကြ၍ ထင်သည်။ ဆွေးနွေးပွဲအစီအစဉ်ကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်တော့်အားလည်း လက်ထိပ်ပြန်ခတ်၊ ခေါင်းစွပ်ပြန်စွပ်ကာ အချုပ်ခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ ပို့ဆောင်လိုက်ပါတော့သည်။

သည်တစ်ခါရောက်ရသည့် အခန်းက ပထမဆုံး ကျွန်တော် အထိုးအကြိတ်ခံခဲ့ရသည့် အခန်းလောက် မသားနား။ အကျယ်အဝန်းကတော့ ၉ ပေပတ်လည် အတူတူပင်ဖြစ်။

သို့သော်ငြားလည်း ယခုအခန်းပတ်ပတ်လည်မှာ သစ်သားတန်း ဆင့်တွေ တန်းတွေ ရိုက်ထားသည်။ လေဝင်ပေါက်မှန်သမျှကိုလည်း ကတ်ထူစက္ကူပြားများ ဖိုင်ဘာများဖြင့် ကာရံထား၏။ ခြစားထားသဖြင့် စုတ်ပြတ်ကြေမှုနေသော သစ်ချောင်းများ အမှိုက်စများကလည်း ဒုန့်ဒေး။ အခန်းထောင့်မှာကတော့ ထွေးခံတစ်လုံး၊ ပြီးတော့ ပလတ်စတစ်စက ဘိုးဘိုးခေါ်ရလောက်အောင် ပါးလွှာကြုံလှီနေသည့် ဖျာကြမ်းလား ဖျာချောလား ဘာမှန်းမသိသည့် ဖျာတစ်ချပ်။ အမှိုက်တွေ စက္ကူစတွေကို သဘောလောက် ပုတ်ခတ်ရှင်းလင်းပြီး ယင်းဖျာပေါ်မှာပင် တုံးလုံးလှဲချလိုက်ရတော့သည်။ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်ခဲ့ရသည့် ဒဏ်၊ ထိုးကြိတ်ခံထားရသည့် ဒဏ်တွေက ကျွန်တော်၏ အရိုးများ အသားများကို ကောင်းစွာ တိုက်ပွဲဆင်နေပေတော့သည်။

"ရှူး ကိုဇာနာ ရေသောက်မလား"

မေးကနဲ ဖြစ်သွားလိုက် လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် လာခေါ်နေသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သံတိုင်အဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာပြုံးချိုချိုနှင့် လူတစ်ယောက် ရေခွေးကရားကြီး ကိုင်၍ သံတိုင်ကြားထဲထည့် နှုတ်သီးဝနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေကာ ဝှပ်ကနဲ ဝှပ်ကနဲ မြို့ချပစ်လိုက်တော့သည်။

ထို ကိုပြုံးချို ပြန်သွားပြီးနောက် ခဏတဖြုတ် ပြန်လှဲဦးမည်ဟု ပြင်ဆင်ကာ ရှိသေး ဒုတိယအကြိမ် အင်တာဗျူးရန် လာပြန်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မူလအဆောင်အယောင်အတိုင်း လက်ထိပ်ခတ် ခေါင်းစွပ်စွပ်ကာ ပြန်ပါသွားရပါတော့သည်။

သည်တစ်ခါမှာတော့ ခေါင်းစဉ်က ပြောင်းသွားပြန်ပြီဖြစ်၏။ မိုးကြီး(မိုးဝင်း)၏ ပါးစပ်ဆော့မှုမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရလဒ်ပင်။ အာဏာသိမ်းပြီးနောက်တစ်နေ့ ချီတက်ပွဲအကြောင်း ဖြစ်၏။ ဘယ်လိုစသလဲ၊ ဘယ်သူတွေပါသလဲ၊ ဘယ်သူခိုင်းလို့လဲ၊ ဘာကြောင့် လုပ်တာလဲ။ တဖြေးဖြေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းသည် ဆွေးနွေးပွဲဆန်လာ၏။ တပ်မတော်အပေါ် ကျွန်တော်တို့ သဘောထားကို ဝီပီပြင်ပြင် တင်ပြနိုင်လာ၏။ မေးမြန်းသူများကလည်း လမ်းဖွင့်ပေးသည်။ သည်တော့လည်း အခွင့်အရေးရတုန်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပြောနိုင်လိုက်သည်။ နိုင်ငံအကျိုး ပြည်သူ့အကျိုးကို တကယ်မျှော်ကိုးရင် အစောပိုင်းကပင် အာဏာသိမ်းသင့်ကြောင်း အခုလို အချိန်မျိုးမှာမှ အာဏာသိမ်းခြင်းသည် ယုံကြည်စရာမဟုတ်ကြောင်း ၂၆ နှစ်လုံးလုံး မ.ဆ.လ သစ္စာတော်ခံခဲ့သော တပ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ကိုင်တုတ်မဟုတ်ဟု မပြောနိုင်ကြောင်း တိုင်းပြည်ငြိမ်သက်စေလိုလျှင် အာဏာသိမ်းစရာ မလိုသော နည်းလမ်းများစွာ ရှိကြောင်း၊ အာဏာသိမ်းခြင်းမှာ လှည့်ဖျားမှုတစ်ရပ်ဟုသာ ထင်ကြောင်း၊ အာဏာဆက်ခံခြင်းဟူ၍ လက်ခံထားကြောင်း စသည်ဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းပင် ဆွေးနွေးလိုက်မိသည်။

ပြောကောင်းကောင်းနှင့် လေကြောရှည်မိနေသည်မှာ လေးနာရီခန့်ပင် ကြာသွားလေတော့သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု၏ သင်္ကေတဖြစ်သော ကွီကွမ်ကွမ် အသံများကလည်း ကျွန်တော်၏ ဝမ်းခေါင်းတွင်းမှ ပေါ်ထွက်နေရကား ဆွေးနွေးပွဲအစီအစဉ်ကို ခေတ္တရပ်နားကာ ကျွန်တော်၏ ယာယီစံမြန်းရာ အချုပ်ခန်းသို့ ကြွလှမ်းခဲ့ရတော့၏။ သည်တစ်ခါမှာတော့ ပုံစံခွက်ဖြင့် ထည့်ထားသော ပဲဟင်းကြက်ဥကြော်တို့ဖြင့် ခြံရံထားသည့် ထမင်းပန်းကန်က ဆီးကြိုနေပေသည်။

ဆာဆာနှင့် တစ်ပန်းကန်လုံး ပြောင်သွားအောင် ဝါးပစ်လိုက်မိ၏။ သည့်နောက် ဆွေးနွေးပွဲ အစီအစဉ်ကို ပြန်လည်ကျင်းပပြန်သည်။

ပြောလိုက်မေးလိုက် ငြင်းလိုက်ခုံလိုက် ဟောက်လိုက်ရယ်လိုက်ဖြင့် စခန်းသွားခဲ့ကြရာ ညနေ ၆းဝဝ နာရီထိုးမှပင် စခန်းသိမ်းရတော့၏။ ကျွန်တော့်လည်း ထိုအခါမှပင် မိမိ၏ ဘူမိနက်သန်နေရာမှန်သို့ ပြန်ခွင့်ရတော့သည်။ သည်တစ်ခါလည်း ထမင်းပန်းကန်က အဆင်သင့်ကြိုနေပြန်သည်။ ဟင်းကတော့ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်၏။ ကြက်ဥကြော်နှင့် ပဲဟင်း။

ညနေစာ စားအပြီးမှာ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မနက်က မေးမြန်း ဆွေးနွေးခဲ့သူများ မဟုတ်ပါချေ။ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးစန်းပွင့်ဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။ သူက တပ်မတော်၏ သဘောထားကို ၂ နာရီခန့် ရှင်းပြနေလေရာ သည်တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော်က ရာထူးတက်ကာ နားသောတ ဆင်သူဖြစ်လာရတော့၏။

နားထောင်ပွဲအပြီး အခန်းပြန်ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု အရှိန်က တွန်းပို့နေသဖြင့် မျက်လွှာနှစ်စုံမှာ ငိုက်စင်းလာပေတော့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ ညာဘက်မျက်စောင်းထိုးအခန်းသို့ ကိုဌေး(ဇင်ဝိုင်း)ကို တွဲခေါ်လာသဖြင့် အတန်ငယ် မျက်စိကျယ်သွားရပေသည်။ ကိုဌေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ဝမ်းလျှောပြီးစ လူမမာ အရက်မူးလာသည့်နယ် ပျော့ဖတ်နွမ်းရိလွန်းလှ၏။ လိုက်လံပို့ဆောင်သူများ ထွက်ခွာသွားပြီးမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့် အခြေအနေကို လှမ်းမေးရသည်။ တော်တော်မခံချင်စရာ ကောင်းလှ၏။ ကိုဌေးကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေစဉ်တွင် ကားတစ်စီး ရောက်လာပြီး ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဆင်းလာကြောင်း၊ အရက်နဲ့မှာလည်း တထောင်းထောင်းထနေကြောင်း၊ ခေါင်းစွပ်စွပ်ထားရသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိကြောင်း၊ ထိုဗိုလ်မှူးဆိုသူက မင်းလားကွ ဇင်းဝိုင်းဟုဆိုကာ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ကြောင်း ဘေးလူများ ဝိုင်းဆွဲသဖြင့် ဤမျှလောက်သာ ခံရကြောင်း ပြောပြကာ ပခုံးလည်ပင်းကျောကုန်းတို့မှ ဒဏ်ရာများကို ပြလေသည်။ သာမန်ရဲဘော်လေး တစ်ယောက်က ပြုမူသည်ဟုဆိုလျှင် နားမလည်ပါးမလည်မို့ ခွင့်လွှတ်သာသေး၏။ ခုလို အရာရှိတစ်ယောက်က ဤသို့ လုပ်ဆောင်သည်မှာတော့ အောက်တန်းကျလွန်း၏။ သေးနပ်သိမ်ဖျင်းလွန်းလှပေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ ရင်ထဲမှာသာ ဒေါသထွက်ခွင့် ရှိသည်မဟုတ်လော။ မကျေနပ်ပါကလည်း ဘာမှ မလုပ်နိုင်။ ရှေ့ကသံတိုင်တွေကိုသာ ဝါးစားရန် ရှိတော့၏။

များမကြာမီပင် တပ်မှူးဗိုလ်မှူးစန်းပွင့်ရောက်လာပြီး ကိုဌေးအား တောင်းပန်စကား ပြောလေသည်။ ကျွန်တော့်အားလည်း လေဝင်လေထွက်ကောင်းသော ဦးအောင်မြင့်မြတ်တို့ အခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ဦးအောင်မြင့်မြတ်ကိုရော သူ့အခန်းဖော်ကိုပါ စကားပြောမနေအားတော့ဘဲ ဖျာကြမ်းပေါ်မှာ ခေါင်းကပ်ရင်း အိပ်ချပစ်လိုက်လေတော့သည်။

မေ့ပစ်လိုက်ပါဗျာ

မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်က ကြိုဆို နှုတ်ခွန်းဆက်နေသည်။ အုတ်နံရံတွေ၊ သံတိုင်တွေ၊ ကြွေအင်တုံတွေ...။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ မဟုတ်ပါလားဟူသော အတွေးက ကပ်ပါလာသည်။ အခုလောက်ဆို အိမ်ကလူတွေတော့ သိကုန်လောက်ပြီ။ မိမိနှင့် သက်ဆိုင်ရာပတ်ဝန်းကျင်လည်း အတော်ဂယက်ရိုက်လောက်ပြီ။ မိမိတို့အား ဖမ်းဆီးစဉ်မနက်က အရိုင်းနှင့် ရွှေရောင်သည် အတူတကွ ရှိနေကြ၏။ အဖမ်းခံရကာနီးမှ သူတို့နှစ်ဦးအား ကွမ်းယာ အဝယ်ခိုင်းလိုက်မိသဖြင့် လွတ်သွားကြခြင်းပင်။ သည်သတ္တဝါ နှစ်ကောင်လည်း ခုလောက်ဆို ထွက်ပဲပြေးပလား၊ တောပဲခိုလေပလား။ သင်းတို့နှစ်ယောက်က စိုးရိမ်စရာ ကောင်း၏။ အရိုင်းက တစ်ဦးတည်း၊ ဘာအလုပ်မှ လုပ်တတ်သူ မဟုတ်။ ဘာကိုမှ တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ် ဆောင်ရွက်တတ်သူ မဟုတ်။ အနားမှာ ထိန်းပေးသူမရှိလျှင် သွေးဆောင်ရာနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် ပါတတ်သူဖြစ်၏။ ရွှေရောင်ကတော့ ကိုသာဆိုး။ အလုပ်တော့ လုပ်သည်။ ဖင်ပေါ့သည်။ သို့တစေ ခေါင်းအေးအေးနှင့် ရင်မဆိုင်တတ်။ ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့် ထင်ရာ လျှောက်လုပ်တတ်သည်။ အာဏာသိမ်းပြီးပြီးချင်း မန္တလေးကို တက်၍ လက်နက်အဆက်အသွယ် သွားရှာသည်။ ပြီးတော့ တံတေးမှာ စစ်သင်တန်းပေးဖို့ အစီအစဉ်အတွက် သူပဲ လူလိုက်စုနေရ၏။ သူနှင့်အတူ ပူးတွဲလုပ်ရန် ကိုဇော်ဝိတ်ကို တွဲပေးထားရသည်။ ကိုဇော်ဝိတ်က ခေါင်းအေးသည်။ စေ့စေ့စပ်စပ်ရှိ၏။ ခု သူတို့လက်ထဲမှာ လက်ပစ်ဗုံး လေးလုံး ရှိနေသည်။ ဒါသည်ပင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်စရာ။

"ဟေ့... ကိုရင် နီးပလား... ရေချိုးလိုက်ပါလား"

ဦးအောင်မြင့်မြတ်က အခန်းထောင့်မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။ သူ့ကြည့်တော့ သန့်နေသည်။ ရေချိုးပြီးစ မျက်နှာနှင့် ဖြစ်၏။ နှစ်ရက်လုံးလုံး ရေနှင့် မထိတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး စေးထန်းထန်း ဖြစ်နေသည်။

"ချိုးချင်တာပေါ့ ဦးရဲ့... ဘယ်သွားချိုးရမလဲ"
"ကိုတင်အောင် ပြန်လာရင် သွားလိုက်ပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆို မနေ့က ရေအလှူရှင် ကိုပြုံးချိုနှင့် ကိုတင်အောင်ဆိုသူတို့ ပြန်ရောက်လာကြလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးလိုကြောင်း ပြောပြီး ကိုပြုံးချိုနောက် လိုက်ခဲ့ရတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ အချုပ်ခန်းနှင့် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်အကွာတွင် အုတ်ရေကန်ကြီး တစ်ခုကို သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုပြုံးချိုကမ်းပေးလာသော ရေလဲပုဆိုးကို ဝတ်ကာ တဝှမ်းဝှမ်းနေအောင်ပင် လေးငါးခြောက်ခွက်ခန့် ခေါင်းမှ လောင်းချပစ်လိုက်တော့၏။ အနည်းငယ် အေးချမ်းသွားသလိုရှိတော့မှ ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရေး လုပ်ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အချုပ်ခန်းမှာ တောင်နှင့်မြောက် တန်းနေသော အချုပ်ခန်းဖြစ်၏။ သည်အုတ်ရေကန်မှာ အချုပ်ခန်းနှင့် ဗဟိုကင်းတဲအကြားတွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သည်ကိုရောက်သည့်နေ့က သည်ကင်းတဲရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး သည်ကင်းတဲကို ဖြတ်ကာ

အချုပ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားတာပင် ဖြစ်ပေမည်။ မည်သည့်သံဆူးကြိုး၊ မည်သည့်ရေအိုင်၊ မည်သည့် သစ်သားတန်း ဘာမှမရှိဘဲ ခေါင်းငုံ့ခိုင်း၊ ကျော်ခိုင်း လုပ်လာသည့်နေရာပင် ဖြစ်မည်။ သူတို့လှည့်ကွက်ကို ရိပ်မိသွားသော ကျွန်တော့်အား အတင်းဆွဲကာ ဝင်ထိုင်ခိုင်းသည့် သစ်ပင်မှာ သည်ကုက္ကိုပင်ကြီးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အချုပ်ခန်း၏ တောင်ဘက်စူးစူး ကုန်းမြင့်ထက်မှာ L ပုံသဏ္ဍာန် အဆောက်အဦးတစ်ခု ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့အား စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့် ရုံးခန်းများပင် ဖြစ်ပေမည်။ အချုပ်ခန်း၏ မြောက်ဘက်မှာတော့ ရေအိုင်ကြီးတစ်ခု၊ နောက် ဟိုမှာဘက်မှာက တန်းလျားတွေ၊ ဒါသည်ပင်လျှင် ကျွန်တော် မြင်ခွင့်ရသည့် နယ်နိမိတ် အကုန်ဖြစ်တော့၏။

ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ် ပြန်ရောက်တော့ ပြင်ပပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာရေး၏ အဆက်၊ အတွင်းပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာရေးကို ပြုလုပ်ရပြန်သည်။ တောင်မြောက် တန်းနေသော အချုပ်ခန်းတန်းလျားကို အရှေ့ခြမ်း၊ အနောက်ခြမ်း နှစ်ခြမ်းခွဲထားသည်။ အရှေ့ခြမ်းမှာ အခန်း (၁) (၂) (၃) သုံးခန်း၊ အနောက်ခြမ်းမှာ အခန်း (၄) (၅) (၆) သုံးခန်း၊ ပေါင်း မြောက်ခန်းဖြစ်၏။ အရှေ့ခြမ်းနှင့် အနောက်ခြမ်းကို သုံးပေကျယ်သော လမ်းဖြင့် ပိုင်းခြားထားသည်။

သည့်နောက်မှာတော့ အခန်းတစ်ခန်းချင်းစီရှိ လူများကို လှမ်း၍ စပ်စုရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းသည့်နေ့ ညသန်းခေါင်လောက်မှာလည်း လူသစ်များက ထပ်မံရောက်လာသေးသည် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အသံ လူကြားမည်လည်း စိုးသဖြင့် လူရိပ်လူခြေ အကဲခတ်ပြီးမှ အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် 'မိုးကြီး' ဟု လှမ်းမေးကြည့်လိုက်သည်။ 'ဗျို' ဟု ပြန်ထူးသံ ကြားတော့ သည်တစ်ခါဖြင့် နေရာကျပြီဟု အောက်မေ့ကာ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လျှောက်ခေါ်ရင်း ကိုယ်တိုင်ပြော အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ကြားနာရလေတော့သည်။

တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း ဤသို့အပြန်အလှန် ပြောနေကြစဉ်မှာပင် ကျွန်တော် ပထမနေခဲ့သော ခြံစားနေသည့် အခန်းအတွင်းသို့ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ ဦးကြီးတစ်ယောက်အား ခေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ စကားပိုင်းကို ခေတ္တရပ်နားလိုက်ရပြီး လိုက်လံပို့ဆောင်သူများ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည့်အခါကျမှပင် ကျွန်တော်၏ သမိုင်းပေးတာဝန်အရ ထိုဦးကြီးကိုပါ လှမ်း၍ စပ်စုလိုက်ရတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အခန်းတိုင်းမှ လူပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး၏ နောက်ခံသမိုင်းများကို သိခွင့်ရလာတော့၏။

အခန်းအမှတ်(၁)မှာက စပယ်ဦးပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးတင်စိုးနှင့် မှော်ဘီမြို့နယ်မှ ကိုဗိုလ်မြတို့ ဖြစ်သည်။ ဦးတင်စိုးကတော့ အားပေးကူညီမှုဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ အဖမ်းခံရသူပင်။ ကိုဗိုလ်မြကတော့ ယခင် ခ.လ.ရ ၁၆ မှ တပ်သားဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အရေးအခင်းကာလက မှော်ဘီမြို့ ရဲဘော်ဟောင်းများအဖွဲ့၏ စည်းရုံးရေးမှူးလည်း ဖြစ်သည်။ ၂/၁၀/၈၈ ည ၆ နာရီခန့်က အဖမ်းခံခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။

အခန်းအမှတ်(၂)မှာက ကိုဌေး၊ ကိုအမိန်နှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်ဝင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ယင်းအခန်းသည် ကျွန်တော် ထိုးကြိတ်အရိုက်အနက်ခံခဲ့ရသည့် အခန်းဖြစ်သည်။ ကိုဌေးကတော့ ကျွန်တော်နှင့်

အတူတူ ၂/က ကို ချိုးဖောက်သဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ ကိုအမိန်အဖြစ်ကတော့ ရယ်စရာ ကောင်းလှ၏။ တိုင်ကြားမှုစာဟုပင် ဆိုရချိန်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သည်တိုင်ကြားမှုနှင့် သူအဖမ်းခံခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့လေပြီ။ ပထမအကြိမ်က မြို့တော်သန့်ရှင်းရေး အစီအစဉ်ဖြင့် လမ်းကြားထဲတွင် အမှိုက်ပစ်သော တိုင်ကြားမှုကြောင့် ထောင်ဒဏ်တစ်လ ကျခံခဲ့ရသည်။ ယခုတစ်ခါ သူ၏တိုင်ကြားမှုတွင် အဘယ်သူတစ်ဦးက လက်ဆွဲပြီး သမဂ္ဂစာစောင်များ လာထည့်သွားသည်မသိ။ သူအဖမ်းခံလာရပြန်လေပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုအမိန်က သည်တစ်ခါပြန်လွတ်ရင်တော့ သည်တိုင်ကြားမှုကို မီးရှို့ပစ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးနေလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အားပေးလိုက်ရ၏။ မီးရှို့မှုဖြင့် နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖမ်းခံရလိမ့်မည်ဟူ၍ပင်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်ဝင်းကတော့ ပျားမွေးမြူရေးမှ ပဲခူးတိုင်း တိုင်းမှူးဖြစ်သည်။ အရေးအခင်းကာလက မှော်ဘီမြို့နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့၏ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့ကိုလည်း ၂/၁၀/၈၈ ည ၈ နာရီခန့်က ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အခန်းအမှတ်(၃)မှာကတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးအောင်မြင့်မြတ်ရယ်၊ လွိုင်ကော်မှ ကိုတင်အောင်ရယ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးအောင်မြင့်မြတ်ကတော့ အထွေအထူး ပြောစရာ လိုမည်မထင်ပါ။ ကိုတင်အောင်အဖြစ်ကတော့ ရင်နာစရာပင်။ ဧကန်စင်စစ် သည်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အရေးအခင်းကာလက ဘာမှလုပ်ခဲ့သူ မဟုတ်။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာလည်း စိတ်မဝင်စား။ သူစိတ်ဝင်စားသည်က မော်တော်ကားပင် ဖြစ်သည်။ လွိုင်ကော် ရန်ကုန် ပြေးဆွဲနေသော သူ့ကားမှတစ်ပါး ဘာမှ အာရုံထားသူ မဟုတ်။ သို့သော် ကားဆရာတို့ ထုံးစံအတိုင်း လူကြုံပါးလိုက်သော စာကို ယူမိရာမှ အဖမ်းခံခဲ့ရခြင်းပင်။ ယင်းစာက ရန်ကုန် ကျောင်းသားသမဂ္ဂမှ လွိုင်ကော်ကျောင်းသားသမဂ္ဂသို့ အကြောင်းကြားစာဖြစ်၏။ 'လက်နက်ကိုင် ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ရန်' ညွှန်ကြားစာဖြစ်သည်။ သည်စာ သူ့လက်ထဲမှာမိတော့ သူ့ခဏာ မသင်္ကာမှုနှင့် ဖမ်းခံခဲ့ရခြင်းပင်။

အခန်းအမှတ်(၄)မှာကတော့ ဦးကြီး ဦးမြတ်ကျော်ထွန်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မူလနေခဲ့သော ခြံစားသည့် အခန်းမှ ဦးကြီး၏ အဖြစ်ကလည်း ရယ်စရာ။ ၃/၁၀/၈၈ ည ၈ နာရီခန့်က ဦးကြီးနေထိုင်ရာ ၃၃ လမ်း တစ်လမ်းလုံးကို မီးဖြတ်ချပြီးနောက် ဦးကြီး၏သားကို ဝင်၍ ဖမ်းလေသည်။ ဦးကြီး၏သားမှာလည်း အရေးအခင်းကာလ ရဲရဲတောက်ပါဝင်ခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသို့ ဝင်မဖမ်းခင်မှာပင် ဦးကြီး၏ သားမှာ ရှောင်သွားပြီဖြစ်လေရာ ငါးမရ ရေချိုးပြန်သဘောဖြင့် သားမရ အဖေကို ဖမ်းခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

အခန်းအမှတ်(၅)ကတော့ လူမရှိ။ နောက်မှ သိရသည်မှာ သည်အခန်းမှာ ယခင်က အချုပ်သားတစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု လူမထားတော့ချေ။ အခန်း(၆)မှာကတော့ မိုးကြီး၊ ကိုညီဝင်းစိန်နှင့် မှော်ဘီမှ ဦးစိုးတို့ ဖြစ်လေသည်။ မိုးကြီးနှင့် ကိုညီဝင်းစိန်တို့ကတော့ ကျွန်တော်နှင့် အမှုတွဲတစ်တွဲတည်းပင်။ ဦးစိုးကတော့ မှော်ဘီမြို့နယ် လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်သည်။ အရေးအခင်းကာလက

မှော်ဘီမြို့နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ၂/၁၀/၈၈ ည ၈ နာရီခန့်မှာ ဖမ်းဆီးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"ချေးကျရာ ပျော်တဲ့အကောင်တွေ"

ဦးတင်စိုး၏ မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။ သီချင်းကလေးဆိုလိုက်၊ စကားလေးပြောလိုက်၊ ကျားကစားလိုက် လုပ်နေသော ကျွန်တော်နှင့် ကိုဌေးကို အန္တရာယ်သာ ပြုလိုက်ခြင်းပင်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးမှာ ယမန်နေ့ည ၄/၁၀/၈၈ ကစ၍ အခန်း(၄)သို့ ပြောင်းရွှေ့လာရပြီး ဦးကြီးဦးမြတ်ကျော်ထွန်းနှင့် အတူနေနေရလေသည်။ ဦးတင်စိုးက အခန်း(၂)သို့ လည်းကောင်း၊ ကိုဗိုလ်မြက အခန်း(၃)သို့ လည်းကောင်း၊ ပြောင်းလာကြလေပြီ။ အခန်း(၁)ကို အလွတ်ထားထား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မနေ့ညက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ကိုအံ့ကျော်ကို ဖမ်းဆီးလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်စေရမည်ဟူသော စကားနှင့်အညီ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ တပ်မှရဲဘော်များနှင့် အတော်လေးပေးဖြောင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့ယူလာသော မုန့်တွေစားလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်၊ ဆေးလိပ်ဖွာလိုက်ဖြင့် ရုပ်ရှင်အတွေ့အကြုံတွေ၊ ဇာတ်ခုံအတွေ့အကြုံတွေ၊ ဖောက်သည်ချရင်း အဖွဲ့ကျနေတော့သည်။ သူတို့ကလည်း ဒီကိုရောက်ခါစက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါသအလျောက် လုပ်ကိုင်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုလို ခင်မင်သွားပြန်တော့လည်း အားနာမိကြောင်း ပြောပြီး သူတို့အားလုံး၏ လက်သုံးစကားဖြစ်သည့် 'မေ့ပစ်လိုက်ပါဗျာ' ဟူ၍သာ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေကြတော့သည်။ အင်းပေါ့လေ... ကိုယ်က ခံထားရသူဆိုတော့ မေ့ရပေမပေါ့။

သည်ကနေ့ ၅/၁၀/၈၈ ကတော့ အမှန်ကို ထူးခြားသည့်နေ့ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ နောင် ကျွန်တော်တို့၏ အကျဉ်းသားဘဝတစ်လျှောက် 'ဝက်နိမိတ်' ဟု အမည်တွင်တော့မည့် အစနိဒါန်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

နံနက်စာ စားအပြီးတွင် တာဝန်ကျတပ်ကြပ်က ဝက်သားစားသူ၊ မစားသူ စာရင်း လာကောက်လေသည်။ ညနေကျလျှင် ဝက်သားဟင်းနှင့် ကျွေးမည်ဆို၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လူစုမှာ ပထမဆုံးစားရမည့် အသားဟင်းကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြတော့သည်။ သို့သော် ကိုရွှေဝက်သား မလာမီမှာ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် လက်ထိပ်နှင့် ခေါင်းစွပ်သာ ရောက်လာတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဌေးက တစ်တွဲ၊ မိုးကြီးနှင့် ဦးတင်စိုးက တစ်တွဲ၊ အီးနှစ်ထောင် ကားကြီးပေါ်သို့ တက်ကာ မရမ်းကုန်း ရဲစခန်းသို့ လိုက်ပါလာရလေတော့သည်။

ရဲစခန်းအတွင်းဘက် အခန်းကျဉ်းတစ်ခုတွင်းသို့ ရောက်မှ ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်လေရာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ စားပွဲနောက်မှာဖြင့် တရားသူကြီးတစ်ဦး၊ အမှုလိုက် ရဲအုပ်တစ်ဦးတို့ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။ ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံအပြီးတွင် ပထမဆုံး အကျိုးထူးခံစားရသူမှာ တရားရေးဝန်ထမ်းများပင် ဖြစ်သည်။ တချို့တည်း ခုန်ကျော်ရာထူးတိုးကာ တရားသူကြီးများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်ထင်၏ မျက်နှာမှာ တရားသူကြီးပါး မဝသေး။ ဇွတ်အတင်း ခပ်တည်တည်လုပ်နေပုံ ပေါ်နေသည်။

"ခင်ဗျားက ကိုမိုးဝင်း၊ ခင်ဗျားက ဦးတင်စိုး၊ ကိုဇင်ဝိုင်း၊ ကိုဇာနည် ဟုတ်တယ်နော်" ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ခင်ဗျားတို့ကို ကျောက်တံတားရဲစခန်းကနေ အရေးပေါ်စီမံမှု ၅ (ည)နဲ့ စွဲတင်တဲ့အမှုပဲ။ အဲဒါ အကျဉ်းနည်းနဲ့ စစ်ဆေးဖို့ ၅/၁၀/၈၈ ကနေ ၁၈/၁၀/၈၈ အထိ ၁၄ ရက်ခွင့်ပြုတယ်။ ဘာမရှင်းတာ ရှိလဲ"

ဪ... ဒီထက်ရှင်းတာတောင် ဒီလောက် မရှင်းနိုင်။ မေးစရာမရှိပါဟုသာ ဖြေရပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍သာ...

"ကျွန်တော်တို့ကို ၅(ည) ဆိုပြီး ဘာလို့ ၁၄ ရက်တောင် ဖမ်းရတာလဲ" ဟူ၍သာ မေးလိုက်ခဲ့လျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး တရားသူကြီး၏ မျက်နှာသည် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ရှိသွားလေမည်နည်းဟု တွေးမိနေသည်။

ထိုနေ့က ထောက်လှမ်းရေး ၆ သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ဦးကြီး ဦးမြတ်ကျော်ထွန်းရယ်၊ ကိုညီဝင်းစိန်ရယ်၊ ကိုအမိန်ရယ်၊ ဦးအောင်မြင့်မြတ်တို့ ၄ ဦး လွတ်မြောက်သွားကြလေတော့သည်။

ဦးအောင်မြင့်မြတ်တို့ လွတ်သွားပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ အချုပ်ခန်းသည် ပို၍ပင် လွတ်လပ်လာတော့၏။ တစ်နယ်တကျေးမှ ပြန်လာသော ဆွေးမျိုးရင်းချာတစ်ဦးကို လာရောက်နှုတ်ဆက်နေကြသည့်နယ် ကျွန်တော်တို့ အခန်းရှေ့သည် စည်ကားလျက်။ နံနက်စာစားအပြီးတွင် ရောက်လာလေ့ရှိသော တပ်မ ၂၂ မှ ရဲဘော်များ၊ ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှ ရဲဘော်များနှင့် တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ အငြိမ့်အကြောင်း၊ ပြောလိုက် သူတို့ယူလာတာတွေ စားလိုက်ဖြင့် အဆင်ကို ပြေနေတော့သည်။ ထို့အပြင် ညနေဆိုလျှင် ငှက်ပျောသီးလေး နှစ်လုံးကိုင်၍ ရောက်လာတတ်သော တပ်ကြပ်ကြီး စိန်ရ၊ အချိန်မှန် မြင်းဖြူစီးပြန်လာသော တပ်ကြပ်ကြီး ပိန်ရှည်၊ ဇင်မာဦးအကြောင်း တဖွဖွ မေးလေ့ရှိသော တပ်ကြပ်ကြီး ဝတုတ်နှင့် ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုရင်းဖြင့် အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ဤသို့လျှင် ပျော်လို့မဆုံး ပြုံးလို့မဝသေးမီ ကာလအတွင်း၌ပင် ၈/၁၀/၈၈ ည ၆ နာရီအချိန်ခန့်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်အားလုံးကို အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်ပါတော့သတည်း။

နာမကရကမင်္ဂလာ

မနေ့ညက မိုးကြီးစိုးစိုးချုပ်မှ ရောက်လာသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသေအချာ မလေ့လာနိုင်အားခဲ့။ သည်နေ့မနက်မှပင် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ အခန်းသည် ၁၆ ပေ x ၁၂ ပေ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းဖြစ်၏။ အခန်းကို ၂ ပိုင်း ပိုင်းထားသည်။ ၁၂ ပေ ၄ ပေခန့် ကျယ်ဝန်းသော နောက်ဘက်ခြမ်းနှင့် ၁၂ ပေ ပတ်လည်ရှိ ရှေ့ဘက်ခြမ်းတို့ပင်။ နောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ပခုံးအမြင့်လောက်ရှိသည့် အုတ်ထရံ ကာရံထားသော ရေလောင်းအိမ်သာ တစ်ခုနှင့် ရေဘုံဘိုင်တစ်ခု ပြီးတော့ စဉ်းအိုးတစ်လုံး ရေခွက်တစ်ခွက် အထွေထွေသုံးရန် ပလတ်စတစ် ဇလုံတစ်လုံးတို့ ရှိလေသည်။ ရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာတော့ သောက်ရေအိုး ၁ လုံး၊ ဖျာကြမ်းသုံးချပ်၊ ဝှမ်းစောင်တစ်ထည်၊ ပုံစံစောင် (ချည်စောင်)တစ်ထည်နှင့် မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ ဝပ်လေးဆယ်အား မီးလုံးတစ်လုံးတို့သည်ကား ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သမျှ အကုန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သည် ၁၆ ပေ ၁၂ ပေခန့်ကို သံတိုင်ကာရံထားသည့် တံခါးမကြီးတစ်ချပ် ပြတင်းပေါက် တစ်ခုအားဖြင့် အရှေ့ဘက်ရှိ မျက်နှာစာခန်းနှင့် ပိုင်းခြားထား၏။ မျက်နှာစာခန်းသည် ၁၂ ပေ ၆ ပေ ကျယ်ဝန်းပြီး သစ်သားတံခါးမှ တပ်ဆင်ထားသည်။ အပေါ်မှာတော့ သံဆန်ခါ အုပ်ထား၏။ သည်သစ်သားတံခါးမှ တစ်ဆင့်သာလျှင် ပြင်ပသို့ မြင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ကျောဘက်နံရံမှာ တပ်ဆင်ထားသော သံတိုင်တပ် ပြတင်းပေါက်ကတော့ အပြင်မှာ ဖြစ်သဖြင့် ရံခါသာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ကြည့်လိုလျှင်ဖြစ်စေ၊ နေထွက်လထွက်ကို ကြည့်လိုလျှင် ဖြစ်စေ အသုံးပြုနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ရှေ့ဘက်တံခါးမှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မုန်လာစိုက်ခင်းတစ်ခု၊ မြေနီလမ်းကလေး၊ ပြီးတော့ သရက်ပင်ကြီးနှစ်ပင်၊ သဘော၊ မယ်ဇလီပင်အုပ်၊ နောက်တော့ (နောင်အခါ စစ်ကြောရေးရုံးဟု သိလာရသည့်) တစ်ထပ်အဆောက်အဦးတစ်ခု၊ အုတ်စည်းရိုးနီနီ၊ ဟိုမှာဘက်မှာတော့ မီးလောင်ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သည့် ထောင်အဆောင်ကြီးတစ်ခု၊ ဒါသည်ပင် ကျွန်တော် မြင်နိုင်ခွင့်ရှိသည့် နယ်နိမိတ်အဆုံး ဖြစ်၏။

ကျောဘက်ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုလျှင် ဦးဆုံးပထမ အိမ်သာအုတ်ပေါင်ပေါ်သို့ တက်ရ၏။ ထိုမျှ မျှော်လိုက်လျှင် မီးလောင်ပြီးစ အဆောင်ကြီးတစ်ခု၊ နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် တွဲဖက်ထောင်ဟု အမည်ရသည့် သီးသန့်ထောင်ကြီးတို့ကို မြင်ရလေသည်။

ညတုန်းက ပိန်ပိန်သေးသေး ထောင်မှူးလေး ကျွန်တော့်အား ပြောခွင့်မရှိကြောင်း၊ တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း လှမ်းပြီး အော်ပြော၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဝန်ထမ်းများကိုလည်း စကားမပြောရန် တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ကြောင်း မိန့်မှာကြားသွားလေရာ ကျွန်တော့်မှာ အတော်ပင် အကျပ်ရိုက်သွားတော့၏။ သောကြာသားဖြစ်သော မိမိအဖို့မှာ ထမင်းမစားလျှင်သာ နေနိုင်မည်။ စကားမပြောရလျှင် မနေနိုင်ဖြစ်ရကာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရမယ်ရှာပြီး ပြောနေရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်လေရာ ဤစည်းကမ်းချက်သည် လိုက်နာရန် အလွန်ခက်ခဲလှပေသည်။ လူသူမနီးသည့် နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး စကားလည်း မပြောပြန်ဆိုတော့ ဘယ်လိုဟာကြီးပါလိမ့်ဟု တွေးမိနေပြန်၏။

သို့သော်လည်း မကြာမီမှာပင် ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့ရှိ မုန်လာစိုက်ခင်းသို့ ထောင်ကျများ အလုပ်ဆင်းလာကြလေသည်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်များကို စကားပြောရပေအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ 'ရွတ် ရွတ် ရွတ်' ဟူ၍တစ်နည်း၊ 'ကစ် ကစ် ကစ်' ဟူ၍ တဖုံ 'ရွီ ရွီ ရွီ' ဟူ၍ လေချွန်ကာတစ်မျိုး အမျိုးမျိုးခေါ်သော်လည်း ထိုသူတို့ကပင် နားလေး၍လား၊ (သို့တည်းမဟုတ်) ကျွန်တော့်အသံကပင် တိုး၍လားမသိ၊ ဆက်သွယ်မရနိုင် ဖြစ်နေတော့၏။ သို့ဖြင့် သူတို့နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံခွင့်ရရန် ကြိုးစားပြန်လေရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်မိလျှင်ပင် သေဒဏ်ပေးခံရမည့်အလား မျက်မွေးထော်လော်လို့မှ မကြည့်လေတော့ရာ ကျွန်တော့်မှာ မိမိ၏ အစီအစဉ်ကို လက်မြောက်အရုံးပေးလိုက်ရတော့သည်။

သည်တော့ စကားပြောဖော်ရှာပြန်တော့၏။ ဟော... တွေပါပြီကော။ အခြားတစ်ပါးတော့ ဟုတ်ပါရိုးလား။ အခန်းရှေ့မှာ အစာလာစားကြသော စာကလေးများနှင့် စီတန်းချီတက်နေကြသော ပုရွက်ဆိတ်များပင်တည်း။ ကိုယ့်ကို ပြန်ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ ပြန်မပြောသည်ဖြစ်စေ... အဖက်လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ် ကိုယ့်တာဝန်အရ ပြောရမည်သာပင်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အား မြန်မာစကားပြော မေ့မသွားစေရန် လေ့ကျင့်ပေးသူများက အလိုအလျောက် ပေါ်လာကြပေသည်။ ပထမဆုံး ရောက်လာသူများကတော့ ထောင်မှတ်ပုံတင် စာရင်း လာရောက်ရေးသွင်းသူများပင်။ လမ်းခင်းကျောက်ပြား အရွယ်ခန့်ရှိသော စာအုပ်ထူကြီးကို ကိုင်ပြီး ဝန်ထမ်းသုံးဦးသည် မျက်နှာစာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ စာအုပ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချခင်းရင်း အမည်၊ အဘအမည်၊ အသက် စသည်ဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု မေးမြန်းကာ ရေးသွင်းနေကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ စကားပြောဖော်ပြီဟု ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး လိုအပ်သည်ထက်ပင် ပို၍ဝေဝေဆာဆာကြီး အဖြေပေးနေမိတော့၏။ ပြဿနာ စတက်သည်ကတော့ ကိုယ်တွင်ထင်ရှားသည့် အမှတ်အသား ဆိုသောအချက်၌ပင် ဖြစ်လေသည်။

"ကိုဇာနာမှာ ကိုယ်မှာ ထင်ရှားသည့် အမှတ်အသား ဘာရှိလဲ"
"မှတ်ပုံတင်ထဲမှာတော့ မေးစေ့အောက်မှာ အမာရွတ်ရှိတယ်လို့ ပါတာပဲ။ ခုတော့ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေ ဖုံးနေလို့ မမြင်သာဘူးပေါ့"
"ဒီပြင်ဟာကော ဘာရှိသေးသလဲ"

A ပြေး A လွှား စဉ်းစားလိုက်၏။ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှိလျှင်လည်း ကောင်းသား။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာ A မှတ် A သားရှိလို့ ရှိမှန်းမသိ ပြလျှင်လည်း ရှက်စရာ။ ထိုစဉ် မတ်တပ်ရပ်နေသော ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက...
"ဒီရင်ဘတ်က မွဲကို ရေးလိုက်ရင်ရတာပဲ" ဟု ဆိုလာသော A ခါ...
နောက်တစ်ဦးက "ဟာ... ဒါဆို လက်မောင်းက မွဲက ပိုထင်ရှားတာပဲ ဒီဟာရေးမှာပေါ့" ဟု ဝင်၍ A ကြံပေးပြန်လေသည်။

သို့ဖြင့် အနီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် ဒီဟာက ပိုသိသာတယ်၊ ဟိုမဲ့က ပိုထင်ရှားတယ်၊ ဘာပြုတယ် ညာပြုတယ်နှင့် ငြင်းခုံကြပါလေတော့၏။ ကျွန်တော်လည်း မနေသာတော့ဘဲ စကား၊ စ ဝင်ဖြတ်ရတော့သည်။

"ခဏဗျာ... ကျွန်တော်တစ်ခု ပြောချင်လို့...၊ ထင်ရှားသည့်အမှတ်အသားဆိုတာက ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ထင်းခနဲ မြင်နေမှ မဟုတ်လား။ အခု ကျွန်တော်က အင်္ကျီချွတ်ထားတာဆိုတော့ ရင်ဘတ်တို့ လက်မောင်းတို့က မဲ့က မြင်နေရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း အင်္ကျီချွတ်ပြီး နေမှာမှ မဟုတ်တာ။ မဲ့ကို ရေးချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီပါးပေါ်က မဲ့က ပိုထင်းမှာပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား"

သို့မှပင် ကိစ္စက ပြတ်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ ထောင်ဝင်မှတ်တမ်းစာအုပ်တစ်ခုမှာတော့ 'ကိုယ်တွင် ထင်ရှားသည့် အမှတ်အသား၊ လက်ယာပါးပေါ်တွင် မဲ့နက်မွှေးပါတစ်' ဟူ၍ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဒုတိယတစ်ခါ စကားပြောလာရောက် လေ့ကျင်ပေးသူကား နံနက်စာ စားအပြီးတွင် ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာပါသည်။ ထမင်းစားပြီး အတော်အတန် ပိုက်ပြည့်သွားသဖြင့် အခန်းထဲတွင် အစာကြေ လမ်းလျှောက်နေစဉ် အခန်းဝ၌ လူရိပ်တွေ့သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိရာ အပွင့်အခက်များနှင့် အလှဆင်ထားသော ယူနီဖောင်းကို ဆင်မြန်းထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးပြပြီးနောက် မျက်နှာစာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ သူ၏နောက်မှ အခြားယူနီဖောင်းဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားလည်း လိုက်ပါလာလေရာ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ခေသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါလားဟု တွေးမိနေပါသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုဇာနာ... နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား"
"ဟုတ်ကဲ့"
"သိနေတယ်လေ... ခင်ဗျားနေကောင်းမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်လေ"

ကျွန်တော်၏ရုပ်မြင်သံကြားမှ ပြက်လုံးကို ပြောပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် ရယ်ပါလေတော့သည်။ အနီးအနားမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ဟီးဟီးဟီး ဟားဟားနှင့် ရယ်ကြလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ရယ်ရမလိုလို ငိုရမလိုလိုနဲ့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ သို့သော်လည်း မျက်နှာစာခန်းရှိ သစ်သားတံခါးကို မှီရပ်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါမှာတော့ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ထိုတပ်ကြပ်ကြီးသည် တောင်ငေးမြောက်ငေး လုပ်နေရာမှ သူ့အထက်အရာရှိများ တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် ရယ်နေသံကို ကြားရသည့်အခါ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသည့် လူတစ်ဦးနယ် ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် လုပ်နေပြီးမှ ရောကောသောကောဖြင့် ဟီးဟီးဟားဟား ထလုပ်တော့ရာ

ကျွန်တော့်မှာ ထိုတပ်ကြပ်ကြီးအား ကြည့်ပြီး မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မိပါတော့သည်။ သည့်နောက် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စကားစပါတော့သည်။

"ကျွန်တော်က အင်းစိန်ထောင် ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးစိန်ဌေးပါ"

ဪ... ဦးစိန်ဌေး... ဦးစိန်ဌေး။ ဘီဘီစီကပင် ထုတ်လွှင့်ရသော ထောင်ပိုင်ကြီးပါကလား။ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးထဲမှာ မှန်းပြီး ပုံဆွဲထားသော ဦးစိန်ဌေးနှင့် ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာ ဦးစိန်ဌေးသည် လားလားကြီးခြားနားနေပေသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဦးစိန်ဌေးသည် အသားဖြူဖြူ ခပ်သွယ်သွယ် ငယ်စဉ်တုန်းက ကြည့်လို့ကောင်းခဲ့မည့် သဏ္ဍာန်ရှိ၏။ ရယ်လိုက်လျှင် ပေါ်လာသော သွားကျိုးလေးမှတစ်ပါး သူ၏ မျက်နှာသည် ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက်ပင် နုပျိုလွန်းနေလေသည်။

"ဒီရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူးဗျာ... ကိုဇာနာတို့ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာပဲ ရှိနေစေချင်တယ်"

"ဗျာ"

မြတ်စွာဘုရား။ ထောင်ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်မှ မဟုတ်တာ။ အလှူအိမ်မှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်၏ အတွင်းစိတ်အပြောင်းအလဲကို ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ရိပ်မိသွားသည်ထင်။

"ကျွန်တော်ဆိုလိုတာ ဒီလိုပါ... ခင်ဗျားတို့ကို ဖမ်းတာရော၊ လွှတ်တာရော၊ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းထောင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်က ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ ရှိနေသခိုက် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီစောင့်ရှောက်ပြုစုပေးဖို့ပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို ထောင်ထဲမှာ လက်ဖျားနဲ့မှ မတို့စေရပါဘူး။ ထောင်ထဲမှာ နှိပ်စက်တယ်၊ ရိုက်နှက်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ပါဗျာ။ ဒီအထဲ မုဒိမ်းကျင့်တယ်ဆိုတာက လာသေးတယ်။ လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ"

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်လိုများ သဘောထားပြီးများ ရင်ဖွင့်နေသည်လား မသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူပြောသမျှကိုသာ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါလိုက်၊ အင်းလုပ်လိုက်၊ အဲလုပ်လိုက်ဖြင့် ရေလိုက်ငါးလိုက် လုပ်နေရတော့သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာလည်း စကားအများကြီး ပြောလိုက်ရသောကြောင့်ထင်ပုံ။ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း...
"ကိုဇာနာ လိုတာပြောပါ" ဟူ၍ မေးပါလေတော့သည်။

"အထွေအထူးတော့ မရှိပါဘူး။ စာအုပ်ကလေး ဘာလေးဖတ်ချင်လို့ ရမလားလို့"

"ကျွန်တော် တင်ပြပေးပါမယ်။ တင်ပြပေးပါမယ်"

"နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေနဲ့ ဆေးလိပ်ကလေး မုန့်လေး ဝယ်လို့ရမလားလို့"

"ကျွန်တော် တင်ပြပေးပါမယ်။ တင်ပြပေးပါမယ်"

သည့်နောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အဖွဲ့သည် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

"ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်"

အနည်းငယ် လန့်သွား၏။ အုတ်နံရံ ခေါက်သံ။ အလိုက်သင့်ပင် ကျွန်တော်လည်း ပြန်ခေါက်လိုက်မိသည်။

"မောင်သူရ... ဟေ့ကောင်"

"ဗျို့ ကိုဌေး..."

"ထောင်ပိုင်ကြီး ဘာတွေ ပြောသွားသလဲ"

"ဒီလိုပဲ ဘာညာ သာရကာပေါ့"

"ဟေ့ကောင်... ထောင်မှူးတွေ အလစ်မှာဆိုရင် စကားပြောလို့ရတယ်ကွ သိလား"

"ဟုတ်လား... ဒါဆို ထောင်မှူးတွေ လစ်တာနဲ့ နံရံခေါက် အချက်ပေးလိုက်ပေါ့ ဟုတ်ပလား"

ထိုစဉ်မှာပင် ထောင်ပိုင်ကြီးကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးသော ထောင်မှူးသည် ပြန်ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသား စကားစဖြတ်လိုက်ရတော့၏။ ပသို့ဆိုစေ စကားပြောဖော်ရပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ များစွာဝမ်းသာမိတော့သည်။

ပို၍ပို၍ အဆင်ပြေစေသည့် အကြောင်းများက ဖန်တီးလာပါသည်။ ညနေစာ စားအပြီး ထောင်မှူးခပ်ဝဝ ပုဂ္ဂိုလ်သည် စက်ဘီးကြီးနှင့် ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် အသားဖြူဖြူ ဆံပင်တိုတိုနှင့် လူတစ်ဦးက ခေါင်းဆောင်ပြီး ဝန်ထမ်းလေးငါးယောက်ခန့် ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ထိုအသားဖြူဖြူပုဂ္ဂိုလ်ကပင် ကျွန်တော့်အား ဆေးလိပ်တိုက်ပြီး မိတ်ဆက်စကားပြောလေရာ ထောင်မှူးများ ညနေထမင်းစားချိန် အိမ်ပြန်လျှင် သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လာ၍ စကားပြောနိုင်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရတော့သည်။

ပသို့ဆိုစေမူ ကျွန်တော့်အဖို့မှာတော့ ငါ မြန်မာစကား မမေ့တော့ဘူးဘဲ ဟူ၍သာ ဝမ်းသာမိနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ မွေးရာပါဗီဇအရ စကားပြောခြင်းအမှုကို အောင်မြင်စွာ ပြုနိုင်ခဲ့သလို အခြားစွန့်နိုင်ခဲ့သည့် ဝါသနာတစ်ခုကိုလည်း အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အခြားတော့ မဟုတ်။ သူတစ်ပါးအား နာမည်ပြောင်ပေးခြင်းပင်။ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ကျွန်တော်နှင့် နီးစပ်သော သူငယ်ချင်းများအား နာမည်အမျိုးမျိုးပေးခဲ့ဖူးရာ ယနေ့ထက်တိုင် ယင်းအမည်တို့သည် တွင်ကျယ်လျက်ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခုလည်း ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့ရောက်လာသော ထောင်ဝန်ထမ်းမှန်သမျှကို နာမည်ထိုင်ပေးနေမိပါတော့၏။

ဘာပြောလိုက်ပြောလိုက် တင်ပြပေးပါမယ်ဟူ၍သာ ဖြေလေ့ရှိသော ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးစိန်ဌေးအား မစ္စတာတင်ပြ။

သန်းကြွယ်ကာတွန်းနှင့်တူသော ထောင်ပိုင်ဦးလှဖေအား ပရော်ဖက်ဆာတာတီး။

ထောင်ပိုင် အနောက်မှ လိုက်လေ့ရှိသော ၀၀ ထောင်မှူးကြီးနှင့် ပိန်ပိန် အသားညိုညို ထောင်မှူးအတွဲကို ဦးစိတ်တိုနှင့် မျောက်ညို။

ပိန်ပိန်သေးသေး မျက်နှာမူန်ကုပ်ကုပ်နှင့် စကားမပြောရဟူသော စည်းကမ်း ထုတ်သွားသည့် ထောင်မှူး ဦးမြင့်စိန်ကို 'အသေးလေး'။

၀၀တုတ်တုတ် ထောင်မှူးဦးတင်မောင်ကို 'အေဝမ်း'။ အားအားရှိတိုင်း တရားဟောနေတတ်သော ကရင်အမျိုးသား ထောင်ကြပ်ကြီး ဦးငွေစိုးအား 'မေ့ကထိက'။ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေပြီး ညနေဆိုလျှင် ရေချိန်ကိုက်လာလေ့ရှိသော တပ်ကြပ်ကြီး ဦးခင်မောင်လတ်အား 'အချိန်မှန် ဆရာဖြူ'။ အမြဲတမ်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ လာလာပြောပြတတ်သော တပ်ကြပ်အောင်စိုးကို 'ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း'။ ရင်ဘတ်ဖွင့်၍ လျှောက်တတ်သော ဒုတပ်ကြပ် ရခိုင်ကြီးအား 'ဝိတ်ပေါ'။ အမြဲတမ်း သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့ သွားလာ လှုပ်ရှားတတ်သော ရဲဘော်မျက်မှန်အား 'အီးတီ'။

ကိုမြကြီးသီချင်း အမြဲဆိုလေ့ရှိသော ရဲဘော်ယဉ်ထွေးအား 'ကိုမြကလေး'။ ကိုယ်တိုင်ဆေးလိပ် မသောက်တတ်သော်လည်း ဝယ်ဝယ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အား လာတိုက်လေ့ရှိသော ဒုတပ်ကြပ် ကိုမောင်တာအား 'အလှူရှင်'။ အမြဲတမ်း အော်ကျယ်အော်ကျယ်နဲ့ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဟုတ်တယ် ကောင်းတယ် မိုက်တယ် မိတယ် လုပ်တတ်သော ရဲဘော်စိုးမောင်အား 'ဖော်လိုမီ'။ မည်သူနဲ့မှ စကားမပြော ဗိုက်ကလေး ရှုပ်ရှုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်လေ့ရှိသည့် ရဲဘော်ခင်ဇော်အား 'ဂျပန်ဝမ်းလျှော့'။ ထမင်းဟင်းအချက်ကောင်းသော ရဲဘော်နိုင်ဝင်းအား 'စားဖိုမှူး'။ ဆေးလိပ်မီးညှိပေး မုန့်ဝယ်ပေးဖြင့် လာရောက်ကူညီလေ့ရှိသော အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရထားသည့် ရဲဘော်ဇော်မင်းအောင်အား 'ဘောတံတားလေး'။ ကျွန်တော်တို့ကို ပထမဆုံး ဆေးလိပ်လာတိုက်သော၊ ပထမဆုံး စကားလာပြောသော၊ ဟင်းဖတ်ကလေးများ ခိုးလာကျွေးသော ရဲဘော်မြင့်ဝင်းအောင်အား 'ဘော်ဒါကြီး' စသည်ဖြင့် အသီးသီး နာမည်ပေးလိုက်လေသည်။

ကင်ပွန်းတပ်ပွဲ အခမ်းအနား အပြီးမှာတော့ အင်းစိန်ထောင်၏ အထူးစပယ်ရှယ် အရွယ်စုံ၊ အရွက်စုံ၊ အရိုးစုံ ဟင်းချိုဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါလေတော့သတည်း။

ပုဒ် သရက် ဂတ္တမိ

လူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလိုက်၍ ပြောင်းလဲတတ်သော သတ္တဝါထဲတွင် နံပါတ်တစ်နေရာမှာ ရှိတော့သည်။

ခုတော့ဖြင့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ကိုယ် တော်တော်နေသားကျနေလေပြီ။ ကျွန်တော်၏ နေ့တစ်ရက် လုပ်ငန်းစဉ်များမှာကား နံနက်အိပ်ရာထ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ် ရေချိုး ကျားကစား မနက်စာစားပြီးတော့ ရေအိုးဖုံးနှင့် သမံတလင်းမှာ အိမ်ပုံစံဆွဲ စစ်တုရင်ကစား ညနေစာစား ညဘက်အပေါင်းအသင်းများနှင့် အာလူးဖုတ်... စသည်တို့ပင်တည်း။

တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးလာသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ သဘောသဘာဝကိုလည်း အတော်အတန် တီးခေါက်မိလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသော ထောင်ဝင်းသည် အထူးဆောင်ဟု အမည်ရ၏။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ သီးသန့်ထားသော နေရာဖြစ်သည်။ စစ်တပ်နှင့် အကျဉ်းဦးစီးဌာန ပူးတွဲအုပ်ချုပ်သော နေရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ မတိုင်မီက သည်နေရာမှာ နောက်ဆုံးနေသွားသူများမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဟောင်းအောင်ကြီးတို့ အဖွဲ့ပင်ဖြစ်သည်။

အထူးဆောင် ထောင်ဝင်းလေးသည် အင်းစိန်ထောင်ကြီးအတွင်းမှာ သီးခြားတည်ရှိနေသော ဝင်းငယ်လေးတစ်ခုပင်။ တောင်နှင့်မြောက်တန်းနေပြီး ဝင်ပေါက်တံခါးမှာ တောင်ဘက်ထိပ်မှာ ရှိသည်။ ထိုဝင်ပေါက်မှ ဝင်လာလျှင် ပထမဦးဆုံး တွေ့ရမည့်အရာမှာ ထုံးဖြူဖြူစေတီတစ်ဆူ ပြီးတော့ စစ်ဆေးမေးမြန်းရာ စစ်ကြောရေးရုံးခန်းဖြစ်၏။ မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့လျှင်တော့ လမ်း၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် စစ်ကြောရေး အုတ်တိုက်တစ်ခု ညာဘက်ခြမ်းတွင် အခန်းဆယ်ခန်းပါသော ကျွန်တော်တို့၏ တန်းလျား။ မြေနီလမ်းအဆုံးမှာတော့ ထောင်ဝန်းထမ်းများ၏ ရုံးခန်းတို့ဖြစ်သည်။ ရုံးခန်းကို ဝန်းရံထားသည်များကတော့ သံပြားများဖြင့် ကာရံထားသည့် ခြံနှင့်ဝင်းနဲ့ သစ်သားအိမ်ကလေး ခြောက်လုံးဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တော့ သည်သစ်သားအိမ်ကလေးများမှာ သုံးဦးသာ ရှိနေသေး။ ယခင်က ထောက်လှမ်းရေးညွှန်မှူး ပါတီတွဲဘက် အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးဟောင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဟောင်း ဦးဘိုနီ၊ အာဇာနည်ကုန်း ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး၊ မြောက်ကိုရီးယားမှ လက်တစ်ဖက်ပြတ် ကင်မင်ချူးတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အုတ်တန်းလျားမှာတော့ ဆယ်ခန်းပြည့် မရှိ။ ကိုးယောက်သာ ရှိသည်။ အခန်း အမှတ်(၁)မှာက ရမည်းသင်းမှ သပိတ်ခေါင်းဆောင်၊ တောင်ဥက္ကလာပနေ ဦးချိန်မော် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ထောက်လှမ်းရေး အမှတ်(၇)မှ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်အခန်းများကတော့ ထောက်လှမ်းရေး(၆)မှ ရောက်လာကြသော ကျွန်တော်တို့ လူစုပင် ဖြစ်တော့၏။ အခန်း(၂)မှာ ဗိုလ်ကြီးအောင်ဝင်း၊ (၃)မှာ ဦးတင်စိုး၊ (၄)မှာ ကိုတင်အောင်၊ (၅)မှာ ကိုဗိုလ်မြ၊ (၆)မှာ ကိုဌေး၊ (၇)မှာ ကျွန်တော်၊ (၈)မှာ ဦးစိုး၊ (၉)မှာ မိုးကြီးတို့ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အုတ်တန်းလျား ရှေ့နှင့်နောက်တွင် မုန်လာစိုက်ခင်းများ၊ ချဉ်ပေါင်ခင်းများ ရှိလေရာ ယင်းအခင်းများ၌ အလုပ်လာလုပ်ကြသော (ထောင်အခေါ် ဘောက်ဆင်းကြသော)

ထောင်ကျများမှာ နံနက် ၈ နာရီခန့်ဆိုလျှင် ရောက်လာတတ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အခန်းနှင့် ခဲတစ်ပစ်အကွာလောက်ထိ နီးနီးနားနား လာအလုပ်လုပ်ရသည့်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတွင်းအပြင် လှမ်းဆက်သွယ်မှာ ကြောက်သောကြောင့် မျက်နှာစာခန်းမှ သစ်သားတံခါးကို ပိတ်ထားလေသည်။ သည်သစ်သားတံခါးထားရသည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ အပြင်ဘက်၌ ပြုလုပ်သည့် ကိစ္စများကို မမြင်မတွေ့စေရန် အပြင်နှင့်အထဲ အဆက်အသွယ် မပြုလုပ်ကြစေရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်မရှိ၊ လူရေချိုးပဲ လုပ်နေရသည်။ ရေက တစ်နေ့ သုံးခါလာသည်ဆိုတော့ ဖောဖောသီသီကြီးပင် သုံးစွဲနေနိုင်သည်။ ဆပ်ပြာကတော့ မရှိ။ အဝတ်အစားအပိုကလည်း မပါ။ ဖမ်းကတည်းက အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု မဟုတ်လား။ သည်တော့ ရေချိုးလျှင် ကိုယ်လုံးတီး။ တစ်ခါတစ်ရံ ပုဆိုးလေး အင်္ကျီလေး လျှော်ထားလျှင် ပုံစံစောင် ပတ်၍ နေရ၏။ ကြာတော့လည်း ထောင်မှူးများက အမြင်မတော်၍ထင်။

ထောင်ကျများမှာသာ ဝတ်ရသော အပေါ်အောက် အဖြူဝမ်းဆက်ကို လာပေးလေသည်။ ဆပ်ပြာမရှိသဖြင့် အဝတ်လျှော်လျှင်လည်း ရေနှင့်လျှော်ရသည်။ ထမင်းစားပြီးလျှင် ဆပ်ပြာနှင့် မဆေးနိုင်သဖြင့် နံရံမှ ထုံးများကို လက်နှင့်လျှောက်ပွတ်ရ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ပုံစံခွက်တွင်း၌ အတော်ပင် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်နေသော်ငြား ကျွန်တော်နှင့် လုံးဝစိမ်းကားနေသည့် အရာမှာကား ညနေစာ ဟင်းပင်ဖြစ်သည်။ မနက်ခင်း ကျွေးသော ပဲဟင်းက ဘာပြောပြော အဆင်ပြေသေးသည်။ စားလို့သောက်လို့ ရသေး၏။ ညနေစာဟင်းကတော့ မည်သို့မည်နယ် နာမည်တပ်ရမည်မှန်းပင် မသိ။ အရွက်ပေါင်းစုံ၊ အနွယ်ပေါင်းစုံ၊ အကိုင်းပေါင်းစုံ၊ အမြစ်ပေါင်းစုံ၊ အို... သစ်ပင်၏ အစိတ်အပိုင်းပေါင်းစုံ ပါသည်။ အင်းစိန်ထောင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ရှင်းလင်းရေး လုပ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြက်များပင် ပါလာသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဝါးမရသော အရွက်များက ရှိသေးသည်။ ဟင်းရည်သာဆိုရသည်။ သောက်ချလိုက်လျှင် လည်ဝတစ်ဆို့နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ယင်းဟင်းကို တုတ်ဟင်းဟု အမည်ပေးလိုက်မိ၏။

သည်ဟင်း၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့မှာ မနက်စာတစ်နပ်နှင့် ကိစ္စပြတ်ရတော့သည်။ ညနေစာဆိုလျှင် ရေနှင့် ဆားဖြူး၍သာ အုပ်ရတော့သည်။ ညဆိုလျှင် တစ်စွဲ မြည်၍ ဗိုက်သူပုန်ထမှုကို ရေဖြင့်သာ နှိမ်နင်းနေရတော့၏။ ဘော်ဒါကြီး ယူလာပေးသော ဝက်သား ဖတ်ကလေးများ၊ ငါးခြောက်တုံးကလေးများကြောင့်သာ တစ်ခါတစ်ရံ အနည်းငယ် စားလို့ ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့လျှင် ပဲဟင်းနှင့် တုတ်ဟင်း နှစ်မျိုးထဲကိုသာ အဓိက အာဟာရအဖြစ် မှီတင်းနေထိုင်သည့် ကြားမှပင် ထောင်ရောက်ပြီး ငါးရက်အကြာမှာ ဝမ်းလျှောပါလေတော့သည်။ ငါးကြိမ်တိုင်တိုင် အောင်မြင်စွာ ဝမ်းသွားပြီးသည့်အခါမှာတော့ ဘော်ဒါကြီးသီမှတစ်ဆင့် ထောင်မှူး အသေးလေးဆီသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ရ၏။ မကြာမီပင် လည်ကုပ်ပေါ် နားကြပ်ခွတင်ထားသော ရေချိုးထားပြီးစ မျက်နှာနှင့် ဆရာဝန်တစ်ဦး (နောင်အခါ ဒေါက်တာစိုးကြည်ဟု သိရ၏)

ရောက်လာပြီး စမ်းသပ်စစ်ဆေးကာ လိုအပ်သော ဆေးများနှင့်အတူ Hospital Diet ခေါ် ဆေးရုံစာ ပေးရန် ညွှန်ကြားခဲ့လေသည်။

အင်းစိန်ထောင်မှာကတော့ ဆေးရုံစာသည် အဆင့်အမြင့်ဆုံး အစာပင်။ မနက်ဆိုလျှင် ကြက်ဥတစ်လုံး၊ ညနေ ကြက်စွပ်ပြုတ်တစ်ခွက်၊ အသားဟင်းတစ်ပုံစံ၊ နှစ်ရက်တစ်ခါ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး၊ နွားနို့တစ်ပုလင်း ဖြစ်လေသည်။ သည်တော့လည်း ထောင်ထဲမှာ အများမက်သည်မှာ မဆန်းချေ။ ဤသို့ဖြင့် ထောင်သို့ရောက်ပြီး ခြောက်ရက်မြောက်သော နေ့မှစ၍ ကျွန်တော့်မှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များဖြင့် စမတ်ဝွမ်နေချိန် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေများကတော့ စိတ်ဓာတ်ပုန်းပုန်းလဲနေလေတော့သည်။ စိတ်ဓာတ်ကျပုံများကတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူခြားနားလှပေ၏။

မိုးကြီးက တရုတ်ဇာတ်ကားနှင့် တူသည်။ အူး... အား... အီး အော်ကာ နံရံကို ခြေထောက်နှင့် ကန်၊ လက်ဝါးနှင့် ရိုက် (လက်သီးနှင့်ထိုးလျှင် ကျိုးမည်စိုးသဖြင့်)၊ ခေါင်းနှင့်တိုက် (စောင်နှစ်ထပ်ခံ၍ တိုက်၏) ကာ ဖွင့်ထုတ်နေလေ၏။

ဦးစိုးကတော့ လူကြီးပီပီ သိပ်တော့ မညည်း။ သို့သော်လည်း "ဒီလောက်စပါးလုံးများတဲ့ ဆန် ဘယ်ဆိုင်က ရောင်းတာလဲ။ ထမင်းစားရတာက ၅ မိနစ်၊ စပါးလုံးကို ဖယ်ရတာက တစ်နာရီ၊ ပဲဟင်းလား... ပဲပြုတ်လား... စားဖို့ဆောင်မှာ ဆားကုန်နေလေသလား"

ကိုဌေးကတော့ တစ်မျိုး "အိမ်သတိရနာ"ဖြစ်၏။ "ငါ့အဖေက ငါ့ကို ခုထက်ထိ ကလေးလေးလိုပဲ ဆက်ဆံတာကွ။ ပေါင်ပေါ်တင် ထိုင်ခိုင်းတုန်းပဲ။ တို့မိသားစုက ဘယ်သူနဲ့မှ တူတာမဟုတ်ဘူး။ မိဘနဲ့ သားသမီး သိပ်ချစ်တာ" ဟု တဖွဖွ ပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့မိသားစုမှတစ်ပါး ကျန်သည့် မိသားစုများမှာ ဒုလ္လဘ မဲပေါက်၍ ရလာသည်ဟူ၍များ သဘောထားသလားမသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို "သောကတောင်တန်း" ဟု အမည်ပေးပစ်လိုက်သည်။

ကိုဗိုလ်မြ။ သူကတော့ ကြောင်အိုကြီးတစ်ကောင်လို ချောင်ခိုပြီး ထိုင်ကာ သတ်သေချင်တယ်၊ သတ်သေလိုက်တော့မယ်ဟူ၍သာ အော်နေတော့သည်။ ရံဖန်ရံခါလည်း "သားရေ နေပူထဲ မဆော့နဲ့၊ သမီး... မောင်လေးကို လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့လေ ကားလမ်းမဖြတ်နဲ့ဟဲ့" ဟူ၍ တစ်ယောက်တည်း ကလေးထိန်းနေတတ်ပါသေးသည်။

ကိုတင်အောင်ကတော့ ဘာမျှမပြော၊ ဘာသံမှမထွက်၊ ဖျာပေါ်တုံးလုံးကြီး လှဲကာ လူမမာကြီး တစ်ယောက်လို ခွေနေတော့၏။

ဦးတင်စိုး။ အထိမခံ ရွှေပန်းကန်ဖြစ်သည်။ "ဘယ်တော့လောက် လွတ်မယ် ထင်သလဲ" ဟု သူက မေးတိုင်း ကျွန်တော်က "အနည်းဆုံး ၆ လ၊ အများဆုံး ၃ နှစ်ပေါ့" ဟု ဖြေသောအခါ ရှူးရှူးရှားရှား ထဖြစ်ကာ "ဘာကိစ္စကြောင့် ဒါလောက် ကြာမှာလဲ။ တော်ပြီ... မင်းတို့နဲ့ စကားမပြောဘူး" ဘာဘူး ညာဘူးလုပ်ကာ သံတိုင်ကြီးကိုကိုငြိပြီး ထိုင်ငိုနေပါတော့သည်။

သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သည်အဖြစ်တွေကို မြင်လာရတော့လည်း စိတ်ဓာတ်ကျနည်း ကျပုံအမျိုးစုံဟူ၍ ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ ရေးထုတ်လိုစိတ်ပင် ဖြစ်လာတော့၏။ သို့သော်လည်း အားလုံး၏ အာရုံကို အပြောင်းအလွဲ ဖြစ်သွားစေသောအရာက ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။ ကိုချိန်မော် စနက်ဖြစ်၏။ အားလုံး၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို တောင်းကာ ဗေဒင်တွက်ပြီး ၂၁-၁၀-၈၈ နောက်ဆုံးထားပြီး လွတ်မည်ဟု ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်ပါ။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ၁၀၈ ခေါက် ရွတ်ဆိုပါဟူ၍ ပါလာလေရာ ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့၏ တန်းလျားတစ်ခုလုံးသည် အသံမစဲပဋ္ဌာန်း ရွတ်ပွဲကျင်းပကြသည့်နယ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်သံများဖြင့် စည်ကားသွားလေတော့သတည်း။

ယတြာချေတာပါ

လရောင်သည် မြေနီလမ်းကလေးမှာ ပြေးဆော့နေလေသည်။ ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း သွားလာတတ်သော လေနအေးသည် တို့တိ ကျီစယ်ခြင်းအမှု၌ ပျော်မွေ့နေပုံရ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် စူးရှနာကြည်းစွာ အော်မြည်ငိုညည်းတတ်သော လင်ကောင်ပိုး၏ အသံကို ကြားရလေသည်။ ပျင်းရိချည့်နဲ့စွာ ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထားသံသည် သဲ့သဲ့မျှသာ။

အခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထောင်ဝန်းတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေပြန်သည်။ ယခင်ယခင် ရက်များက ဘုရားစာရွတ်ဆို အော်ဟစ်နေကြသော်ငြား ယခုတော့ ပီဘိသက်ငြိမ်၊ ၂၁ ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထား၍ လွတ်မည်ဟူသော ကိုချိန်မော်၏ ဟောစာတမ်းကြောင့် မျှော်လင့်ခြင်းများစွာဖြင့် စောင့်စားနေကြသည်ထင်။ ၂၁ ရက်ကို ကျော်လွန်၍ ယခု လပြည့်နေ့ (၂၅.၁၀.၈၈) ရောက်လာသော်လည်း မည်သည့်ထူးခြားမှုမျှ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ဆင်းရဲကုန်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကယ်တန္တူ စဉ်းစားကြည့်လျှင်ဖြင့် ရယ်စရာကြီး။ ဘယ်သူက ဘယ်တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်က လွတ်မည်ဟု အခိုင်အမာ ပြောပါသနည်း။ ၂၁ ရက် လွတ်မည်ဆိုသည်က လွတ်ချင်သော မိမိ၏ဆန္ဒ။ သည်ဆန္ဒပေါ်မှာ အခြေခံပြီး မျှော်လင့်ချက်က ဖြစ်လာရသည် မဟုတ်လော။ 'ချင်' ဆိုသည့် ဆန္ဒကို ဖြုတ်နိုင်လျှင် မျှော်လင့်ချက် မရှိနိုင်။ ဤသို့ဆိုလျှင် စိတ်ချမ်းသာပေလိမ့်မည်။ ရောက်သည့်အရပ်မှာ တတ်နိုင်သမျှ ပျော်အောင် နေရပေလိမ့်မည်။ ဘုရားထိုင်ရှိခိုးလို့လည်း လွတ်လာမှာမဟုတ်။ ထိုင်ဆဲနေလို့လည်း ဘယ်သူကမှ လွတ်ပေးမည်မဟုတ်ချေ။

ဤသို့ဤနယ် စိတ်ဓာတ်ကြီးတွေကျ စကားမပြောဘဲ တုံးလုံးလဲ့သူလဲ့၊ အိပ်သူအိပ်၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်သူထိုင်၊ သံတိုင်ကိုင်ပြီး ငိုသူငို၊ လုပ်နေကြလျှင် ဘေးလူတွေက မြင်တော့ မည်မျှ အထင်သေးကြမည်နည်း။ နိုင်ငံရေးပုဒ်မဖြင့် အဖမ်းခံနေရသူတွေဆိုပြီး အထင်ကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ဆက်ဆံနေကြသူများရှေ့ မည်မျှ ရှက်စရာကောင်းပါသနည်း။

သည်အရေးအခင်းမှာ စတင်ပါဝင်စကပင် ဘယ်သူကမှ သွေးဆောင်လို့ ဖြားယောင်းလို့မှ မဟုတ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက် ပြင်းပြစွာ ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲခဲ့သည်သာ...။ တစ်ပါတီ အာဏာရှင်စနစ် အပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းရေးကို ဦးတည်ရင်းမှ စစ်အာဏာရှင်လက်အောက်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည့် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် တတ်နိုင်သည့်ဝန်ကို ဝင်ထမ်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူများယောင်လို့ လိုက်ယောင်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ ယောယိမ်းလိုက် ဘာသားယိမ်းလိုက် လုပ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ချေ။

ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ထက် အသက်တစ်ဝက်လောက် ငယ်သော ကလေးတွေ ပစ်သတ်ခံရတာလည်း တွေ့ဖူးပြီ။ ခြေ၊ လက်ပြတ်ပြီး ဘဝဆုံးရှုံးခဲ့ရသူများကိုလည်း မြင်ဖူးပြီ။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်ကြမှန်းမသိ မိသာစုနှင့် ပြန်တွေ့ရပါမလား မသိရသည့် ရောက်သွားရရှာသော လူငယ်ပေါင်းများစွာလည်း ရှိကြပေသည်။ သည်လူတွေ သည်ရဲဘော်တွေနှင့်စာလျှင် မိမိတို့အဖြစ်က တော်ပေသေး၏။ တစ်နေ့ အပြင်ပြန်ရောက်လျှင် ကိုယ့်မိသားစု၊

ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် တွေ့ရမည်မှာ ကေန်မုချ။ တံခါးပေါက်မှန်လျှင် အဝင်ရှိသလို အထွက်ရှိရပေမည် မဟုတ်တုံလော။

နက်ဖြန် မနက် မိုးသောက်လျှင်ဖြင့် သည်အတွေး၊ သည်အမြင်တွေကို အခန်းနီးနားချင်းများကို ဖြန့်ဝေပေးရပေဦးမည်။

ပုံစံစောင်အဖြူကို အကျအန ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဖမ်းဆီးရမိသမျှ ခြင်တွေကို တစ်ကောင်စီ တစ်ကောင်စီ ညီညီညာညာ စီတန်းထားလိုက်သည်။ အတန်းတစ်တန်းလျှင် ၁၅ ကောင်နှုန်းဖြင့် လေးတန်း အကောင် ၆၀။ အစွန်းထွက်နှင့် ပေါင်းလိုက်တော့ ၆၃ ကောင် သတ်မှတ်ထားသော လျာထားချက်နှင့် ပြည့်မီရန် ၁၇ ကောင် လိုနေပေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ ခြင်အော်ပရေးရှင်းကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲရန် ပြင်ဆင်ပြန်၏။ ကိုဌေးဘက် နံရံကိုသာ ဦးတည်၍ လုပ်ရပေမည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး (ဦးစိုး)၏ နံရံဘက်သို့ ရိုက်လားနက်လား လုပ်လျှင် ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်တာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ အဆဲအဆို ခံရပေဦးမည်။

သည်ခြင်တွေ တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်း၏။ ရောက်ခါစ ပထမညက ခြင်နှင့်တူတာဆိုလို့ ဖြုတ်တောင် မတွေ့ရ။ တယ်ဟုတ်ပါလား အဆင်ပြေပါလားဟု သဘောပိုက်၍ စောင်မခြုံဘဲ အင်္ကျီ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ် ထပ်ပြီးခေါက်၊ ခေါင်းအုံးလုပ်ကာ အိပ်စက်ခဲ့ရ၏။ နောက်တစ်နေ့ညမှာတော့ ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းရသွားသည်မသိ။ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် အုပ်စုဖွဲ့ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်အား ဝိုင်းဝန်းအနိုင်ကျင့်ကြပါတော့သည်။ ခြင်ဆိုသည့် သတ္တဝါသည် တော်တော်အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလှ၏။ ကိုက်စရာရှိ ကိုက်လိုက်သည်က တော်သေးသည်။ ခုတော့ သည်လိုမဟုတ်။ နားနားကပ်၍ တစ်စီ တစ်စီ အသံပေးနေသေး၏။ ကျွန်တော့်မှာတော့ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံလည်း မရ၊ အင်္ကျီချွတ်ပြီး ခါထုတ်လည်း မရဖြင့် တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင် နေရတော့သည်။

မနက်မိုးလင်းသည့်အခါမှာတော့ ထိုမကောင်းဆိုးဝါးခြင်များ အနားယူချိန် ဖြစ်သဖြင့် လိုက်လံ နှိမ်နင်းရေးကိစ္စကို အရှိန်အဟုန်တိုးမြှင့်၍ ဆောင်ရွက်ရပေတော့သည်။ ဤသို့ ညဆို သွေးလှူလိုက်၊ မနက်ဆို နှိမ်နင်းလိုက် လုပ်နေသည့်ကြားမှပင် သည်ခြင်သည် မျိုးမပြုတ်နိုင်သဖြင့် အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် ဖြစ်ရလေသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖမ်းမိသည့် အရေအတွက်လည်း နည်းသည်မဟုတ်။ ပျမ်းမျှ အကောင် ၈၀ ရှိသည်။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ရိုက်ရင်း ဖမ်းရင်းဖြင့် အတန်ငယ် ကြာလာတော့ ခြင်တွေကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိလာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မတူ ခြားနားကွဲပြားနေသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရတော့၏။ ခြင်မျိုးပေါင်းကား မျိုးစုံလှပေ၏။ မည်သည့်သတ္တဝေဒ ပညာရှင်များက မည်သို့အမည်နာမ မှည့်ခေါ်ထားလေသည်မသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် အန္တိတ္တသညာ ပြုလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြဲတစေ တွေ့နေရသည့် ပါးပါးလျားလျား ခြင်ကလေးများကို အိမ်ခြင်၊ ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ် မည်းမည်းနက်နက် ခြင်များကို ခြင်ကြမ်းပိုး၊ ဘယ်လောက်ရိုက်ရိုက် ခါထုတ်ထုတ် နောက်မဆုတ်ဘဲ ဇွတ်အတင်းဝင်တိုးသည့် ခြင်ပေါက်စနလေးများကို ခြင်ကွန်မန်ဒို၊ ခြင်ကြမ်းပိုးနှင့် အရွယ်တူပြီး အရောင်းနည်းနည်းဖျော့ကာ နှာမောင်းထိပ်တွင် ပန်းပွားသဏ္ဍာန် နှစ်ခုပါသော ခြင်ကြီးကို ခြင်ဂျင်ကလိ စသည်စသည်တို့ဖြင့် တော်တည့်ရာ အမည်ပေးထားမိ၏။ အကယ်၍များ ခြင်သုတေသနလုပ်ငန်း လုပ်လိုသည့် ပညာရှင်များ ရှိပါက ဤအခန်းသို့ တစ်လကိုးသီတင်း လာရောက်နေထိုင်ကာ လေ့လာသင့်လှပေသည်ဟု တွေးမိနေလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရပေလိမ့်မည်။ အချိန်အတော်ကြာ သံပတ်ရပ်သွားသော ကျွန်တော်တို့ တန်းလျားကို ပြန်လည်သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေသူမှာ တစ်တရားခံ မိုးကြီးပင်ဖြစ်သည်။

"မိုးကြီး ဖိနပ်ပြတ်လို့တဲ့"

ဒါအဆန်းလား။ ဖိနပ်ပဲ ပြတ်မှာပေါ့။

"ခေါင်က ပြတ်တာတဲ့... ဖိနပ်က စနေနံ၊ ခေါင်ကပြတ်တာဆိုတော့... ဧကန်မှချ ဒီလမကုန်ခင် အားလုံးလွတ်ကြတော့မယ်"

'မြတ်ချာဖျား'။ လုပ်ပြန်ပါပကော။ ကိုယ်က မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာလို့ ဝင်ပြောလိုက်လျှင် ကန့်လန့် လုပ်သည်ဆိုကာ အဆဲအဆို ခံရပေဦးမည်။ တစ်နေ့ကလည်း မိုးကြီးနှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်ဝင်း အခန်းချင်း ပြောင်းရစဉ်တုန်းကလည်း ဖြစ်ပြီးပြီ။ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ပြောင်းတယ်။ စနေသားနဲ့ ကြာသပတေးသား။ စနေနှင့် ကြာသပတေးဆိုတာ ခရီးထွက်ရတဲ့ လက္ခဏာ၊ ဒါကြောင့် နောက်လ ၂၃ ရက်မတိုင်ခင် အားလုံးလွတ်မယ်ဟူ၍ နိမိတ်ကောက် ဟောစာတမ်းများ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်က အခုပြောင်းလိုက်တော့ ကျိန်းကျေသွားရောပေါ့ မဟုတ်ဘူးလားဟု မေးရာ ဝိုင်းဝန်းဆဲဆိုခြင်းဒဏ်ကို ခံရပါတော့သည်။ အမင်္ဂလာကောင်ဟူ၍လည်း အမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ် ခံလိုက်ရတော့သည်။

ဘာပဲပြောပြော တိတ်ဆိတ်နေရာမှ တဖန်ပြန်လည် အသက်ဝင်လာကာ ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုး ရွတ်ဖတ်သံများဖြင့် ဆူညံလာပေတော့သည်။

"မောင်သူရ ထမင်းစားတော့မလား"

ဥက္ကဋ္ဌကြီးဆီမှ လှမ်းမေးလိုက်သော အသံကြောင့် လှမ်းလက်စ ထမင်းလုပ်ကို ပြန်ချထားလိုက်ရသည်။

"ဟုတ်ကဲ့"

"နေဦးဗျ ခင်ဗျား ထမင်းစားခါနီး ဆွမ်းမတင်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဟာ မောင်သူရကလဲ... ကဲ အခုတင်လိုက်ဗျာ"

ပြဿနာက စလာပြီ။ ကိုယ်က မတင်ဘူးပြောလို့ကလည်း မကောင်း သည်တော့...

"ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ရမှာက ငါးပိနဲ့ ပဲဟင်း အားနာစရာကြီးဗျာ"

"ဟာ ကိုယ့်ရှိတာ ကိုယ်တင်တာပဲ စေတနာက အဓိကပါဗျာ"

ဘယ်လိုရှောင်လို့မှ ရမှာမဟုတ်။ သို့သော်လည်း...

"ကျွန်တော်က ဘုရားစာ မရွတ်တတ်ဘူး။ ဘယ်လို ဆွမ်းကပ်ရမှန်း မသိဘူး"

"ခက်ပါလား ကဲ ဒီလိုလုပ် ဒီဘက်ကနေ ကျွန်တော်ပြောပြမယ် အဲဒီအတိုင်း လိုက်လုပ် လိုက်ရွတ် ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ခေါင်းအုံးပေါ်ကို ထမင်းပန်းကန် တင်"

"ခေါင်းအုံးမှ မရှိတဲ့ဟာ"

"အေးလေ မှားသွားလို့ စောင်ကိုခေါက် အဲဒီအပေါ်တင်"

"တင်ပြီးပြီ"

"တင်ပြီးရင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချီလိုက်ဆို... ဘုန်းတော်အနန္တ ကံတော်အနန္တ ဉာဏ်တော်အနန္တဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူသော သဗ္ဗညုတရားရှင် မြတ်စွာဘုရား ဤဆွမ်းကို အလှူခံတော်မူပါဘုရား။ အလှူခံတော်မူပါဘုရား၊ ဘုဉ်းပေးတော်မူပါဘုရား၊ ဘုဉ်းပေးတော်မူပါဘုရား။"

ထိုကဲ့သို့ ကပ်လှူရသော အကျိုးကြောင့် လာမည့်သောကြာနေ့ မတိုင်မီ သောကြာသား တပည့်မောင်သူရသည် ဤနေရာမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရရပါလိမ့် ဘုရား။

ကဲရှိခိုး။ တော်တော်ကြာကြာနေရင် စားလို့ရပြီ"

သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဆွမ်းတော်တင်ထားသော ထမင်းပန်းကန်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အဆာပြေ ရေတစ်ခွက် မော့ချလိုက်ရတော့သည်။

ဆုတောင်းကပဲ ကောင်းလေသလား။ စွမ်းလေသလား။ ဘာလား ညာလားတော့ တိကျသေချာ မဝေခွဲတတ်။

သောကြာနေ့ နောက်ဆုံးထား၍ သောကြာသားလွတ်ရပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့သည်က ရာနှုန်းပြည့် မအောင်မြင်။

mmcybermedia. com

၁၉၈၈ ခု နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက် ကြာသပတေးနေ့မှာတော့ သောကြာနံ သွားတည်းဟူသော အံဆုံးတစ်ချောင်း ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ထွက်လာပါလေတော့သည်။

ဒါပဲနော် အစ်ကို အစ်ကို

အံ့ဆုံးထွက်ဖူးသူတိုင်း သိကြပါလိမ့်မည်။ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကိုက်ခဲရောင်ရမ်းလာတော့သည်။ ညနေစာစားချိန်မှာတော့ ပါးစပ်ပျက် မဟာနိုင်တော့။ ခေါင်းတစ်ခြမ်းလုံးကလည်း တစ်ဆစ်ဆစ် နေအောင် ထိုး၍နေလေသည်။ တံတွေးမျိုရသည်ကပင် လည်ပင်းတစ်လျှောက် နာလာ၏။

ကိုယ်ချင်းစာတတ်ရာသော ထောင်မှူး အေဝမ်း၏ အကြောင်းကြားချက်ဖြင့်ပင် များမကြာမီ၌ ဒေါက်တာစိုးကြည် ရောက်လာပါသည်။ ဆရာဝန်ကလည်း ဘာဘာညာညာ မေးမနေတော့ဘဲ "ကဲ... ဘာဆေးလိုသလဲ လိုတာပြောပါဗျာ" ဟူ၍သာ အမိန့်ရှိလေတော့သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ တစ်ချိန်က သွားဆရာဝန်ဘွဲ့ရခဲ့ဖူးသည့် အားလျော်စွာ "KIMOSE ရယ်၊ Analgesin ရယ်၊ ဒီနေ့ည A ထွက် Valium ရယ်၊ Pen: injection ရယ် ဆိုရင် ရပါပြီ" ဟု ပြောလိုက်ရ၏။ ဒေါက်တာစိုးကြည်ကလည်း ရရပါစေမည်။ ပိုကောင်းသွားအောင် Analgesin I.V (A ကြောဆေး) ပေးလိုက်မည်ဟု ဆိုပါသေးသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့ပြန်ထွက်သွားပြီးကတည်းက ဆေးထိုင်မျှော်နေလိုက်သည်မှာ တာဝန်ကျ ထောင်ကြပ် 'ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း' ရောက်လာသည့် ည ၇ နာရီထိုးသည်အထိပင်။ သူက ကျွန်တော့်လက်တွင်းသို့ Buspro ဆေးပြားလက်တစ်ဆုပ်ကို ထည့်ပေးပြီး "ဘယ်နှစ်ပြား သောက်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား" ဟု ဆိုလာလေသည်။ နောက်ထပ် ဘာဆေးမှ ထပ်မထွက်လာတော့မှ ကျွန်တော်က KIMOSE တို့ ဘာတို့ ညာတို့ရောဟု မေးသည့်အခါ "ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း" သည် A ကောင်းစား ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ လားခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်ပြီး "ထောင်ဆေးရုံမှာ ဘာဆေးမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆရာဝန်က ပြောသွားတာ။ ဒါရတာတောင် ကံကောင်း" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ရအခက်၊ ငိုရအခက် ဖြစ်သွားရပေတော့သည်။

လက်ဖဝါးတွင်းမှ Buspro ဆေးပြားများကိုသာ ငုံ့ကြည့်ရင်း အတွေးဇာတ်ကားထဲမှ ဒေါ်စံရှားတင်လို 'ဒါပဲနော် အစ်ကို... ဒါပဲနော် အစ်ကို' လို့သာ အော်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

ကိုရွှေအံ့ဆုံး၏ A ကျိုးကျေးဇူးကို ကျွန်တော်တို့ တန်းလျားတစ်ခုလုံး ခံစားနေရပေပြီ။ A ဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပါးစပ်မှ မဟာနိုင်၊ ထမင်းမှ မစားနိုင်၊ စကားမှ မပြောနိုင်သော ကျွန်တော့်အဖို့ A မည်သို့လျှင် ညနေရေဒီယို A စီA စဉ်ကို ထုတ်လွှင့်နိုင်အံ့နည်း။ နေကောင်းစဉ်က ကျွန်တော်သည် ညနေတိုင်း ညနေတိုင်း တစ်ယောက်တည်း A စီA စဉ် ကြေညာ၊ တစ်ယောက်တည်း သီချင်းဆို၊ တစ်ယောက်တည်း A ငြိမ်ကကာ ဖျော်ဖြေရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်သာ။ ခုတော့ဖြင့် ရေဒီယိုပျက်သွားလေပြီ။ A ဘေးလုံးလည်း ရေခဲရိုက်ထားသော ဝက်ဝံကြီးများသဖွယ် ငေါင်စင်းစင်းကြီး ဖြစ်သွားကြပေတော့မည်မှာ သေချာလှပေသည်။

သို့သော်ငြား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားစေသည့် ကိစ္စတစ်ခုက ပြုန်းခနဲ ပေါ်လာပေသည်။ A ခန်းနံပါတ်တစ်ဆယ်သို့ လူသစ်တစ်ဦး ရောက်လာခြင်းပင်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊

ဘယ်တုန်းက ဖမ်းတာလဲ။ အားလုံး သိချင်နေကြသည်။ ဦးတင်စိုးဆိုလျှင် အဆက်မပြတ် တရစပ် တဖွဖွ မေးနေတော့၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ပါးစပ်မဟာနိုင်သည့်ကြားမှ တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း စကား သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ပေးနေရတော့သည်။

ချန်ပီယံတင်ညွန့် တဲ့ဟူသော အဖြေကို ရလိုက်ချိန်မှာတော့ အားလုံးအံ့ဩသွားကြသည်။ ပီဘီနိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်သလို အရေးအခင်းတုန်းက သည်လောက်လည်း တက်ကြွစွာ ပါဝင်ခဲ့သူ မဟုတ်။ ဘယ်က ဘယ်လို ဘာကြောင့် အဖမ်းခံလာရပါလိမ့်။

သူ၏ဇာတ်လမ်းကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ အစိုးရ၏ အပြိုးကြီးမှု သဘောထားသေးမှုက ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လာသည်။ အမှန်က ဦးတင်ညွန့်သည် ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး လုပ်ခဲ့သည်မဟုတ်။ ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်တိုင်အရေးအခင်းဟု အမည်ရခဲ့သည့် ၁၉၈၈ ခု စက်တင်ဘာ ၁၆ ရက်နေ့က စစ်ရုံးနားတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စ၌ ဦးတင်ညွန့်သည် တပ်ဆန့်ကျင်ရေး ဟောပြောပွဲပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့် ဖမ်းဆီးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာမင်းသိမ်ပါ ဂုဏ်ထူးဦးသိန်းနိုင်တို့ ပါဝင်လာခဲ့၏။

ပသို့ဆိုစေ မ.ဆ.လနှင့် မသက်ဆိုင်ဟု ဆိုသော လက်ရှိ န.ဝ.တ အစိုးရသည် 'နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့' ဟု အဓိပ္ပာယ်မပေါ်လွင်ဘဲ ကျွန်တော်၏ အတွေးထဲမှာတော့ န.ဝ.တကို 'နေဝင်းတပ်' ဟူ၍သာ ဖွင့်ဆိုမိနေတော့သည်။

ဦးတင်ညွန့်ကို ထောက်လှမ်းရေး ၆ မှပင် ဖမ်းဆီးခဲ့လေသည်။ ထိုတပ်မှာနေခဲ့စဉ်က သတင်းထောက် ရှေ့နေ ကိုနေမင်း၊ အဆိုတော် J-ညီညီတို့ကိုပါ တွေ့ခဲ့ရသည်ဆို၏။ မည်သည့်ပုဒ်မ၊ မည်သည့်အမှုဖြင့် ဖမ်းလာသည်ကိုတော့ မသိ။ အင်းစိန်ထောင်ကို မရောက်မီ J-ညီညီနှင့် ဦးတင်ညွန့်ကို ကျောက်တံတားရဲစခန်းသို့ ခေါ်သွားသေးသည်ဆို၏။ ထိုအချုပ်ခန်းတွင် နေခဲ့ရစဉ် ဦးတင်ညွန့်သည် လူတွေ၏ သဘောထားကို တော်တော်စိတ်ပျက်လာလေသည်။ ဒုက္ခရောက်စဉ် အကူအညီပေးရမည့်အစား ရေနစ်သူ ဝါးကူထိုးခဲ့သူများနှင့်သာ ကြုံခဲ့ရသည် ဆို၏။ အနုပညာလောကသားချင်း အားကိုးတကြီးဖြင့် အကူအညီ တောင်းခဲ့သော်လည်း သူစိမ်းဆန်စွာ သူ့အား ပစ်ပယ်ခဲ့သည်ကို ရင်နာစရာ ကြုံခဲ့ရ၏။ မိတ်ဆွေတုကို ခွဲခြားနိုင်ရန် အရင်းအနှီးက ကြီးလှပါဘိ။

လူများ ကံမကောင်းချင်လျှင် ငြိုဟ်ဆိုးဝင်ချင်လျှင် ဆက်တိုက် ဆက်တိုက်ပင်။ မကောင်းမှု မှန်သမျှသည် အဖော်အပေါင်းနှင့် လာတတ်ချေသည်။ ဆန်ပြုတ်ကိုတောင် အနိုင်နိုင်စားနေရသော ကျွန်တော့်ထံသို့ အောက်တိုဘာ ၆ ရက်နေ့ နေ့လယ်တွင် ထောင်အခေါ် ပါဆယ်ဟု အမည်ရသော အစားအသောက် အဝတ်အထည်ထုပ်ကြီး ရောက်လာလေသည်။ အိမ်က ချက်ပြုတ် ပေးပို့လိုက်သည်များကို စားရပဟဲ့ဟူသော ဝမ်းသာစိတ်၏ အောက်မှ ပါးစပ်ဟာမရပါလားဟူသော ယူကျုံးမရစိတ်က ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာတော့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးကို အခန်းနီးနားချင်းများဆီသို့ ဝေခွဲပေးလိုက်ရတော့သည်။ သို့သော် ကြက်သားကြော်ကလေး နှစ်တုံးကိုတော့ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထုတ်ပြီး သိမ်းထားလိုက်ရ၏။ နည်းနည်းဝါးလို့ရရင်

ထုတ်စားမယ်ပေါ့။ သို့ဖြင့် နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာ ညနေဘက် ဆန်ပြုတ် ပြုတ်ချိန်တွင် ရဲဘော်ကိုမြကလေးအား ကြက်သားလေးပါ ထည့်ပြုတ်ပေးပါရန် အကူအညီတောင်းလိုက်မိ၏။ ထိုသို့ဆိုရသော် ထိုဆန်ပြုတ်သောက်ပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်မှာ ထိုင်ရာမှ မထတမ်း တဖွမ်းဖွမ်းနေအောင်ပင် အန်မိပါတော့သည်။ ကြက်သားမို့တက်နှင့် တိုးသွားလေပြီတည်း။ ဪ... အိမ်ကအစာကို မစားထိုက်လို့ပါပဲလေဟု တွေးမိပြီး ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော အန်ဖတ်များကို ငေး၍သာ နေရတော့၏။

ဒါနဲ့မပြီးသေး။ သွားကနာ၊ အန်ထားရလို့ ဗိုက်ကနာသည့်အထဲ ဆေးမှူးလာထိုးပေးသော ဆေးထိုးအပ် ခပ်တုံးတုံးကြောင့် အကြောထိသွားကာ ပေါင်တစ်ချောင်း ထောင့်တန်းစွဲပြီး အိပ်ရာထက်ဝယ် ပက်လက်လဲပြန်လေတော့သည်။

"တစ်ထောင်လုံး ဝမ်းလျှောနေတယ်" တဲ့။

ရေကြောင့်လား။ အစာကြောင့်လား။ ဘာကိုမှ ရှောင်၍မရ။ ဒီနှစ်ခုပဲ အာဟာရ လုပ်နေရသည် မဟုတ်လား။

ဖစ်မြစ်က မသိရသေး။ ထို့ကြောင့် ရေသောက်ရမည်ကိုပင် ခပ်လန့်လန့်။ သည်အထဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဝမ်းလျှောသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆောင်လုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်ရသည်။ ဆေးမရှိသည့်အရပ်မှာ ဘာမှ မဖြစ်ချင်ကြ။ ထမင်းမစားဘဲ နေကြမလား။ ရေမသောက်ဘဲ နေ၍မဖြစ်။ ရေနွေးတောင်းသောက်မလား။ အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရသည်။

ဆရာဝန်ရောက်လာမှ သိရသည်။ ဖိုကြီးတွင် ဟင်းချက်သည့် အိုးခွက်များ မသန့်လို့တဲ့။ သည်တော့မှ ရေကို ဝဝသောက်ရဲတော့သည်။

သို့သော်လည်း ထိုနေ့မနက် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ရောက်လာသော ပဲဟင်းမှာ သံပရာရေနှင့် နှင်လား၊ ငါလား ပြိုင်ချင်နေပေတော့ရာ မထိရဲမတို့ရဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။ တာဝန်ကျ ထောင်ဝန်ထမ်းခမျာ အားလည်းနာ၊ လဲပေးစရာကလည်း မရှိသဖြင့် ဖြစ်သလို စားကြပါဟူ၍သာ အကြံပေးကြလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုနေ့မနက်စာကို ဆားတစ်ပုံနှင့် တင်းတိမ်ရပေတော့သည်။ ရေတစ်ခွက်နှင့် မျှောချနေဆဲမှာပင် ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ အသံဝါကြီးက ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် သီးသွားမတတ် ရယ်မိပါတော့၏။

"ဒါပဲနော် အစ်ကို... ဒါပဲနော် အစ်ကို... အစ်ကို..."

ဂက်စတာပိုများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ဟူသော စကားအစား ကံဆိုးထီးသွားလေရာ မုန်တိုင်းကြီး လိုက်လို့လာ ဟူ၍ ပြင်ဆင်ချက် တင်သွင်းလိုက်ချင်တော့သည်။ သည်လောက် လူသူကင်းမဲ့သည့်အရပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေရသည့်အထဲ ဘာအကာအကွယ်မှ မရှိသည့်အခါကျမှ သည်မုန်တိုင်းက ရိုင်းစိုင်းစွာ နှိပ်စက်လေတော့၏။ တစ်ရက်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်း မဟုတ် လေရော မိုးပါ အညှိုးကြီးစွာ နှိပ်စက်လေတော့သည်။

လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ကြောင့် သစ်သားတံခါးများ မပိတ်ဘဲ ဖွင့်ထားရ၏။ ပြီးတော့ ကင်းလှည့်သူများ မြင်အောင် တံခါးဝမှာ အိပ်ရသည်။ ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း မခံနိုင်။ ရှေ့ကလည်း မိုးပက်၊ နောက်ကလည်း မိုးပက်၊ ခေါင်ကလည်း မိုးယို အရှင်လတ်လတ် ကျွန်းပေါ်ရောက်သွားသလို ဖြစ်ရသည့်အထဲ သူတို့ဝန်ထမ်းများမြင်အောင် နေပေးရမည်ဆိုတော့ အအေးပတ်ပြီး မာလကရုံသာ ကျန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထောင်ပိုင်ကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး လေအကွယ် အုတ်ထရံနားကပ်၍ အိပ်စက်ရတော့၏။

သို့သော်လည်း အဆင်မပြေပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းနေသော နိုဝင်ဘာ မုန်တိုင်းမိုးကြောင့်သာမက ရေပေးဝေသည့်ဌာနမှ ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်မှုကြောင့် တစ်နေကုန် ရေဖြန့်ဝေနေလေတော့ ကျွန်တော်၏အခန်းမှာ ဝါတာပိုလို ကစားရမတတ် ရေလှုံ့နေသောကြောင့်ပင်။ ဖျာတွေကို ဘေးမှာထောင် ရေတွေကို ခြေနှင့်ပက်ထုတ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေတော့သည်။ ဤရွေ့ဤမျှ ကျွန်တော်တို့အား နှိပ်စက်နေသော မုန်တိုင်းသည် မိုးကြီးအတွက်တော့ မင်္ဂလာတစ်ပါး ဖြစ်သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လေတွေမိုးတွေ အရှိန်ကောင်းနေဆဲ တစ်ခုသော ကြာသပတေးနေ့ (၁၇.၁၀.၈၈) ညနေ ၄း၃၀ နာရီခန့်တွင် မိုးကြီးသည် ထောင်မှ လွတ်သွားသောကြောင့်ပင်။ မုန်တိုင်းနှင့် မိုးကြီး ပါသွားလေပြီတည်း။

မိုးကြီးလွတ်သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုဌေးသည် မျက်နှာပန်းပွင့်လာတော့၏။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် အမှုတွဲတစ်တွဲတည်း ဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထောင်ဝန်ထမ်းများ၏ ခန့်မှန်းချက်အရလည်းကောင်း၊ များမကြာလှသော ကာလတစ်ခု အတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသည် တစ်ပြိုင်နက်(သို့တည်းမဟုတ်) တစ်ယောက်စီ အလှည့်ကျ အိမ်ပြန်ရတော့မည်ဟု တစ်ပြေးနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပိုင်းဝန်းမှာကြားနေသည်များကို မှတ်သားရင်း တံခါးလာဖွင့်မည့် ရက်ကို မျှော်လင့်နေမိတော့၏။

သို့သော်လည်း နိုဝင်ဘာလ၏ နောက်ဆုံးရက်ဖြစ်သော (၃၀.၁၁.၈၈) ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော့်ထံသို့ ပါဆယ်ထုပ်ကြီး ရောက်လာပြီး ကိုဌေးထံသို့ ဘာပစ္စည်းမှ ရောက်မလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပယ်စာရင်း ဝင်သွားကာ ကိုဌေးသည်ကား မင်္ဂလာလူသားအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရလေတော့သည်။ သူ့ခမျာလည်း မသက်သာ၊ လူရှစ်ယောက်စာ ပိုင်းဝန်း မှာကြားသည်များကို တစ်လုံးတစ်ပါး မကျန် မှတ်နေရရှာ၏။

နက်ဖြန်ခါဆို အိမ်ပြန်ရောက်မည်။ သို့အတွက် သန်ဘက်ခါ မနက် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့တက်ခါ အားလုံးအတွက် ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းပေးမည်။ ယတြာချေပေးမည်။

ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပေးမည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါက်စေ့ လိုက်အကြောင်းကြားပေးမည် စသည် စသည်ဖြင့် ကိုဌေးခမျာ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲနေရရှာလေသည်။ ထို့ပြင်တဝ ထောင်မှလွတ်လျှင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေအောင် ညကတည်းက အဝတ်အစားများကို လျှော်ရရှာလေသည်။

သို့သော်လည်း တဲ့ အဲ... တဲ့။ ထင်သလိုမဖြစ်၊ မထင်တာတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုသော စကားအတိုင်း နောက်တစ်နေ့ နေသာဝင်သွားသည်။ ကိုဌေးခမျာ အခန်းထဲမှပင် အပြင်မထွက်ရရှာသဖြင့် အူကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ လေယာဉ်ပျံပဲ စီးရတော့မလိုလို၊ မိလ္လာတွင်းထဲပဲ ဆင်းရတော့မလိုလိုဖြင့် သူ့ခမျာ ဝေခွဲရခက်သွားရှာတော့၏။

ထောင်ထုံးစံအရ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာရှိသဖြင့် ပါဆယ်ပေးပို့ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်လေပြီလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့ကို အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့မလို့ပဲလား။ လွှတ်ရန်ပြင်ပြီးမှ မကျေလည်စရာ အခြားအမှုတစ်ခု ထပ်တိုးလာလို့ပဲလား။ ရုံးတင်တရားစွဲမလို့ပဲလား။ လားပေါင်းများ သွားထပ်ကာ အတွေးကျပ်နေရှာလေတော့သည်။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်ပတ်က ပေးပို့လိုက်သော ပါဆယ်ထုပ်ထဲတွင် စာအဆက်အသွယ် ပါလာသဖြင့် ယင်းကို မိသွားသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အရေးယူခြင်းကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ မေးခွန်းတွေ ပတ်လည်ပိုင်းကာ အဖြေတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ကိုဌေးခမျာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ကျသွားရှာလေတော့သည်။

တံခါးဖွင့်သံ၊ ခြေသံ၊ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖွင့်သံတို့က တိတ်ဆိတ်သော အရက်နံနက်ခင်းမှာ လွင့်ပျံ့လာသည်။ ဆတ်ခနဲ အိပ်ရာမှထကာ အသေအချာ နားစွင့်ကြည့်တော့ ကိုဌေးအခန်းဘက်မှ ဖြစ်သည်။ မနက်စောစောစီးစီး လူမမြင်သူမမြင် အချိန်မှာ သူ့ကို လာခေါ်ပြီထင်ပါရဲ့ဟု တွေးပြီး အိပ်ရာမှ အလျင်အမြန် လူးလဲထရသည်။ နံရံနားကပ်၍ အသံတွေကို စနည်းနာပြန်တော့လည်း သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ။ သူ့ကို လွှတ်ရိုးမှန်ရင် နဂိုက ကျွန်တော်တို့ အချိန်းအချက် လုပ်ထားသည့်အတိုင်း နံရံကို ခေါက်၍ အချက်ပေးပေးပေးလိမ့်မည်ဟု တွေးမိပြီး အိမ်သာထက်သို့ အလျင်အမြန် တက်ကာ အိပ်ရာထ တာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်သော ရှူးရှူးပေါက်ခြင်းကို ထမ်းဆောင်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုစဉ် အခန်းဝမှာ လူရိပ်မြင်သဖြင့် ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟု ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ လား... လား တုတ်ကိုယ်စီကိုင်ထားသော လူသုံးဦးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝတ်စားထားသော ယူနီဖောင်းများအရ ထောင်ကြပ်များ ဖြစ်ပေမည်။ အလယ်က ပုဂ္ဂိုလ်က တပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း မြန်မာလူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ထိုသူသုံးဦးထံမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်ချက်မျှ ပြန်မလာဘဲ ကျောက်ရုပ်များသဖွယ် ကျွန်တော့်အား စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရတော့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ရူးသလို ပေါသလိုနှင့် ကျွန်တော့်မှာ စောင်တွေထိုင်ခေါက်မိနေလေသည်။ အနီပုဂ္ဂိုလ် သုံးဦးကတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် မတုန်မလှုပ် ရပ်နေဆဲပင်။

ထောင်မှူးအသေးလေးနှင့် တာဝန်ခံတပ်ကြပ် အချိန်မှန် ဆရာဖြူတို့ ရောက်လာပြီး အခန်းတံခါး လာဖွင့်သည့်အခါမှပင် ကျောက်ရုပ်ကြီးများသည် စတင် အသက်ဝင်လာလေတော့သည်။

အလယ်ကောင်မှ အကြီးစား ကျောက်ရုပ်ကြီးက စတင်လှုပ်ရှားလိုက်၏။ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာတည့်တည့်တွင် သူ့လက်ထဲမှ အဝတ်လျှော်တုတ်ကြီးကို ငွေ့ယမ်းကာ 'ထ' ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အမိန့်တော်အတိုင်းပင် အသာအယာ မတ်တပ်ရပ်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ယင်းကျောက်ရုပ်အကြီးစားကပင် ပုဆိုးဖြန့် ဟု ဆိုပြန်လေရာ ကျွန်တော်လည်း ရှက်ရှက်နှင့် ပုဆိုးစလေးကို ဖြန့်ပေးလိုက်ရပြန်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မရှက်မကြောက်ပင် အားမနာပါးမနာ ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီး အားရသွားတော့မှ အပြင်ထွက် ဟု ဆိုလာပြန်လေသည်။ သူ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သော ကျွန်တော့်မှာကား မျက်နှာစာခန်းသို့ ထွက်ကာ နံရံမှီ၍ ရပ်နေရတော့၏။

သည်နောက်မှာတော့ ထိုကျောက်ရုပ်များသည် ကျွန်တော့်အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို စိတ်တိုင်းကျ မွေ့နှောက်ရှာကြတော့သည်။ တစ်ယောက်က ဖျာကို ထောင်ကြည့်၊ စောင်ကို ဖြန့်ကြည့်၊ နောက်တစ်ယောက်က အမှိုက်ပုံတွေဖွကြည့်၊ အုတ်နံရံကွဲကြောင်းတွေထဲ ပြူးပြဲကြည့်၊ တခြားတစ်ယောက်ကတော့ ရေအိုးတွေ စဉ့်အိုးတွေထဲ လက်နှိုက်ကြည့်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ် နေကြလေသည်။ သူတို့ နှိုက်မကြည့်တာဆိုလို့ အိမ်သာတွင်းတစ်ခုသာ ကျန်တော့၏။

ထိုကျောက်ရုပ်များကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဘာလူမျိုးများနည်း။ မရယ်တတ် မပြုံးတတ်သော လူမျိုးသည် ကမ္ဘာမှာ ရှိလေသလော။ မြန်မာစကားကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်ပုံမရ။ ခဏလောက် ထပါ။ မတ်တပ်ရပ်ပါ။ ပုဆိုးဖြန့်ပြပါ။ အပြင်ခဏထွက်ပါ။ ဟိုနားသွားရပ်နေပါ စသည်ဖြင့် နားခံသာအောင် ပြော၍ရသော စကား အများအပြားရှိပါလျက် တုံးတံကြီး ထ ဟု တစ်လုံးတည်း သုံးနှုန်းခြင်း၊ ပုဆိုးဖြန့် ဟု ပြောခြင်း၊ အပြင်ထွက် ဟု တုံးတံကြီး မြွက်ကြားခြင်းတို့ကို ထောက်ရှုလျှင် သည်ကျောက်ရုပ်များသည် တခြားကမ္ဘာက ရောက်လာသော မြန်မာစကားတတ်ခါစ ဂြိုဟ်သားများပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် ကျောက်ရုပ်အကြီးက ဆွဲကြိုးပြတ်နေသော ကြုတ် ကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ထောင်ပြရင်း... "ဒါဘာလဲ" ဟု မေးလာပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရိုရိုသေသေပင် "အဲဒါ ကြုတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်" ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာမှာ ဒဿင်ရီဘီလူး ရှောက်သီးဝါးမိသလို ရှုံ့တွဲသွားလေတော့၏။

"ကြုတ်မှန်းတော့ သိတာပေါ့ ဘာထည့်ထားလဲ မေးတာ"
"ဪ... ရုပ်ပွားတော်ပါ"

ဒီအထိ မကျေနပ်နိုင်သေး။ လက်ဖဝါးပေါ် ဟိုခေါက်ချ ခီခေါက်ချ လုပ်နေပြန်လေသည်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သည်ကျောက်ရုပ်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာလည်း မဟုတ်နိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နောက်ကျောက်ရုပ်တစ်ခုက အဌာနမေတံ အစချီ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ ရိုက်နှိပ်ထားသော ကတ်ပြားလေးကို ထောင်ပြကာ... "ဒါဘာလဲ" ဟု မေးလာပြန်သောကြောင့်ပင်။ ကျွန်တော်လည်း ရှေးနည်းအတိုင်း...

"အဲဒါ ဘုရားစာ ခေါ်ပါတယ်" ဟု ဖြေလိုက်ရာ ထိုကျောက်ရုပ်က "ဒါကို သိမ်းတယ်" ဟုဆိုကာ သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်သွားပါလေသည်။

သို့ဖြင့် မိမိအခန်းအား သူတို့စိတ်ကျေနပ်အောင် မွေနှောက်ပြီးသွားသည့်အခါမှာတော့ ထိုဂြိုဟ်သား ကျောက်ရုပ်များသည် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ သူတို့ရှုပ်သွားသမျှကို ပြန်ရှင်းနေရပြန်၏။ စောင်များကို ပြန်ခေါက်ရင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပြုမူချက်များကို ပြန်စဉ်းစားမိနေသည်။

မိမိတို့သည် သူခိုး၊ ကြမ်းပိုးလည်း မဟုတ်၊ စားပြုမုဒိမ်းကောင်လည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့အား ဤသို့ ဤပုံ ဆက်ဆံကြသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။ တန်ဖိုး ခွဲခြား ဆက်ဆံတတ်ဖို့ လိုပေသည်။ သည်မျက်နှာတွေ၊ သည်အပြောတွေသည် အုတ်ထရံစည်းရိုးအတွင်းမှာသာ အသုံးဝင်မည်ကိုကော သိကြပါလေစ။

ပသို့ဆိုစေ ထိုနေ့မနက်က ဘုရားရှိခိုးသောအခါ အဲဒီကျောက်ရုပ်ကြီးများအား ရည်စူး၍ မေတ္တာပို့ပေးမိလေသည်။

မြန်မာစကားကို ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ပြောတတ်ကြပါစေ၊ ဘုရားတရား သိနားလည်ကြပါစေ။

အင်းစိန်ထောင် အုတ်ရိုးအပြင်ရောက်လျှင် ပြုံးတတ် ရယ်တတ်ကြပါစေ... ဟူ၍...။

ညစာစားပွဲ

"စောစောအိပ်လို့ စောစောထလို့ စောစောလမ်းလျှောက်ကြပါစို့"

အလို... အဝေးမှ ပျံ့လွင့်လာသော သီချင်းသံက ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ ဒီဇင်ဘာ အားကစားလတွေ ဘာတွေများ ပြန်လုပ်နေလေပြီလား။ ယခင်က ဒီဇင်ဘာလ ရောက်လျှင် လူထုလှုပ်ရှားမှုအသွင်ဖြင့် တစ်နိုင်ငံလုံး အားကစားပြိုင်ပွဲတွေ ခြိမ်းခြံခံ ကျင်းပခဲ့ပေသည်။ နောက်ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်သွားသည်မသိ။ ပြန်းစားကြီး အကြောင်းမဲ့ ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်လေသည်။ ခု စစ်အစိုးရလက်ထက်မှာ အစဉ်အလာဟောင်းကို ပြန်မွေးထုတ်ပြီ ထင်ရဲ့။

"ရပ်ကွက်တွင်းရှိ... ကို... လုပ်သားပြည်သူ... ကို... များခင်ဗျာ ကျွန်တော်တို့... ကို... ဟောကောင် မင်းစက်ကို ကြည့်ထိန်းဦး... ကို ဒီမှာ စကားပြောလို့ မရဘူး... ကို... ကို... ကို"

အသံချဲ့စက်နှင့် ကြေညာသူတို့ကတော့ လိုက်ဖက်လွန်းနေပြန်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ တစ်ဦးတည်း ပြုံးနေမိသည်။ နောက်တော့ စက်က ကောင်းသွားရောထင်။ ကြေညာသူ အမျိုးသားသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ ဆက်ပါလေတော့သည်။

"ရပ်ကွက်တွင်းရှိ လုပ်သားပြည်သူများခင်ဗျာ... အခုလို ငွေနှင်းကလေးတွေ တဖွဲဖွဲကျတဲ့ ဟေမန္တဆောင်းရာသီ ရောက်လာပြီဖြစ်လို့ ပြည်သူများရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ရှေ့ရှုပြီး လာမယ့် စနေနေ့ မနက်မှာ ရပ်ကွက်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်"

အင်း...။ ဘယ်လိုကြီးတုံး။ ဆောင်းရာသီနဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ သန့်ရှင်းရေးနဲ့ ဘယ်လို ဆက်စပ်သွားပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်မှာ မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မိလိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ တစ်ဘက်ခန်းမှ ကိုဌေးကပါ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ထရယ်ပါတော့သည်။ ကိုဌေး၏ အသံကို အခုလို ကြားရပြန်တော့ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ချမ်းသာသွားရ၏။ ပြီးခဲ့သည့် ရက်များကို ကိုဌေးခမျာ ဒီနေ့ပဲ လွှတ်တော့မလိုလို၊ နက်ဖြန်ပဲ လွှတ်တော့မလိုလို ဖြစ်နေရာမှ ဘာထူးခြားချက်မှ ပေါ်ပေါက်မလာသဖြင့် စကားပင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်းသွားရှာလေသည်။

ကျွန်တော်၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်ဝင်းနှင့် ချန်ပီယံကြီးတို့ လေးဦးသား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ရန် စီမံချက်များကို အင်တိုက်အားတိုက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြချိန်တွင် ကိုဌေးတို့ဘက်အခြမ်းမှာကား တရားရိပ်သာတစ်ခုနယ် တိတ်ဆိတ်လွန်းနေပေသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း တရားဟောရတာများလွန်းနေရကား ကြာတော့ တရားပိမှာ စိုးရိမ်လာသဖြင့် မသိလိုက် မသိဘာသာပင် နေလိုက်ရတော့၏။ ခုတော့ ပုံမှန်အခြေအနေ ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိလာပြီဟု ဆိုရလေတော့မည်။

စိတ်ဆိုသော သတ္တဝါသည် တော်တော်အသိရ ခက်လွန်း၏။ ထိန်းရသိမ်းရ ခက်လွန်းပေစွ။ ဖမ်းရဆီးရ ခက်လွန်းပေ၏။ သူ့ကို အလစ်မပေးလိုက်နှင့် ခြေဦးတည့်ရာ ကဆုန်ပေါက် ပြေးတော့သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေဆီ ရောက်သွားလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်စားပွဲမှာ သွားထိုင်လိုက်၊ ရုပ်မြင်သံကြား စတူဒီယိုထဲ ဝင်သွားလိုက်၊ ဇာတ်ခုံပေါ်တက်သွားလိုက်ဖြင့် မနည်းပြန်ခေါ်ရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကို အအားမရအောင် ခိုင်းထားရသည်။ အိပ်ရာက ထကာတည်းက လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ စစ်တုရင်ထိုး၊ သီချင်းစပ်၊ ပြဇာတ်ရေး (စာရွက်ခဲတံမပါဘဲ ဦးနှောက်တွင်း၌သာ အလုပ်လုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်) စသည်ဖြင့် တစ်ချက်မှ မဟာသွားရအောင် ခိုင်းစေထားရသည်။ သို့သော်ငြား နံနက်စာ ထမင်းစားပြီးချိန်မှာတော့ ထမင်းလုံးစီရင်း သူ့ကို အားလပ်ခွင့် ပေးရလေ၏။ ထိုအခါမျိုးဝယ် အလင်းထက်မြန်သော အနီစိတ် ထိုစိတ် ယင်းစိတ်သည် ကျွန်တော့်အား ပုန်ကန်ခြားနားကာ ထောင်အုတ်ရိုးကိုဖောက်၍ ပြေးပါလေတော့သည်။

ယခုတလော ကြားရသည့်သတင်းတွေက မကောင်း။ တောထဲမှာ ကျောင်းသားတွေ ဒုက္ခရောက်နေသည်တဲ့ A စိတ်စိတ်A မြွှာမြွှာ ကွဲA က်ကုန်ပြီတဲ့။ မြို့ပေါ်မှာကလည်း ပါတီတွေ မှီများနယ် A ပြိုင်A ဆိုင် ဖွဲ့လိုက်ကြသည်မှာ ရာကျော်ဂဏန်း ရှိပြီတဲ့။ သည်A ထဲ ဦးA ဘင်ကြီးနှင့် ဦးတင်ဦး၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တို့က တခြားစီ ကွဲသွားပြီတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးဆိုသည်မှာ... .. အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ကောက်ရိုးမီးလိုမျိုး။ ချဟာ ချဟာဆိုလည်း ဟေးဟေးဟေး။ ပြေးဟ ပြေးဟဆိုလည်း ဟေးဟေးဟေး။ မေ့လွယ်ပျောက်လွယ် ကျေနပ်လွယ် ဖြေသိမ့်လွယ်သော လူမျိုး။ ဒါကြောင့်ပင် မတိုးတက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရောက်ရာ ဘုံဘဝမှာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတတ်ကြသည်။ ဗိုက်ထဲ အစာပြည့်နေလျှင် ဘာကိုမှ စဉ်းစားချင်၊ ဆွေးနွေးချင်၊ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ချင်စိတ် ရှိသည် မဟုတ်ကြပေ။ ပြီးခဲ့သည့် အရေးအခင်းတွင် အံ့ကြွပါဝင်လာကြသည်ကလည်း ရှင်းသည်။ ငတ်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြ၍ ဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးကို ဟုတ်တိပတ်တိ နားလည်၍ မဟုတ်။ ဆိုရှယ်လစ်လာလာ၊ ကွန်မြူနစ်လာလာ၊ အရင်းရှင်လာလာ၊ သူတို့ဗိုက်ဝလျှင် ကျေနပ်ကြမည့် လူမျိုးပင်။ သည်စိတ်ဓာတ် သည်အခြေခံကို သိသူများက မြန်မာပြည်ကို ၂၆ နှစ်ကျော်ကြာ အုပ်စိုးသွားကြပြီ မဟုတ်လော။ ယခုပြန်စလျှင် ဟိုး... သုညက စ၍ နိဒါန်းဖွင့်ရပေတော့မည်။

သည်လိုအချိန် သည်လိုအခါမျိုးမှာ စည်းလုံးရေးက နံပါတ်တစ်နေရာမှာ အရေးပါလွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးသည် အိမ်ကြက်ချင်း ခွပ်ရာ၌ အားသာလွန်းလှသည်။ မရောင်ရာ ဆီလူးတတ်ကြသည်။ မင်းသားကြီး မလုပ်ရလျှင် ပတ်မကိုသာမက နဲကိုပါ ရိုက်ချိုးချင်ကြသည်။ ဝါးအစည်းပြေခြင်း၏ အရသာကို မကြာမကြာ ခံစားချင်နေကြလား မဆိုတတ်။

"ရှေ့ဆောင်နွားလား ဖြောင့်ဖြောင့်သွားက နောက်နွားတစ်သိုက် စဉ်ဆက်လိုက်၏" ဟူသော စကားနှင့်အညီ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာများသည် ခေါင်းဆောင်ကို အားကိုးသည်။ ခေါင်းဆောင်က ဒါဆိုလျှင် ဒါ၊ ဟိုဟာဆိုလျှင် ဟိုဟာ... တစ်နည်းအားဖြင့် နောက်လိုက်ကောင်းများ ဖြစ်လိုကြပုံရသည်။ သို့သော်လည်း ကံက မကောင်း၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဆိုသူများနှင့် ကြုံကြိုက်ခွင့်မရခဲ့ကြပေ။

အခုလည်းကြည့်...! ကောက်ကောက်ထဲက ကိုင်းကိုင်း။ သူတို့ကို ထင်ထားကာမှ ကိုရွှေဘသားချောများက ဘီးလူးက က ကြပြန်လေပြီ။

"မုန်လာဥတွေရမယ်၊ မုန်လာဥတွေ ရမယ်"
ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ အသံကြောင့် အတွေးစများ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျသွားသည်။ ခရီးလွန်သွားသော မိမိ၏ စိတ်ကို အလျင်အမြန် ပြန်လည်စုစည်းလိုက်မိ၏။ မြေနီလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်သွားသော စက်ဘီး၏ နောက်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် မုန်လာစည်းများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ၄၅ ရက်သား မုန်လာခင်းများသည် တစ်ပင်မှ မကျန်အောင် နှုတ်ပြီးသွားလေပြီ။ ဖြူဖွေးနေသော ဥများ ဖားလျားဝေနေသော စိမ်းရင့်ရင့် အရွက်များဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော စိုက်ခင်းကြီးသည် အခုတော့ ပြောင်သလင်းခါနေပြီ ဖြစ်၏။ အချို့နေရာများတွင် မုန်လာစိုက်ခင်းအသစ်များပင် စိုက်ပျိုးနေကြလေပြီ။ သည်မုန်လာသည် ထူးဆန်း၏။ မြေကြီးထဲမှ ဆွဲနှုတ်ခါစက ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဥကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် စားဖို့ဆောင်မှ ဟင်းအဖြစ် ချက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ရောက်လာသောအခါ ထိုဥများသည် မစားကောင်းသည့်အရာများသဖွယ် ပါမလာတော့။ အရွက်များကိုသာ ရလေသည်။ သည်နေ့လည်း မုန်လာဟင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်မှ ပါဆယ်ရထားသဖြင့် ယင်းမုန်လာဟင်းကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် နေပစ်လိုက်တော့သည်။

"သည်ကနေ့ အင်းစိန်ထောင် ရောက်တဲ့ နှစ်လပြည့် အထိမ်းအမှတ် အထူးစပါယ်ရှယ် ဝက်သားဟင်းနဲ့ ဧည့်ခံပါ့မယ်"

ဥက္ကဋ္ဌကြီးတစ်ယောက် ဘာစိတ်ကူးများ ပေါက်သွားသည်မသိ။ ညနေ ၄ နာရီလောက်ကတည်းက ထ၍ အော်နေလေသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သည်နေ့ကလည်း ဝက်သားဟင်း ကျွေးသည့်နေ့ ဖြစ်နေပြန်သည်။ မနက် အရုဏ်မတက်မီကပင် တအီအီအော်နေကြသော ဝက်သံများက ဆူညံလွန်းလှ၏။ ဪ... ညနေကျရင် ငါ့ပန်းကန်ထဲ ရောက်လာမှာ ဘယ်အကောင်ပါလိမ့် ဟူ၍ပင် တွေးမိခဲ့လေသည်။ ခုတော့ဖြင့် စားရပေတော့မည်။

"ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်း" မလာသော ဟင်းချိုင့်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရတော့ တံတွေးပင် မျိုချမိလိုက်၏။ ဆီတွေ တဝေဝေ၊ ကြက်သွန်ဖတ်တွေ တရွေ့ရွေ့။ ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲ ရောက်လာသည်အထိ မထိမကိုင်းမိသေး။ ဦးစွာ ပထမ ဝက်ကသိုဏ်း ရှုမိနေသည်။ တစ်ဘက်ခန်းမှ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ထမင်းစတင်စားကြစို့ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အချက်ပေး သီချင်းဖြစ်သည့် 'နိုင်ငံတော်ကို အလေးပြုကြရမယ်' ဟူသော အသံကို မကြားရသေးသဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေမိ၏။ မကြာမီပင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးဆီမှ အချက်ပေးသီချင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ဝက်သားတုံးကို ကောက်ကိုင်းလိုက်တော့မှ ချက်ပြုတ်သူများ၏ အစီအစဉ်ကောင်းပုံကို သဘောကျသွားရတော့သည်။ ထမင်းစားပြီး အသုံးပြုရန် သွားကြားထိုးတံများကိုပါ ထည့်ပေးထား၏။ တစ်ချောင်းစီ ထနေသော ထိုသွားကြားထိုးတံများသည် ဝက်ခေါက်တုံးများ အပေါ်တွင် အပြိုင်းအရိုင်း၊ လက်ညှိုးလက်မကိုသာ ဇာနည်အဖြစ် အသုံးပြု၍ ယင်းဝက်မွှေးများကို နှုတ်ရတော့၏။ ပြီးမှ အသားတုံးကို အသေအချာ ဝါးကြည့်တော့... မြတ်ချာဖျား... နေရာနေရာတွေသာ အမျိုးမျိုးပြောင်း၍ ဝါးကြည့်သည်။ အသားတုံးကတော့ အရာမယွင်း။

ကုန်ကြီးလှပါဘိတော့။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သည်ဝက်သားသည် အနူးညံ့ဆုံးဖြစ်၏ဟု ဆိုကြသည်။ သို့ဆိုလျှင် သည်ဝက်သားသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလွန်ရှားပါးသော ဝက်သားမာမျိုး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကိုက်ရဆွဲရသော ပါးစပ်လည်း အတော်ညောင်းနေပြီ ဖြစ်ရကား ယင်းဝက်သားတုံးကို ကျီးကန်းစာအဖြစ်သာ ကျွေးလိုက်ရပေတော့သည်။

အကယ်၍များ နှုတ်သီးကောက်နေသော ကျီးကန်းတစ်ကောင် တွေ့မိပါလျှင် ကျွန်တော့် ဝက်သားအား ထိုးဆိတ်သွားသော ကျီးကန်းဟူ၍သာ မှတ်ယူကြပါကုန်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော့်အခန်းနီးနားချင်းများ၏အဖြစ်ကို တင်ပြလိုပါသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ဝက်သားဖတ်ကိုက်ရင်း အံလွဲသွားသဖြင့် ထမင်းနှစ်ရက် မစားနိုင်။

ကိုဌေးသည် ဝက်သားဖတ်ကိုက်ဆွဲရင်း အရှိန်လွန်ကာ ထမင်းပန်းကန် မှောက်ကျသွားရရှာသည်။

ချန်ပီယံဦးတင်ညွန့်ကတော့ ဝက်သားဖတ်ကို ကိုက်ရင်းဆွဲရင်း၊ နှစ်ခြမ်းဖြဲရင်း၊ သံတိုင်နှင့် ခေါင်းဆောင့်မိကာ နဖူးရောင်ကိုင်းသွားသည် ဟူသတတ်။

ဟဲလို ဒေါက်တာ

အထူးဆောင်ဟု အမည်ရသော ကျွန်တော်တို့ တန်းလျားကို ဂီလာနဂေဟာဟူ၍သာ အမည်ပြောင်းလိုက်ချင်တော့၏။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောဂါတစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြစ်နေလေတော့ရာ ဆေးရုံဝန်ထမ်းများ၊ ဆရာဝန်များခမျာ ချောင်းပေါက်မတတ်ပင် ခေါက်တုံ့ခေါင်ပြန် လာနေသွားနေရရှာလေသည်။ ထောင်မှူးများ ထောင်ကြပ်များမှာလည်း တစ်ယောက်ယောက် တစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း တယ်လီဖုန်းကလေးလှည့်ကာ ဆေးရုံသို့ အကြောင်းကြားရလွန်းသဖြင့် လက်ပင် ပါးလွှာလာပြီလား မဆိုတတ်။

ဦးချိန်မော်ကတော့ ဘာရောဂါမှ မဖြစ်။ သူတစ်ဦးတည်းသာ မာမာချာချာ ကျန်သည်။ ဦးတင်စိုးက စိတ်ရောလူပါ ညှိုးချိုးကျနေရသည့်အထဲ အသည်းရောင်ရောဂါက ဝင်လာရှာသဖြင့် အိပ်ရာထက် ပက်လက်လှန်ကာ ဂလူးကို့စ် သွင်းနေရ၏။

ကိုတင်အောင်က ဝမ်းကိုက်ပြီး အောင်မယ်လေး... အဘလေး အော်နေရှာသည်။ ကိုဗိုလ်မြကတော့ မူးလဲလိုက် အန်လိုက်ဖြင့် မကြာမကြာ ဖြစ်နေရှာ၏။ ကိုဌေးကလည်း ဝမ်းကိုက်လိုက်၊ ခါးကိုက်လိုက်၊ ခေါင်းမူးလိုက်ဖြင့် အလှည့်ကျရောဂါ ဖြစ်ပွားနေလေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းမခိုင်သူပီပီ တဘွတ်ဘွတ် လျှောနေတော့၏။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကတော့ သွေးတိုးကာ မူးလဲနေရှာ၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်ဝင်းကတော့ ဝမ်းကိုက်နေသည်။ ချန်ပီယံကြီးကတော့ ရောဂါအထူးအဆန်း ရနေ၏။ မရှိမသေစကား ကပ်ပယ်အိတ်ကြီးသော ရောဂါဖြစ်သည်။ လမ်းလျှောက်မရဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်က သူ့ကို အမည်ပေးလိုက်သည်။ 'ရွှေဥဒေါင်း'...၊ ရွှေဥကလေး ဒေါင်းနေသည် မဟုတ်တုံလော။

လူနာသတင်းမေးလာကြသော ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အဖွဲ့ဝင်များခမျာလည်း မနက်တစ်ခေါက် ညနေတစ်ခေါက် ညတစ်ခေါက် မှန်မှန်လာနေကြသည်။ သည်လိုအခါမျိုးတွင် အားပေးစကားသည် ရွှေထက် တန်ဖိုးအဆမတန် ကြီးမားလှပေ၏။

ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ဆတ်ဆော့မှုကြောင့် ဆံပင်ညှပ်ဆရာသည် ကြွချီလာတော့၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးက လူနာသတင်းမေးလာစဉ်က ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ရိတ်လိုကြောင်း ပြောလိုက်ရာ ထောင်ပိုင်ကြီးက စီစဉ်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့လေသည်။ များမကြာမီမှာပင် မုတ်ဆိတ် နှုတ်ခမ်းမွေးသာမက ရှိသမျှအမွှေး အကုန်ရိတ်မည့် ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ကိုပြာယာ ရောက်လာပေတော့၏။

ပါးစပ်ကလည်း ဗလစ်ဗလစ်ပြော၊ လက်ကလည်း ကလစ်ကလစ်နှင့်ညှပ်။ လူကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ မငြိမ်။ ရှေ့တိုးလိုက်၊ နောက်ဆုတ်လိုက်၊ ဖင်ကုတ်လိုက်၊ ပေါင်ကုတ်လိုက်... ပြီးတော့... ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ကိုင်လိုက်ဖြင့် အဆင်ကိုပြေနေတော့၏။

သည်အထဲ မောင်မင်းကြီးသားက အတည်ပေါက်ကြီး ဖြီးနေပြန်သည်။ ရွေးကောက်ပွဲက လာမည့် မတ်လတွင် လုပ်တော့မည်။ ကျောင်းသားတွေက စစ်တပ်နှင့် ပြိုင်တိုက်နေပြီ။ နိုင်ငံခြား အကူအညီကြောင့် လက်နက်တွေ အရမ်းကောင်းသည်။ စသည်... စသည်ဖြင့် ရေပက်မဝင် ပြောနေလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ အောင့်သက်သက်ကြီး နားထောင်နေရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချိန်လုံး ကိုမိုးဝင်း ကိုမိုးဝင်း ဟူ၍ ခေါ်နေသောကြောင့်ပင်။ ဒါနှင့်မပြီးသေး။ သူတို့ဌာနေ မြင်းခြံမြို့သို့ ရောက်လျှင် လက်မှတ် အလကား ပေးရမည်ဆိုတာက ပါသေးသည်။ နှစ်ပါးသွားကနေရင်း မင်းသမီးကို ဖက်ရင် ဘယ်လိုနေသလဲ ဆိုတာမျိုးလည်း မကျန်စေရ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ မှန်ကြည့်စရာ မရှိသဖြင့် သူဘယ်လိုညှပ်လို့ ဘာပုံထွက်ပြီလဲဆိုတာ မမြင်နိုင်သောကြောင့် သူပြောသမျှ ငြိမ်နားထောင် သူပြုသမျှ နုနေရတော့၏။ နောက်မှ သိရသည်က တစ်ဘက်ခန်းမှ ကိုဌေးအားလည်း ဇာနည်၊ ကိုဗိုလ်မြအား ဇင်ဝိုင်း ဟူ၍ ခေါ်ပြောဆက်ဆံသွားသေးသည်တဲ့။

ထို ကိုရွှေဆံပင်ညှပ်ဆရာ ပြန်ကြွသွားပြီးနောက် ကျွန်တော့်မှာ အခန်းသို့ ပြေးဝင်ကာ ကျွန်တော်၏ တစ်ခုတည်းသော ကြေးမုံပြင်ဖြစ်သည့် စဉ့်အိုးကြီးထဲသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါမှာတော့...

အလို... မြတ်ချာဖျာ ကုန်ပါပကောလား...

ဘေးနှစ်ဖက်ပြောင်၊ နောက်ဖက်ပြောင်၊ ထိပ်တည့်တည့်မှာသာ စုစုပုံပုံလေး ရှိနေသည့် စာပေဗိမာန် စာအုပ်တံဆိပ်နှင့်တူသော ဆံပင်ပုံကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ဪ... ဘိုကေတစ်လုံးဖြင့် ဆုံးရှာလေပြီတည်း...။

အဝေးမှ သံချောင်းခေါက်သံက လွင့်ပျံ့လာသည်။

ငါးနာရီထိုးပြီကိုး။

ရောက်ခါစက သည်နာရီ သံချောင်းသံသည် တော်တော် မျက်စိလည်စေ၏။ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သွားသည့်အခါမှာတော့ သဘောပင် ခပ်ကျကျဖြစ်ရသည်။ သည်သံချောင်းက ၁၅ မိနစ်တစ်ခါ ဖြစ်သည်။ ၁၅ မိနစ်ဆိုလျှင် တစ်ချက်၊ နာရီဝက်ကို နှစ်ချက်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုလျှင် သုံးချက်၊ တစ်နာရီပြည့်လျှင် လေးချက်ခေါက်၏။ အကယ်၍ ဆယ့်နာရီ ထိုးပြီဆိုပါက ပထမဆုံး လေးချက်ခေါက်ပြီးမှ ဆယ်ချက်ခေါက်သည်။ စုစုပေါင်းဆယ့်လေးချက်။ ထို့ကြောင့် သည်အသံကို ကြားကာစက ဘယ်နှယ်... ဆယ့်လေးနာရီ ဆယ့်ငါးနာရီ ဖြစ်လို့ မှားများနေပြီလား ငါပဲ ရူးသွားလေပြီလားဟု တွေးမိခဲ့၏။

သည်သံချောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရယ်စရာတစ်ခု ရှိသည်။ ထောင်တာဝန်ကြပ်တစ်ဦးသည် မျောက်ကလေးတစ်ကောင် မွေးထား၏။ သည်မျောက်ကလေးက အလွန်လိမ္မာသည်။ ညဘက်

ထိုတာဝန်ကြပ် ကင်းကျလျှင် မျောက်ကလေးကိုပါ ခေါ်သွားသည်။ ၁၅ မိနစ်တစ်ခါ ခေါက်ရသော သံချောင်းကို မျောက်က ခေါက်ပေးသည်။ လူကတော့ သံချောင်းနားမှာ တုံးလုံးလဲ့အိပ်နေရုံပင်။ တစ်နေ့တော့ မျောက်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ၊ ညသန်းခေါင်ကြီး တဒေါင်ဒေါင် တဒေါင်ဒေါင်နှင့် အဆက်မပြတ် ခေါက်လေတော့သည်။

တစ်ထောင်လုံးသည် အလန့်တကြားဖြစ်ပြီး၊ မီးလောင်သလား၊ ထောင်ပေါက်သလားနှင့် ဝရန်းသုန်းကား ထပြေးကြတော့၏။ သို့သော်ငြား ထိုတာဝန်ကြပ်ကတော့ လုံးဝမနိုး။ နောက်ဆုံးရလဒ်ကတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ခမျာ အလုပ်ပြုတ်သွားခြင်းပင်။

တွေးမိတွေးရာ တွေးနေဆဲ ဗြုန်းခနဲ တံခါးပိတ်သံကြားတော့ လန့်သွားသည်။ စောစောစီးစီး ဘာလုပ်ကြလို့ပါလိမ့်။ အေးမှာစိုးလို့ လေတိုက်မခံရအောင် စေတနာဗရမ္မနဲ့ လာပိတ်ပေးခြင်းကား မဖြစ်နိုင်။ ဘာများထူးလို့ပါလိမ့်။

မကြာမီမှာပင် သတင်းအပြည့်အစုံ ရောက်လာသည်။ အခန်း(၂)မှာ လူသစ်တစ်ဦး ဝင်လာလေပြီ။ အမည်က ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိန်း။ နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှုဖြစ်ပေါ်ခဲ့စဉ်က ဗိုလ်ကြီးအုန်းကျော်မြင့်နှင့် အတူတွဲခဲ့သည့် ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိန်းဖြစ်သည်။ အရေးအခင်းများကာလက သူနှင့် မကြာခဏ ဆုံခဲ့ရဖူး၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း ဦးတင်ဦးနှင့် သူအမြဲရှိသည်။ ဦးတင်ဦးသွားလေရာ သူပါလေ့ရှိသည်။ သူ့ကို ဘာကြောင့် ဖမ်းသနည်း။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မသိရှာ။ သူ့ထံသို့ အောက်တိုဘာ ၁၇ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမမှ လှမ်း၍ ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ခဏကြွပါ။ သူလည်း အလျင်အမြန် ထွက်သွားလိုက်မိသည်။ ဟိုရောက်တော့ သူ့ကို ဖမ်းဆီးကာ ထောက်လှမ်းရေး (၇) သို့ ပို့လိုက်တော့၏။ ယင်းတိုက်ထဲတွင် သူနှင့်အတူ J-ညီညီနှင့် ကျောင်းသားအနည်းငယ် ရှိသည်ဆို၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသစ်တစ်ယောက် ရောက်သည်ဆိုတော့ စကားအသစ်ပြောရသည်ပေါ့။

"လုပ်ကြပါဦးဗျို့... ရေတွေပိတ်ပေးပါ ရေကြောက်တယ်... ရေကြောက်တယ်..."

ဟ... ဘာဖြစ်ပလဲ။ ကိုဗိုလ်မြတ်တစ်ယောက် ဘာထပေါက်ပြီလဲ။ ထောင်ဝန်ထမ်းများလည်း A ပြေးA လွှား ရောက်လာကြသည်။ ကိုဗိုလ်မြတ်ကတော့ သံတိုင်ကြီးစုံကိုင်ပြီး A ရ်နေသည်ဆို၏။ ဘာမှလည်း မေးမရ။ ရေပိတ်ပေးဖို့ကိုသာ တွင်တွင်ပြောနေလေတော့သည်။ သို့ဖြင့် ဝန်ထမ်းများလည်း သူ့ကို ဖျောင်းဖျကာ ရေအုံအိုင်ဝင်ပိတ်ပေးကြလေ၏။ ကိုဗိုလ်မြတ်ကတော့ တံခါးဝမှာ တုတ်တုတ်မလှုပ်။ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလေတော့သည်။

သည်ကိုမြင်တော့ သည်A တိုင်း တစ်ခုတစ်ခု A ထိတ်တလန့် မလုပ်ရလျှင် မနေနိုင်။ တစ်နေ့ကလည်း တစ်ညလုံး တရားထိုင်သည်တဲ့။ မနက်မိုးလည်း လင်းရော သံတံခါးA ဝမှာ မှောက်လျက်ကြီးလဲနေလေသည်။ ဆရာဝန်တွေ အပြေးအလွှားခေါ်၊ အားဆေးတွေသွင်း၊ အိပ်ဆေးတွေပေးဖြင့် အားလုံး A လုပ်ရှုပ်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်ရက်နှစ်ရက်ကလည်း

သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတော့မည်ဆိုကာ စောင်များကို ကြိုးကျစ်သလို ကျစ်နေသည်ဆို၏။ သူ သတ်သေမည့် ကိစ္စကလည်း အဆန်းသား။ အဆန်းနီးနားချင်းများကို သူသေမည့်အချိန်ကို ကြိုတင်အသိပေးလိုက်သည်။ ည ၆ နာရီတိတိတွင် သတ်သေမည်ဟု မနက် ၈ နာရီထိုးကတည်းက ကြေညာလိုက်လေသည်။ အားလုံးက ဝိုင်းတားကြလေသည်။ သို့သော်မရ သူကတော့ နောက်မဆုတ်၊ မှာစရာရှိသည်များကိုသာ အတွင်သား ပြောနေတော့၏။ ကြာတော့ ကျွန်တော်လည်း နားကြားပြင်းကတ်လာသည်။ "ကိုင်း... ကိုမြ... ည ၆ နာရီထိ စောင့်မနေနဲ့။ သေစရာရှိ အခုသေ၊ ခင်ဗျားသေရင် ကျွန်တော်တို့ လွတ်မှာ သေချာတယ်။ အခုပဲ ကြိုးဆွဲချ သေလိုက်စမ်းဗျာ။ စောင်လိုသေးရင် ပြော" ဟု အားပါးတရ ဝမ်းပန်းတသာလည်း အကြောင်းကြားလိုက်ရာ သူ၏ သတ်သေမည့်အစီအစဉ်သည် အလိုအလျောက် ရက် အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းသွားလေတော့သည်။

မနေ့ကလည်း ဘာ ထဖြစ်သည်မသိ။ အခန်းနံရံတွေ ကြမ်းပြင်တွေကို တဒုံးဒုံး တဒိုင်းဒိုင်း ထုရင်း ရှိရီတွေ၊ ရှုရမ်တွေ၊ ခူတွေ၊ ခွမ်တွေ ရွတ်ဖတ်နေပြန်သည်။ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်တော့ သူ့အား မကောင်းကြံသူများ အင်း ဖြင့် တန်ပြန်တိုက်ခိုက်နေသည်ဆို၏။ သူ့မှာ တန်ပြန်အင်း၊ ရေအင်း၊ မီးအင်း၊ ကိုယ်ပျောက်အင်း၊ ဓားပြီးအင်းစသည် စသည့် အင်းအိုင်လက်ဖွဲများ လုပ်သည့်နည်းတွေ ရှိသည်ဆိုသည်။ ခု သူ့ကြံစည်ကြိုးပမ်းလိုက်ရာ တန်ပြန်အင်း ရပြီဖြစ်၍ သူ့ရန်သူများကို အမှုန့်ချေရန် စတင်ဆောင်ရွက်နေပြီဟု ရှင်းပြလေသည်။ ကျွန်တော်က စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်ရာ ကိုဗိုလ်မြသည် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော့်အား စကားမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားပြန်တော့သည်။ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့်စကားမှာ...
"ကျွန်တော့်မှာလည်း အင်းရှိတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့တော့ မတူဘူး အင်းဂလိပ်" တဲ့ ဟူ၍ပင်တည်း။

အခုလည်း ရေကြောက်သည့်ရောဂါ ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ ဘယ်က ဘယ်လို အစပျိုးလာသည်လည်း မသိ။ ထောင်ဝန်ထမ်းများကတော့ သူ့အခန်းရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်လျက် တစ်မျိုး၊ ထိုင်လျက် တစ်ဖုံ စောင့်နေကြရရှာလေသည်။ မကြာမီ ဆရာဝန် ရောက်လာတော့သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးများ ထောင်မှူးကြီးများပါ ပါလာ၏။ လိုအပ်သည့် စစ်ဆေးမှုများကို ပြုလုပ်ပြီး အဖြေက ထွက်လာသည်။ ခွေးရှူးပြန်တာတဲ့။ လွန်ခဲ့သည့် ၆ လခန့်က ကိုဗိုလ်မြသည် ခွေးကိုက်ခံရဖူးသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်က လိုအပ်သော ဆေးများ ထိုးပေးပြီး နက်ဖြန် ဆေးရုံတင်ရန် အဆင့်ဆင့် တင်ပြစရာရှိသည်များကို ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။

ထိုညနေက နာရီပြန်တစ်ချက်လောက်တွင် ကိုဗိုလ်မြ၏ အခန်းမှ ရေထသောက်သော အသံကြားရသည်ဟု ကိုဌေးက ပြောလေသည်။ ခွေးရှူးပြန်သူ ရေသောက်သည်မှာတော့ အလွန်ထူးဆန်းလွန်းလှပေ၏။

ပသို့ဆိုစေ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ ကိုဗိုလ်မြကို ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။ ထောင်ဝန်ထမ်းများကလည်း ဟလို... ဒေါက်တာ လုပ်ရသော ဘေးမှ ကင်းခဲ့လေပြီတည်း။

ငါးမည်ရ ဇာတ်နာ

"ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တပ်မတော်ဖွဲ့ဖို့ ဂျပန်ပြည်မှာကွယ်... နည်းနည်းလေးချစ်တာ မလောက်လို့ များများကြီးချစ်ပါဦးလို့... ကျောင်းဖွင့်ချိန် စိန်ပန်းတွေလည်း မြေမှာ ကျဲပြန့်နေ... ဟားဟား ဟားဟား... ဦးမဲခေါင် ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ဆီက လိမ်ပြီးယူသွားတဲ့ ပိုက်ဆံဆယ်သိန်း ဘယ်မှာလဲ... မှောင်နေရင်လေ မီးထွန်းလိုက် နာကျင်သူကို ပြုစုလိုက်"

မျက်စိနောက်သွားပါသလား စာရှုသူ။ ရှင်းပြပါမည် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ကြားရသည့်အတိုင်း အမှန်အတိုင်း ရေးပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယုံပါခင်ဗျား။

သည်အင်းစိန်ထောင် ပတ်ဝန်းကျင် ရပ်ကွက်များသည် အလွန်တရာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှသည်။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသော်လည်း သည်ဒေသလို လော်စပိကာကြိုက်သော၊ လော်ကြိုက်ရပ်ကွက်ကို မတွေ့ဘူးခဲ့ချေ။ မင်္ဂလာဆောင်လည်း ဖွင့်၊ အသုဘလည်း ဖွင့်၊ မွေးနေ့လည်း ဖွင့်၊ ဆွမ်းကျွေးလည်း ဖွင့်၊ ကင်ပွန်းတပ်လည်း ဖွင့်၊ ယုတ်စွအဆုံး အပျင်းပြေ သီချင်းဆိုရန်ပါ ဖွင့်ကြသည်။ တကယ်ပါ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့။ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဥပမာ ရွှေလည်တိုင် ဆိုပါစို့။ တင်တင်မူ အသံဖြင့် အရင်ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ အရပ်ထဲမှ အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦးက အတီးမပါ အဆိုသက်သက်ဖြင့် ထိုရွှေလည်တိုင်ကို ဆိုပါလေတော့သည်။ တစ်ခါ တွံတေးသိန်းတန်၏ နမလက်လျှော့နေလေတော့ကို ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသားတစ်ဦးက ဗလာချည်းသက်သက် ထိုသီချင်းကို ထပ်၍ ဆိုပြန်ပါသည်။ ဘာရောဂါလဲ၊ ဘာဝေဒနာလဲ၊ ဘာမှန်း မသိရအောင်ပင် အူလည်လည် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သည်ကနေတော့ နိုင်ငံတော်ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးအခါသမယကြီးမို့ တစ်ကြောင်း၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးပင် နံနက်လေးနာရီ ထိုးကတည်းက အသံချဲ့စက် လေးငါးလုံးသည် အပြိုင်အဆိုင်ကြီးပင် ဖွင့်ကြပါလေတော့သည်။ တစ်ခုက ခေတ်ဟောင်းသီချင်းဆိုလျှင် တစ်ခုက စတီရီယို၊ သီချင်းနောက်တစ်ခုက ဇာတ်လမ်း၊ ကျန်တစ်ခု ဇာတ်ထုပ်၊ အိုတစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မရိုးစေရ၊ မထပ်စေရ။

ယိုသမျှချေး ပုစွန်ဆိတ်ခေါင်းပေါ်ပုံ ဆိုသလို ဖွင့်သမျှသီချင်း သည်ထောင်ထဲမှာ လာ၍ဆုံနေကြရကား ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း စကားမှာပင် လှမ်းမပြောနိုင်တော့ဘဲ သည်အသံများ နားမည့် ရပ်မည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်နေရပါတော့သည်။ သို့သော်ငြား ည ၉ နာရီ အိပ်ချိန်ရောက်သည်အထိ တစ်စက်ကလေးမှပင် အနားမယူကြသေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်မြှောက်အရုံးပေးကာ အိပ်တန်းတက်ကြရပါတော့၏။

ဒုတိယအကြိမ်စိုက်ထားသော မုန်လာခင်းကြီးသည်ပင် လေးဆယ့်ငါးရက် ပြည့်ပြီဖြစ်သဖြင့် စတင်၍ နှုတ်ယူနေကြလေပြီ။ လမ်းဟိုမှာဘက်ခြမ်းဆိုလျှင် တစ်ပင်မှပင် မကျန်တော့။ ကျောဘက်မှ စိုက်ခင်းသည်ပင် ချဉ်ပေါင်ခင်းအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားလေပြီ။ ရှေ့တူရုံမှာ တွေ့ခဲ့ရသော မီးလောင်အဆောက်အအုံကြီးသည်ပင် ယခုတော့ဖြင့် သစ်သားကာ သွပ်မိုးဖြင့်

အသစ်ဆောက်ပြီးသွားလေပြီ။ သုံးလကျော်ကြာအောင် အတူနေခဲ့ရသော ဦးတင်စိုးလည်း လွတ်သွားပြီ။ ထောင်မှူးအေဝမ်းဦးတင်မောင်လည်း ကော့သောင်းသို့ ပြောင်းသွားလေပြီ။ သူ့နေရာမှာ ဦးကိုကိုနိုင်ဆိုသူကို အစားထိုးလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးကိုကိုနိုင်ကို အာလာဒင်ဟု အမည်ပေးထား၏။ သဘောကောင်းသော၊ ပြည့်ဝသော၊ ကူညီချင်စိတ်ရှိသော၊ ကြင်နာတတ်သော သည်ထောင်မှူးကို ခင်မင်မိသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ အလွန်မဟုတ်။

ဤသို့လျှင် အခြေအနေတွေ လူတွေသာ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တုတ်တုတ်မှု မလှုပ်သေး။ အပြင်မှ ကြားရသည့်သတင်းများကလည်း အကောင်းလား၊ အဆိုးလား ကွဲကွဲပြားပြား ခွဲခွဲခြားခြား မလှုပ်နိုင်သေး။ တိုင်းပြည်အခြေအနေ မအေးချမ်းသမျှ အပြင်ပြန်မရောက်ဟုဆိုလျှင် သည်ဘဝသည် ထောင်ထဲမှာပင် ချုပ်ငြိမ်းရပေလိမ့်မည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဇန်နဝါရီလဆန်းပိုင်းကပင် ဒေါ်ခင်ကြည့် ဈာပနနှင့် ပတ်သက်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ခဲ့သေးကြောင်း သတင်းကြားရသေးသည်။ နောက်အလားအလာတွေကိုလည်း မြင်နေသေးသည်။ မတ်လ မောင်ဖုန်းမော်နေ့၊ ဇွန်လ မြေနီကုန်း အရေးအခင်း... ဒါတွေလည်း စဉ်ဆက်မပြတ် လာနိုင်သေး၏။ ကြွက်သေတစ်ခု အရင်းပြုဟူသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် လောလောဆယ် အခြေအနေမှာ ထိုးမည့်ဆင် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်သင့်ပေသည်။ ကိုယ်ကတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ အကြံလည်း မပေးနိုင်။ မာန်လည်း မပေးနိုင်။ ရှေ့က မြေကြီးပေါ်တောင် ခြေချချင်လို့ ချခွင့်မရှိသည့် ဘဝမှာ မဟုတ်လား။

ထူးခြားချက်ကလေးများကတော့ ကြုံလာရသည်။ ပထမတော့ ဘာမှန်းမသိ။ တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် ဆရာဝန်များ ဆေးမှူးများနှင့် ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် ကိုဌေး နှစ်ဦးတည်းကို ကွက်၍ ဆေးလာစစ်လေသည်။ ညဘက် ၈ နာရီ အချိန်ခန့်တွင်လည်း ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်းလာယူပါသေးသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာလည်း အကျဉ်းဦးစီး ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်မင်းတို့အဖွဲ့ ရောက်လာပြီး လိုအပ်သည်များကို ပြောဆိုရန်၊ အားမနာရန် လာပြောပြန်လေရာ နည်းနည်းတော့ ထူးသည်ဟု တွေးမိနေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထမင်းဟင်းကတော့ ယခင်ကထက် ပိုကောင်းလာသည်မှာအမှန်။ နေ့တိုင်း ဆီပြန်အသားဟင်း၊ တကယ့်ဆီပြန်ဟင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်ကလို ဆီတွေ အားလုံး ပျံတက်ကုန်သည့် ဆီပျံဟင်း မဟုတ်။ နောက်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်ရသည်။ ထိုဗိုလ်မှူးကြီးကပင် သူ့အိတ်ထဲမှာ စိုက်ပြီး ဝယ်တိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နေ့လျှင် နွားဆေးလိပ် ၃ လိပ်နှုန်းဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့် ဤသို့ ထူးနေသနည်း။ ကောင်းနေသနည်း။ အဖြေကား မသိရသေး။ သည်ပဟေဠိကို မည်သို့လျှင် အဖြေညှိရမည်နည်း။ ပို၍ ပို၍ တင်းကျပ်လာသော လုံခြုံရေးစည်းကမ်းများကြောင့် ဝန်ထမ်းများမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားပြောဖို့ နေနေသာသာ အခန်းရှေ့မှပင် ဖြတ်မလျှောက်ကြရတော့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်မှာ အကျပ်တွေနေရတော့သည်။

သည်အထဲ ဦးတင်စိုး ယခင်နေသွားသည့် အခန်းအမှတ်(၃)သို့ ကိုမြင့်သိန်းဆိုသူ သူခိုးကြီးတစ်ဦး ရောက်လာရာ ပိုလို့ဆိုးသွားပါတော့၏။ ကိုမြင့်သိန်းကို သူခိုးကြီးဟု သုံးနှုန်းလိုက်ခြင်းမှာ

ရင့်သီးလို၍ နိမ့်ချလို၍ မဟုတ်ပါ။ သူကိုယ်တိုင်က သူ့ကို သူခိုးကြီးဟု ခေါ်လျှင် ဝုဏ်ယူတတ်သောကြောင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကိုမြင့်သိန်းအကြောင်း အနည်းငယ် ကြားဖြတ်အစီရင်ခံလိုပါသည်။ ကိုမြင့်သိန်းသည် နယ်နယ်ရရ သူခိုးမဟုတ်ပါ။ ထာဝီရုပ်သော၊ စက်ဘီးယူသော သူခိုးအပေါ်စား မဟုတ်ပါ။ စီမံကိန်းနှင့် စနစ်တကျ အကောင်အထည် ဖော်တတ်သော သိန်းချီခိုးသည့် ဘဏ်ဖောက်ခိုးသည့် ဘဏ်ဖောက်ထွင်းသူခိုး၊ စိန်တိုက်ဖောက်သူခိုး ဖြစ်သည်။ အသုံးအစွဲ လက်ဖွာသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်ထောင်လုံး သူ့လုပ်စာနှင့် ကင်းသူမရှိ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကို ထောင်မှာ နေရာထားဆက်ဆံသည်။ သူကလည်း ဝန်ထမ်းများကို သူ့ကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပေ။ အကျဉ်းသားများကို နိုင်သည်မှာလည်း သူတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ ထောင်မင်းသားဟု ဆိုရပေမည်။ အင်းစိန်ထောင်ကြီး မီးဟုန်းဟုန်း လောင်နေတုန်းက ကိုမြင့်သိန်းသည် တစ်ထောင်လုံးထိန်းထားသူ ဖြစ်၏။ သူ့ကြောင့်ပင် ဝန်ထမ်းအချို့ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ရလေသည်။ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြသည်။ ခုတော့ ထောင်မီးလောင်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းစရာရှိသောကြောင့် သည်နေရာကို ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သည်နေရာသည် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား သီးသန့်ဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားများ ထားရာနေရာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တန်းလျားတစ်ခုလုံး သူ့ကို အဆက်အသွယ် မလုပ်ရဲ။ စကားမပြောရဲ။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထောက်လှမ်းရေးမဟုတ်ဘူးဟု ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်းလည်း စကားပြောခွင့် ဆုံးရှုံးလာရတော့၏။ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲသော အခြေအနေများကို သိလိုစိတ်ကလည်း တစ်ဘက်မှာ ပြင်းထန်နေပေတော့သည်။

မကြာပါချေ။ သိခွင့်ကြုံလာရတော့သည်။ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီးဇော်မင်း၏ နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သော စကားစကို အခြေတည်၍ အဖြေရလာခြင်းဖြစ်၏။ လူကြံက ဆန်တောင် ထမင်းဖြစ်သည်ပဲလေ။

တစ်နေ့ ဗိုလ်မှူးကြီးဇော်မင်းသည် ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့ရောက်သခိုက် သူ့နောက်မှ ပါလာသူ လူအချို့ကို "ကဲ ကြည့်ပါဦး ဝလို့ လုလို့ သွားတွေလည်း အပြည့်ပါဗျ။ ဟေ့ ကိုဇာနာ... ပါးစပ် ဟပြလိုက်ပါဦး" ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်လေရာ... ကျွန်တော့်မှာ သဲလွန်စတစ်ခု ရလိုက်လေသည်။

ဧကန်မှချ ပြင်ပလောကတွင် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်သော ကောလာဟလ တစ်ခုသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါ်ပေါက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ သွားတွေ မရှိတော့ဘူး (သို့တည်းမဟုတ်) သွားတချို့ ရိုက်ချိုးခံထားရတယ် စသဖြင့် တစ်စုံတရာ ဖြစ်ပေါ်နေပြီထင်သည်။ သည်အချက်ကို အခြေခံ၍ ဆက်လက်စုံစမ်းရပေမည်။ ဦးစွာပထမ သဘောကောင်းသော ဓမ္မကထိက အဘဦးငွေစိုးကို စကားတောက်ကြည့်ရသည်။

"အဘ... နေ့ခင်းက ညွှန်ချုပ်ကြီးက ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်သွားတွေ မရှိတော့ဘူးလို့ အပြင်မှာ ပြောနေကြတယ်ဆို"

"အေး... ဟေ့ကောင် ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲမှာ မင်းအကြောင်း နိုင်ငံခြားက မေးတယ်ကွ"

ဟုတ်ကပြီ။ ပထမအဆင့်ကတော့ ရှော့ရှော့ရှူရှူပဲ။ သည်တော့ နောက်တစ်ဆင့် တိုးလိုက်သည်။ ထောင်မှူး အာလာဒင်။

"အစ်ကို သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲမှာ ကျွန်တော့်သွားတွေ မရှိတော့ဘူးလို့ မေးတယ်ဆို"

အာလာဒင် အံ့သြသွားသည်။ ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်ပြီးမှ...

"ဘယ်သူပြောလဲ"

"မနေ့က ညွှန်ချုပ်ကြီး ပြောသွားတာပဲ"

"ဒီလိုကွ"

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်သော သတင်းအစုံအလင်ကို သိလိုက်ရပေပြီ။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတွင် နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်များက "ကျွန်တော်သေပြီဆိုတာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာလို့ဖမ်းတာလဲ၊ သွားတွေမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ဟုတ်လား" စသည်ဖြင့် မေးမြန်းကြရာ န.ဝ.တ သတင်းထုတ်ပြန်ရေးအဖွဲ့မှ မဟုတ်ကြောင်း၊ အကောင်း ပကတိ ရှိကြောင်း တပ်မတော်ကို ပြိုကွဲအောင် သပ်လျှိုလို့ ဖမ်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြန်လည်ရှင်းလင်းသည်ဟု သိရှိရလေသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော့်မှာလည်း အိုးဟိုး... ဒါကြောင့်ကိုးဟု ရေရွတ်နိုင်တော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ နာမည်တစ်လုံး အဖတ်တင်သွားပြန်လေပြီ။ တပ်မတော်ကို သပ်လျှိုသည်ဆိုသဖြင့် သပ်ကြီး ပေကိုးဟု။

သူတစ်ပါးကို လိုက်လံနာမည်ပေးတတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်အားလည်း အခန်းနီးနား ပတ်ဝန်းကျင်က နာမည်အမျိုးမျိုး ပေးကြရာ ဒါပါနှင့်ဆို ငါးမျိုး ရှိလေပြီ။ သည်တော့ ငါးမည်ရ ဇာကနာပေါ့။

သူတစ်ပါးကို မခံချင်ဖြစ်အောင် လိုက်လိုက် စတတ်သဖြင့် မြဝတီဦးစ။

သူတစ်ဖက်သားကို လိမ်လည်လှည့်ဖျား မဟုတ်မဟပ် လုပ်ဇာတ်ဆင်ပြောတတ်လွန်းသောကြောင့် ဝိုးသွင်းဘုရင်။

WORLDWIDE PERSON ခေါ် ကမ္ဘာကသိပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်ဝင်းက ကမ္ဘာကျယ်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးစိုး၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် ချီးမြှင့်လိုက်သည့် နာယကကြီး။

ယခုတစ်ခါတော့ သပ်ကြီးတဲ့။

ပသို့စေကာမူ သည်လိုနေရာ သည်လိုဌာနမှာ ရလာသည့် နာမည်များ ဖြစ်သည့်အတွက် လည်းကောင်း၊ ရာဇဝင် သမိုင်း ကျောထောက်နောက်ခံကလေး ရှိနေသည့်အတွက် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်သည် ထိုအမည်များအား လိုချင်မက်မော နှစ်သက်တသစွာ သဘောကျနေမည် သာတည်း။

လောင်းမလားလေ ဘော်ဒါ

"ဝသုန္ဒြေ ဤမြေပုံသု နှလုံးသားထုကို သက်သေပြုလို့ သာဓုခေါ်ပါဗျာ"

ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလိုက်သော ကိုဗိုလ်မြ၏ အသံကို ကြားရစက ကျွန်တော် တော်တော်ရယ်ချင်သွားသည်။ သို့သော် သူက အတည်ပေါက်ကြီး ပြောနေတာ ဆိုပြန်တော့လည်း မရယ်ရက်သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် "သာဓု သာဓု သာဓု" ဟူ၍ အော်ပြလိုက်ရသည်။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ရက်လုံးလုံး ကိုဗိုလ်မြတစ်ယောက် စကားမပြော၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးက ပြန်လာကတည်းက သူ့သိပ်မူမမှန်။ ပြောစကားတွေကလည်း ရှေ့နောက်မညီညွတ်။ သူ့အသံ မကြားရပြန်တော့လည်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေလေပြီလားဟု အားလုံးက စိုးရိမ်ကြသည်။ အဆက်အသွယ် လုပ်ပြန်တော့လည်း သူ့ဆီက ဘာA ကြောင်းပြန်ကြားချက်မှ မရ။ "ကိုမြရေ... စကားမပြောလည်း နေပါဗျာ။ နံရံကိုတော့ လက်နဲ့ ခေါက်ပြပါ" ဟု ကိုဌေးက တောင်းပန်သော်လည်း သူက တုံ့ကိုဘာဝေ။

သည်ကနေ့ မနက်ကျမှ ဘယ်လိုထဖြစ်သည် မသိ။ "သာဓု ခေါ်ပါ" ဟု ဆိုလာပြန်သည်။ နှစ်ရက်လုံးလုံး A ဝိဇ္ဇာနှင့် ဝစီပိတ် တရားကျင့်သည်တဲ့။ သည်တော့လည်း သူ့ဆန္ဒA တိုင်း သာဓုခေါ်ပေးလိုက်သည်။ ဒါကို သူက မကျေနပ်။ A ထက်က ဆိုခဲ့ပြီးသလို ဝသုန္ဒြေ ဤမြေပုံသုကို သက်သေပြုခိုင်းနေပါသေးသည်။

ဘာပဲပြောပြော သူမြင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ကျေနပ်အောင် တော့ လေးလေးနက်နက် သဘောထားကာ အေးပေးလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် စပ်ဖြူဖြူ။

A ဝင်A ထွက်များသော သီတင်းပတ်ပါပေ။

မကြာခဏဆိုသလို သစ်သားတံခါးကြီး လာလာ ပိတ်သွားသည်။ ဗိုလ်ကြီး ဝင်းသိန်းကို ခေါ်စစ်သည်တဲ့။ နောက်တစ်ခါ ဗိုလ်ကြီးအောင်ကိုလည်း သူ့ရုံးက လာတွေ့သည်တဲ့။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်။ သည်A ထဲက လူသစ်များရောက်လာပါသေးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း စံသာနှင့် လေယာဉ်မှူး ဗိုလ်မှူး ဂျွန်လှဝင်းတို့ ဖြစ်၏။ သူ့ရုံးကြီး မြင့်သိန်းကတော့ နေရာရွှေ့သွားရလေသည်။ သူ့A ခန်းကို ဗိုလ်မှူးဂျွန်လှဝင်းက ဝင်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း စံသာကတော့ A တွင်းဘက် A မိမိကလေးများဆီသို့ သွားသည်။

ဗိုလ်မှူးဂျွန်လှဝင်းသည် လက်ရှိ တပ်မတော် A မူထမ်းဖြစ်သည်။ လက်ရှိ တပ်မတော်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များA ပေါ် သဘောမကျသော၊ မကျေနပ်သော အမူထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဦးစံသာတို့ ယခင်ဝန်ကြီးဟောင်းဦးစိန်မြတို့နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဦးစိန်မြကလည်း တော့ရုံ။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ထောင်တွင်းသို့ ရောက်လာကြလေပြီ။

ဗိုလ်မှူးချွန်လှဝင်းတို့ ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိန်း လွတ်သွားလေတော့သည်။
ပြီးခဲ့သည့် အပတ်ကလည်း သူကြိုတင် ဟောကိန်းထုတ်ထားသည့်အတိုင်းပင် မှန်နေလေတော့၏။
နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများထဲတွင် ကိုယ်လွတ်မည်ကို ကြိုသိသော ပထမဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်သည်
ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိန်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

"ရွတ် ရွတ်" ဘယ်ကလာတဲ့ အသံပါလိမ့်။ ရှေ့ကတော့ မဟုတ်။ နောက်က ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ရှေ့က အခြေအနေကို အသေအချာ လေ့လာလိုက်ရသည်။ လူသူရှင်း၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်သာ
ဘောင်ပေါ် လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြတင်းသံတိုင်နှစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုန်ဆွဲပြီး
တက်လိုက်သည်။ မြင်း... ရာဇဝတ်မှုဖြင့် အကျဉ်းကျနေသူ၊ ကျွန်တော်တို့ ခြံဝင်းထဲမှာ
အလုပ်ကြမ်း လုပ်နေရရှာသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

"ရှေ့... ကိုဇာနာ အထဲမှာ စာပါတယ်"

သူက နွားဆေးလိပ် တစ်လိပ်ကို ပစ်ထည့်လိုက်ပေသည်။ ကျွန်တော်က ယောင်ယမ်းပြီး
လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ဖမ်းလိုက်ရာ သံတိုင်ကိုင်ထားရာမှ လွတ်သွားသဖြင့် A ဘက်ဘက်
သံမံတလင်းပေါ် ဘိုင်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။ မှတ်လောက်သားလောက်A ဘက်ပင်
A စိမ့်သွားတော့၏။ တင်ပါးနှင့်ကျ၍သာ တော်တော့သည်။ လက်နှစ်ဖက်စေ၊ နံပါးနှင့်ဖြစ်စေ
ကျခဲ့ပါက သေချာပေါက် အရိုးကျိုးပေလိမ့်မည်။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း အတော်
ဖြေရှင်းရပေလိမ့်မည်။

လောလောလတ်လတ် အမြတ်ထွက်သွားသည်ကတော့ ဖင်တစ်ခြမ်း စောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။
လက်ထဲမှာ ဆေးလိပ်ကို တစ်စစ ဖြေချလိုက်သည်။ စာကလေးတစ်စောင်၊ အိမ်သူ သက်သားထံမှ
ပြန်ကြားစာ။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားသည်ကတော့ အမှန်။ ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ဘူး ကျန်းမာပကတိ
ရှိနေတယ်ဆိုသည်ကို သိသွားကြလေပြီ။ မိမိသိလိုသည့် အဖြေတစ်ခုလည်း ပါလာ၏။
ရွေးကောက်ပွဲက လာမည့် ၁၉၉၀ မေလလောက်မှ ဖြစ်မည်တဲ့။ ရွေးကောက်ပွဲနား နီးမှ
လွတ်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ထောင်ထဲမှာ နောက်တစ်နှစ်ကျော်ကျော် နေရပေဦးမည်။

သည်စာကို အလျင်အမြန် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရသည်။ တစ်စစ ဆွဲဖြုတ်ပြီး အိမ်သာတွင်းထဲ ပစ်ချကာ
ရေလောင်းပစ်လိုက်ရသည်။ သို့ကလို အဆက်သွယ်ရဖို့အရေး ကြိုးစားခဲ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။
စိုက်ခင်းများထဲတွင် ရေလောင်းပေါင်းသင် မြောင်းပေါင်ဖော်သူများထဲမှ ရဲရဲရင့်ရင့် လုပ်ရဲကိုင်ရဲ
ရှိမည့် လူငယ်များကို ဦးစွာ ရှာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်ရွေးချယ်တာ မှန်သွားသည်။ ဗိုလ်တိုက်
ဆိုသူတစ်ဦးနှင့် ပထမဆုံး အဆက်အသွယ် ရခဲ့သည်။ ထိုနောက်မှ သူ့သူငယ်ချင်း
ကိုမြင်းဆိုသူနှင့် ဆက်လက်သိကျွမ်းရပြန်သည်။ သည်နှစ်ယောက်သည် နှစ်ပတ်တစ်ခါဆိုသလို
ရုံးချိန်းထွက်ရ၏။ သူတို့ထံမှတစ်ဆင့် အိမ်သို့ အဆက်အသွယ် လုပ်ခိုင်းရသည်။ တာဝန်ကျေသော
ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာလည်း ခင်မင်ရင်းစွဲ လေးစားရင်းစွဲ ရှိနေကြသူများပီပီ
ကျွန်တော့်ကိုစွဲကို စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်ပေးကြလေသည်။

ထောင်ထဲနှင့် ထောင်ပြင် စာအဆက်အသွယ် လုပ်ရသည်မှာ အတော်ခက်ခဲသော ကိစ္စဖြစ်၏။ သည်အထူးဆောင်တွင်းသို့ ဆိုလျှင်ကား ပြောစရာမလိုတော့။ အန္တရာယ် ရင်မှာလွယ်ထားရသည့်နှယ်။ အစစ်အဆေးကလည်း များလှပါဘိ။ ဒါတွေကို ကျော်လွှားဖို့အတွက် တော်ရုံသတ္တိနှင့် မဖြစ်နိုင်။ မိသွားလျှင် မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဒုက္ခရောက်ကြမည်သာ။

ထောင်ထဲ ဘိန်းသယ်ယူသူများ၊ ဆေးသယ်သူများ၊ ပိုက်ဆံသယ်သူများ၏ သယ်ယူပုံ သယ်ယူနည်း အစုံစုံသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ၏။ တချို့က ဖိနပ်ထဲ ထည့်သယ်သည်။ တချို့က အစာထဲထည့်သယ်သည်။ တချို့က (မရိုသေစကား) စအိုထဲ ထည့်သယ်သည်။ တချို့ကတော့ ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်မျိုချကာ ထောင်ထဲရောက်မှ ဝမ်းနုတ်ဆေးစားပြီး ပြန်ထုတ်ကြသည်။

ထောင်တာဝန်ကျ ရှာဖွေသူများနှင့်ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ယှဉ်ပြိုင်ရသည့်ပွဲ ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးကိုတော့ လေးစားချီးကျူးမိသည်မှာ အမှန်ပင်။

"မယုံရင်လောင်းလိုက်ကြလေ"

လာပြန်ပြီ... ဒီ လောင်း စကား။ ဦးတင်စိုး၏ အမွေဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူပီပီ ဘာပြောပြော အလောင်းအစားလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ လွတ်မယ်၊ မလွတ်ဘူး။ ဘယ်နေ့လွတ်မယ် စသည်ဖြင့် ထောင်ထဲမှာလာပြီး အလောင်းအစား လုပ်နေသေး၏။

သည်ကစ၍ ဘယ်သူပြောပြော... လောင်းမလား ဆိုတာ ပါပါလာတတ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် အပတ်ကလည်း ကျွန်တော်နှင့် ကိုဌေး ပါဆယ်လာမလာ ကိတ်မုန့်တစ်လုံးကြေး လောင်းခဲ့သေးသည်။ ကိုတင်အောင်နှင့် ကိုမြကလည်း ဒီကနေ့ သတင်းထူး ကြားရ၊ မကြားရ ဆေးလိပ်ကြေး လောင်းကြသေး၏။

ခုတစ်ခါ ဦးတင်ညွန့်က လာပြန်ပြီ။ အာရုံထဲတွင် ပေါ်သည်တဲ့။ ၂၇.၂.၈၉ မတိုင်မီ အားလုံး လွတ်မည်တဲ့။ မယုံရင် လောင်းမလားတဲ့။ သူ့အာရုံကို ကျွန်တော်တို့က အတော်ကြောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းများလည်း အတော်လန့်နေကြပြီ။ ဓာတ်မသိခင်ကတော့ အဟုတ်မှတ်ပြီး ယုံလိုက်ကြလေသည်။

ပထမဆုံး သူ့အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာသည်က ချဲဂဏန်း ၄၇၈ တဲ့။ ထောင်တစ်ဝင်းလုံး ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ထိုးလိုက်ကြသည်မှာ လခပြုတ်မတတ်။ တကယ်တမ်းထွက်လာတော့ ၉၃၂ တဲ့။ သုညတစ်လုံးသာ လွဲလေသည်။

နောက်တစ်ခါ သူ့အာရုံထဲမှာ ဖြူဖြူA ဝတ်နှင့် လူတစ်ဦးပေါ်လာပြီး A ပြင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်တဲ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သမ္မုဒ္ဒေါဂါထာ ရွတ်ဆိုရန် မှာခဲ့သည်ဆို၏။ ဘုရားA လုပ်ဆိုတော့ မငြင်းကောင်း။ A ဘေးလုံး လုပ်လိုက်ကြပါသည်။ သူပြောသလို တစ်ပတ်A တွင်းမှာတော့ မလွတ်။ လူA သစ် ဗိုလ်မှူးချွန်လှဝင်းတို့ ရောက်လာကြလေသည်။

တစ်နေ့ကလည်း အာရုံထဲတွင် ဓာတ်လုံး သုံးလုံးပေါ်နေ၍ ဘုရားရှိခိုးပြီး သူ့အခန်းထဲ၌ လိုက်လံရှာဖွေရာ ရေအိုးစင်အောက်တွင် ရွှေဓာတ်လုံး သေးသေးကလေး သုံးလုံးတွေ့ရသည်ဆို၏။ တစ်လုံးကို မွေကထိက ကရင်A ဘကြီးA ဘေး ပေးပြီး သွားရောင်းခိုင်းလိုက်လေသည်။ ထိုA ဘိုးကြီးမှာ ကံကောင်းထောက်မ၍ A ရိုက်မခံရခြင်းဖြစ်၏။ A ဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုA လုံးလေးများမှာ ရွှေရောင် စက်ဘီးဘောစေ့လေးများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ယခုလည်း လာပြန်ပြီ။ A ဘရုံပေါ်ပြန်ပြီတဲ့။ ၂၇.၂.၈၉ က နောက်ဆုံးဆိုပဲ။ တံခါးကို စုန်ကိုင်ပြီး "၂၇ ရက် မနက်ထွက်" လို့ A ဘလုံး တညီတညာ A ဘရုံမည်တဲ့။ မယုံရင် လောင်းဦးမလားတဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမပြောလိုတော့ပါ။ ဝင်းဦးသီချင်းကိုသာ A ဘဆိုပစ်လိုက်တော့သည်။

"စိတ်ကူးနဲ့ရူးတာ ဆန်းသလားခင်... A င... A င"

"သေရဲတယ်ကွ... သေရဲတယ်... ဘာကြေးလောင်းမလဲ၊ ခုသေရဲတယ်"

ဟ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီတုံး။ ကိုဗိုလ်မြ ရောဂါထပြန်ပါပကော။ တအုံးအုံး တခိုင်းခိုင်းဖြင့် ခုန်ပေါက်ပြီး ဆူညံအော်ဟစ်နေလေသည်။ ကိုဌေးနှင့် ကိုတင်အောင်တို့က ဝိုင်းဝန်းချော့မော့ဖျောင်းဖျ ထိန်းသိမ်းတော့မှ ငြိမ်ကျသွား၏။ အကြောင်းစုံကို သိရတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ငို၍ ရယ်၍ မရသော မျက်နှာဖြစ်သွားလေသည်။

ကိုမြသည် လွန်စွာစိတ်ကူးယဉ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ လေထဲတိုက်အိမ်သာမက တံတားတွေ လမ်းတွေပါ ဖောက်လုပ်သူဖြစ်သည်။ ပြီးသောအခါ သူ့စိတ်ကူးကို အမှန်တကယ်ဖြစ်ရပ်တွေနယ် စွဲမှတ်တတ်သူလည်း ဖြစ်ပြန်၏။

ခုလည်းကြည့်။ စိတ်ကူးနှင့် ဝတ္ထုရေးသည်တဲ့။ သူ့ဝတ္ထုအမည် ဥဒါန်းမကြေတဲ့။ သည်ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်လိုက်သည် တပ်မတော်အမှုထမ်း ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ တစ်ဦး။ ပွဲဦးထွက်တိုက်ပွဲမှာပင် ရန်သူကတုတ်ကျင်းတစ်ခုကို စွန့်စွန့်စားစား ဝင်တိုက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ရာထူးအဆင့် တိုးမြှင့်ခံရသူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် အပွဲပွဲနဲ့ခဲ့သော ဇာတ်လိုက်မင်းသားကြီးသည် တိုက်ပွဲတစ်နေရာ၌ ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီးနောက် တပ်မတော်မှ အနားယူခဲ့ရလေသည်။

တပ်မတော်ကို ချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော၊ စစ်သားဘဝကို ခုံမင်သော သူ့အဖို့ အရေးအခင်းများ ကာလက တပ်မတော်၏ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပုံများကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ကြုံလာရသောအခါ သူချစ်သော တပ်မတော်သည် ပြည်သူ့တပ်မတော် လူထုတပ်မတော် မဟုတ်မူဘဲ လူတစ်စု တပ်မတော် ဖြစ်နေသည်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ခံစားသိရှိခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချစ်ကြီးပြီး အမျက်ကြီးကာ ဆန့်ကျင်ဘက် အင်အားစုများဘက်သို့ ပါခဲ့ရ၏။ အတိုချုံ့၍ ဆိုရသော် တပ်မတော်မှ အာဏာသိမ်းပြီးသည်အခါ သူ့ခမျာ အဖမ်းခံရတော့သည်။

အင်းစိန်ထောင်အတွင်းတွင် ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲခံနေရသည့်ပြင် ရောဂါဟောင်းဖြစ်သော
ခွေးရှူးပြန်ရောဂါက ထလာပြန်သောကြောင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။
ဤနေရာမှာ ဇာတ်လမ်းက စလာပါပြီ။ ဆေးရုံကြီး၌ ဆေးကုသခံနေစဉ် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏
သတင်းပေးမှုကြောင့် သူ၏မိသားစုမှာ လွန်စွာ ဒုက္ခရောက်နေကြောင်း၊ အိမ်နီးနားချင်းများကလည်း
သူပုန်အားပေးမလုပ်လိုဟု ဆိုကာ စွန့်ပစ်ထားသဖြင့် ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေကြောင်း
သိရလေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အင်းစိန်ထောင်ပြန်အရောက်တွင် ဝေဒနာ မခံစားနိုင်တော့သော
ဇာတ်လိုက်ကြီးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်ကာ ဘဝကို
အဆုံးသတ်သွားလေတော့၏။

ဤဇာတ်လမ်းကို သူ့ဘာသာ သူရေး၊ သူ့ဘာသာသူ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် တွေးရင်း၊
တဖြည်းဖြည်း တကယ့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလို့ ထင်လာလေသည်။ သူတကယ် သေရဲလား၊
မသေရဲသလား... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မေးရင်း ဖြေရင်း ထပေါက်ကွဲသွားရခြင်းပင်တည်း။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဤသို့ ဤနယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကလေးတွေ ရှိနေသေးသဖြင့် သက်သာစရာ
ရပေသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ သည်အကြောင်းတွေ ပြောလိုက်၊ နောက်လိုက်၊ ရယ်လိုက်၊
မောလိုက်ဖြင့် အချိန်တွေသည် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားကုန်ခန်းခဲ့ရသည် မဟုတ်တုံလော။

A နောက်ကောင်းကင် A စပ်ဝယ် ကပ်လိုသာ ကျန်တော့သော A လင်း A က်ကွဲကြောင်းသည်
သေးမျှင်လှပါဘိ။

နွေဦးသရုပ်သည် ပီပြင်လာ၏။

သင်းပျံ့ပျံ့ မြေရနံ့ကလေးများကို မိုးစက်နှင့် မြေသားတွေစကပင် မွှေးဖွားခဲ့လေသည်။
ရွက်မဲ့ကိုင်ခြောက်များဖြင့် စီရင် A ပ်သော ရာသီကုန် သစ်ပင်များသည် နှစ်မိသော
ရွက်သစ်များကို မီးရှူးသန့်စင်ရန် A ဘေးယူနေကြ၏။ A မေပျောက်ရှာနေသော ဥဩငှက်၏ A သံကို
လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ကြားနေရ၏။ ချစ်ရသူ A တွက် လက်ဆောင်ဘယက် ထုနက်ပေးနေရာသော
ပန်းတိမ်ဖိုငှက်သည် ဟီးဟီး... A တည်ပေါက်ကြီး ရေးနေတော့ A ဟုတ်များ
မှတ်နေကြလေပြီလား။ ကိုပိုလ်မြကို A ဘေးကျ၍ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ထုတ်လုပ်ကြည့်နေခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

A တော်ပျင်းစရာကောင်း၏။ နဂိုကမှ စကားမပြောရ မနေနိုင်သော မိမိ A ဖို့ ခုလို A ခါသမယကို
မုန်းတီးမိသည်။ မကျေနပ်သော၊ မခံချင်သော အစိုင်အခဲဟူသမျှ၏ ထွက်ပေါက်လမ်းသည်
တရားဘာဝနာ အားထုတ်ခြင်းဟူ၍ ခံယူထားကြသော ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ ပိုလ်ကြီးတို့က မနက်စာ
စားပြီးကတည်းက အတွင်းသာ ပုတီးစိပ်နေကြတော့၏။ ကိုဌေးကလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ
နေ့လယ်ကျမှ လာပြီး စက်တော်ခေါ်နေသည်။ သူ့ခမျာလည်း ကိုမြနှင့် အခန်းနီးနားချင်း

ကပ်နေရသည့်အတွက် အတော်စိတ်ပျက်နေရှာပြီ။ မနက်ကလည်း ကိုမြ၏ အဆဲအဆိုကို ခံရရှာသေးသည်။ ကိုမြက ထောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဆီမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သို့ အသနားခံစာတင် ခွင့်တောင်း၏။ ကိုဌေးက ဒါကို မကျေနပ်။ မရဲပဲ ကျွဲပြစီးရကောင်းလားဟု ကိုမြကို အပြစ်တင်သောအခါ ကိုရွှေဗိုလ်မြတို့ ရမ်းပလေတော့သည်။ တောင်ဆဲ၊ မြောက်ဆဲ၊ ဟိုလူဆဲ၊ ဒီလူဆဲဖြင့် ဆဲသေနတ်ပစ်ပါလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုဌေးခမျာ ကိုမြကို စကားမျှပင် မပြောရဲတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ရာဝင်သွားခြင်းပင် ဖြစ်တန်ရာသည်။

ယခုတလော အခြေအနေတွေက အပြင်မှာ နည်းနည်းနည်းနည်း စတင်ရှုပ်ထွေးလာပြီဟု ထင်ရသည်။ ကြားရသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့က တစ်ခါ၊ ၁၆ ရက်နေ့က တစ်ခါ နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနားတွေ လုပ်ကြသည်တဲ့။ ကြွေးကြော်သံများဖြင့် ချီတက်ကြသည်တဲ့။ ကလေးတွေလည်း ဘယ်နှစ်ယောက်မှန်းမသိ ဖမ်းလာသည်မှာ သေချာ၏။ ကျွန်တော်တို့ အထူးဆောင်ဝင်း အဝင်ဝက စစ်ကြောရေးရုံးမှာ နေ့ရောညပါ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေကြလေသည်။ လူကိုယ်တိုင် အားမပေးနိုင်သော်လည်း စိတ်ထဲက အားပေးနေရသည်။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ သီချင်းကို အကျယ်ကြီး အော်ဆိုပြီး လှမ်း၍ အားဆေးကျွေးနေရသည်။ သူတို့ကြားလား မကြားလားတော့မသိ။ ထောင်မှူးကတော့ ကြားသွားပုံရ၏။ ကျေးဇူးပြု၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေပါရန် နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိလာပေးသွားသည်။

တပေါင်းတန်ခူး အကြောင်းထူး

မတ်လနှင့် ဧပြီလ နှစ်လလုံးလုံး တော်တော်ပူသလို တော်တော်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အထူးဝင်းတစ်ဝင်းလုံး ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်လှ။ တစ်ယောက်ရောက်လာလိုက် ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းတောင် မမေးလိုက်ရပါချေ။

စစ်ကြောရေး စခန်းမှာလည်း နေ့ရောညပါ စည်ကားနေပါရော။ ရန်ကုန်မြို့မှာသာ လှုပ်စစ်မီး မလာချင်နေပါမယ်။ အင်းစိန်ထောင် A ထူးဝင်းထဲက စစ်ကြောရေးစခန်းမှာတော့ ထိန်ထိန်ကို သာလို့။ မှတ်မှတ်ရရ မတ်လ နောက်ဆုံး A ပတ် ၂၅ ရက်နေ့ ညနေဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ A ခန်းရှေ့ဘက်က သစ်သားတံခါးတွေ တဂျိမ်းဂျိမ်းနဲ့ လာပိတ်ပါလေရော။ ကိုင်း တစ်ယောက်ဖြင့် တိုးပါပေါ့။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်တန်းလျားမှာ လွတ်နေသော A ခန်း နှစ်ခန်းရှိသည်။ ဦးတင်စိုးနှင့် မိုးဝင်း လွတ်သွားပြီး နောက် A ခန်းတွေ A ပြောင်း A ရွှေ့ လုပ်လိုက်သေးသည်။ ဗိုလ်ကြီး A ဘင်ဝင်းက A ခန်း(၁)၊ အခန်း(၂)က လွတ်နေသည်။ အခန်း(၃)မှာက ဗိုလ်မြ၊ အခန်း(၄)မှာက ကိုဌေး၊ ကျွန်တော်က အခန်း(၅)။ ဦးစိုးက အခန်း(၆)၊ အခန်း(၇)မှာ ဦးတင်ညွန့်၊ အခန်းရှစ်နှင့် အခန်းကိုးမှာက ကိုချိန်မော်နှင့် ကိုတင်အောင်။ သည်တော့ အခန်းနံပါတ် တစ်ဆယ်နှင့် အခန်းနံပါတ်နှစ် အားနေသည်။ အခန်းတစ်ဆယ်မှာ လူသစ်ထည့်လျှင် ကျွန်တော်တို့ သစ်သားတံခါးကို လာပိတ်နေဖို့ လိုမည်မထင်။ ဒါဆို အခန်းနံပါတ်နှစ်မှာ လူသစ်ထည့်မှာ သေချာလေပြီ။ သို့ဖြင့် စကားပြောသံ ခြေသံ သောတွဲသံများ စပြီး ကြားလိုက်ရတော့ရာ လာပြီ လာပြီ လာချေပြီဟု ရေရွတ်မိတော့သည်။

ထောင်ထဲသို့ လူရောက်လာတာ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ သတင်းထူးလေးတွေ ပါလာမည့်အတွက်တော့ ဝမ်းမြောက်စရာပေ။

ထုံးစံအတိုင်း သစ်သားတံခါးတွေ လာဖွင့်တော့မှ နံရံခေါက် အချက်ပေးစနစ်ဖြင့် ဆက်သွယ်လိုက်တော့မှ လား... ပေါ်ဦးထွန်း(ခေါ်) မင်းကိုနိုင် ပါကလား။ သူ့ကို အင်းလျားကန်အနီး အနောက်ရန်ကင်းထိပ်မှာ ဖမ်းလာခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ သို့ဆိုလျှင် လူဖမ်းပွဲကတော့ စလေပြီ။ A ထူးဝင်းတစ်ဝင်းလုံး ပျားပန်းခတ်နေသည်မှာလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဖမ်းလာခြင်းပင်။ မင်းကိုနိုင် A ပြော A ရ ကျောင်းသားများရော၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားသူ အရပ်သားများရော အဖမ်းခံရတာ တစ်ရာကျော်ပြီဟု သိရလေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရော ကိုဌေးပါ စိတ်တော်တော်ပျက်သွားသည်။ ဒီလိုပုံ ဒီလိုအချိုးနှင့် မိုးကြီးချုပ်တော့မလားရယ်ပေါ့။

တကယ်တော့ မိုးမချုပ်ပါ။ ရောင်နီပျိုးလာခဲ့လေသည်။ သင်္ကြန်မတိုင်ခင် နှစ်ရက်အလို ဧပြီလ ၁၁ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဌေးကို ထောက်လှမ်းရေး ၆ မှ ဗိုလ်မှူးစန်းပွင့်က လာတွေ့လေသည်။ သူ့အဆိုအရတော့ အထက်လူကြီးများက တာဝန်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ကျန်းမာရေး(အမှန်ကတော့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေ) ကို လာရောက်စုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသည်၏နောက် ထောင်ဆေးရုံကိုခေါ်ပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်များဖြင့်

ဆေးစစ်ပါတော့သည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ ဆေးစစ်မခံရဖူးဘဲ ခုမှ တော်တော် ဂရုစိုက်ခံနေရသဖြင့် ဘဝင်တောင် မြင့်ချင်ချင်။ ဆေးစစ်ပြီးသွားသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တတည်းခိုရာ A ထူးဝင်းသို့ ပြန်မပို့ဘဲ တိနှစ်ထောင်ကားကြီးပေါ် တင်ခေါ်သွားလေရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ရင်တွေကို တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လို့၊ လွတ်ပြီလား။ လွတ်ပြီလားရယ်ပေါ့။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ထောင်ဘူးဝကနေ ကားစထွက်သည်နှင့် ထောင်A၊ တ်ရိုးနံဘေးA တိုင်း ကားကိုကျွေးပြီး မောင်းသွားရာ ဩော်... ထောင်ပြောင်းတာပေါ့လို့ မှတ်ချက်ပြုလိုက်ရပါတော့သည်။ A င်းစိန်ထောင်မကြီးနှင့် ကပ်လျက် ပေ ၅၀ ခန့် ခြားပြီး သီးသန့်ထောင်(ခေါ်) တွဲဘက်ထောင် တစ်ခုရှိနေသေး၏။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကျောင်းသားကတည်းက တော်တော်ရင်းနှီးခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ A စ်ကိုA ကြီးဆုံး နိုင်ငံရေးကိစ္စဖြင့် ပုဒ်မ ၅ ည တပ်ခံရပြီး ထောင် ၃ နှစ် ချခံခဲ့ရသောကြောင့် သူ့ကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ရင်း မကြာမကြာ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့တုန်းက တော်တော် လွတ်လပ်သည်။ ထောင်ထဲသို့ ဂစ်တာရော၊ ကက်ဆက်ပါ သွင်းလို့ရသည်။ သူနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဇော်ဝမ်း၊ တေးရေးဆရာ ကိုဇေယျ(ခေါ်) တိုနီတင်၊ ပန်းချီဆရာ ကိုကျော်မင်းမောင်တို့ပါ ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်က ချာတိတ်ဆိုတော့ သူတို့ခိုင်းသမျှ စာအုပ်၊ ခဲတံ၊ မင်၊ ကက်ဆက်၊ ကက်ဆက်ခွေ၊ ဂစ်တာကြိုးတို့ကို ခဏခဏဝယ်ပြီး ပို့ခဲ့ရဖူး၏။ သည်တော့လည်း တွဲဖက်ထောင်နှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးတာ ဘာမှမဆန်း။ ကိုင်း ခုတော့ဖြင့် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ ပြန်လာရသလို တွဲဖက်ထောင်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရပြန်ပြီပေါ့။

သို့သော်လည်း ဒီတစ်ခါ ထပ်လို့သာ လွဲပြန်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဇင်ဝိုင်းကို ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ နှစ်ယောက်က အမှုဖြစ်စဉ် အစအဆုံး ပြန်လှန်မေးမြန်းပြီး ထမင်းခေါ်ကျွေးခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ထောင်ထမင်း ထောင်ဟင်းသား ကောင်းကောင်းကန်းကန်း စားခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဗိုက်အောင့်မတတ် စားခဲ့ကြရတော့၏။ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အင်းစိန်ထောင်မကြီးဆီသို့ ပြန်ပို့လိုက်ပြန်ပါတော့သည်။

ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲက လုပ်ရ၏။ အခန်းနီးနားချင်းတွေရော ထောင်ဝန်ထမ်းတွေကပါ သိချင်ကြသည်။ အကျဉ်းသားချင်းချင်း သိချင်တာ ဘာမှ မဆန်းသော်လည်း ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ သိချင်တာကတော့ ထူးသည်။ သူတို့တစ်သက် ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူးဟု ဆိုသည်။ အားလုံး၏ တူညီသော သုံးသပ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သင်္ကြန်မတိုင်မီ လွတ်တော့မည်ဟု...။

ထောင်မှာ ကြောင် သုံးကြောင် ရှိသည်။ ပုန်းကြောင်၊ ဒိုင်ကြောင်၊ လွတ်ကြောင် ဟူ၍ ကြောင် သုံးကြောင်ပင်။ ပုန်းကြောင်ဆိုသည်မှာ စားစရာ မရှိလို့ အခက်အခဲတွေဖြစ်ပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ရခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ လွတ်ကြောင်ကတော့ နက်ဖြန်သန်ဖက်ခါ လွတ်တော့မည်ဆိုပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ဒိုင်ကြောင်ကတော့ ဆရာကြီးလိုလို၊ ဖီလိုဆိုဖာလိုလို၊ အဓိပတိ တော်လှန်ရေးသမားကြီးလိုလို၊ သူ့လောက် ဘယ်သူမှ မတတ်ဟု ထင်ပြီး စကားလုံးတွေနှင့် လိုက်လိုက်ပေါက်တတ်သည့် သူမျိုးကို ဆိုလိုပါသည်။ သေချာကတော့

ကျွန်တော်ရော ကိုဌေးပါ လွတ်ကြောင် ကြောင်နေကြလေပြီ။ သင်္ကြန်မှာ ပျော်ရမည်။ ချစ်သူနှင့် လည်ပတ်ရတော့မည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သောက်ရတော့မည်။ ထောင်ဆိုသော ရွံရှာစရာ အရပ်ကြီးနှင့် ဝေးရတော့မည်။ သို့တစေ စွတ်မပျော်ရဲ။ လွတ်မအော်ရဲ။ ဘဝတူချင်း မစာနာရာ ကျပေမည်။ သို့သော်လည်း သူတို့တွေကတော့ မှာချင်တော့တော့ တစာစာပြောသည်။ အဆိုးဆုံးက ဦးတင်ညွန့်။ သူက မိန်းမ အများကြီးရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မိန်းမတွေဆီကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး မှာလေသည်။ မင်းကိုနိုင်ကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီသို့ မှာသည်။ အထူးသဖြင့် သူနှင့် ကျွန်တော်က မိဖုရား ရင်းနှီးသလို လူချင်းလည်း ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိရကား သူ့သူငယ်ချင်းများသည် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေပင်ဖြစ်လေသည်။ ကိုကိုကြီး၊ အောင်အင်၊ ဇော်ဇော်အောင်တို့ထံသို့ သူမှာချင်သည်များကို စာစီစာကုံး တစ်ပုဒ်လို သေသေချာချာမှာသည်။ ဗိုလ်မြကလည်း သူ့မိန်းမကို နောက်ယောက်ျားယူရန် မှာ၏။ ဦးစိုးနှင့် ဗိုလ်ကြီးအေ ဘင်ဝင်းကတော့ ထွေထွေထူးထူးမမှာ။ သူတို့ မိသားစုတွေကို သွားတွေ့ပြီး A ဘေးပေးဖို့ သူတို့ဒီနေရာမှာ ကျန်းမာစွာရှိနေကြောင်း မစိုးရိမ်ဖို့ မှာကြားသည်။ ကျွန်တော်ရော ကိုဌေးပါ တစ်ခုမှ မကျန်ရအဘဲ မှတ်ရသည်။ ဦးနောက်ထံ A လွတ်ကျက်မှတ်ထားရသော ယခု မှတ်တမ်း၊ ကဗျာ၊ သီချင်းများကိုလည်း ပြန်လှန်လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရသည်။ ထမင်းတောင် ဖြောင့်ဖြောင့် မစားနိုင်တော့ချေ။ ဪ... လွတ်ကြောင်ဘဝ မသက်သာလှပါကလား။

သို့ဖြင့် ပိတောက်တွေ ခိုင်လုံးကြိုင် လှိုင်လှိုင်ပွင့် သင်္ကြန်သီချင်းတွေ အပြိုင်ဖွင့်ကြလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကား အချုပ်ခန်းတွင်းမှ တစ်လက်မမှ မရွေ့။ ကိုဌေးကား အသံမှပင် မထွက်တော့။ ကျွန်တော်လည်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့ တင်းသာ ထားရသည်။ မခိုင်လှ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သင်္ကြန်သီချင်းလေး လုပ်ပါဦးဆိုပေမယ့် အသံက မရွှင်။ မင်းကိုနိုင်က ကိုပီကြီး မမကိုယ်တိုင်က ဆိုပါဗျာ ဆိုတော့လည်း မမက မကနိုင်။ မောင်မောင်လည်း မဆိုနိုင်တော့။ (မင်းကိုနိုင်က ကျွန်တော့်ကို ကိုပီလို့ခေါ်တာ နောက်ခံဇာတ်လမ်းရှိသည်။ ပီဆိုတာ ပီတာ(ပါတီ) အတိုကောက်ပင်။ ကျွန်တော့်ပြက်လုံး ပီတာ၊ ကီစောင်ကို အခြေပြုပြီး ကျွန်တော့်အား ကိုပီတာ(ဝါ)ကိုပီဟု ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်၏) ခုတော့ဖြင့် ကိုပီလည်း မပီနိုင်တော့ချေ။ ထောင်အပြင်မှာ ရေပက်နေကြပါပြီကော။ ထောင်အပြင်မှာ သင်္ကြန်သီချင်းတွေ မြိုင်နေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်လေပြီ။ အင်းစိန်ထောင်၏ A ထူးဝင်းတစ်ဝင်းလုံး ငြိမ်ဆိတ်ခြင်းသာ လွှမ်းမိုးထားတော့၏။ A ကြိမ်ကြိမ် A လှန်လှန် စဉ်းစားကြည့်မိပြန်တော့ ကိုယ့်ရောဂါ ကိုယ်ရှာနေခြင်းပင်။ လွတ်မည်ဆိုခြင်းက ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လွတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး တိကျရေရာသော ဘာA ခြေခံ A ကြောင်းA ရာမှ မရှိချေ။ ထမင်းလေး ခေါ်ကျွေး၊ ဆေးလေး စစ်ပေးတာနှင့် လွတ်ပြီလို့ မည်သို့မျှ တစ်ထစ်ချ မပြောနိုင်ကြပါချေ။

ထို့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော် ဒုံးခနဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ လွတ်ချင်တဲ့အချိန် လွတ်၊ ထောင်အပြင်ရောက်တဲ့နေ့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့နေ့ လွတ်တယ်လို့ ပြောမယ်။ ခု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခပေးနေတာ သက်သက်ပဲဖြစ်တယ်လို့ အားလုံးကို ပြောပြလိုက်တော့ အခန်းနီးနားချင်းတွေက စိတ်မသက်မသာဖြင့် ကောင်းပါတယ်လေဟု ဆိုကြသည်။ ကိုဌေးကတော့ တဖွဖွ ပြော၏။ နင်ပါလာလို့ပေါ့လေ။ ငါတစ်ယောက်တည်းသာဆို ခုချိန် သတ်သေပြီးလောက်ပြီတဲ့။

သို့ဖြင့် သင်္ကြန်အကြတ်နေ့ညနေမှ စတင်ပြီး ကျွန်တော်တို့၏ A ထူးဝင်းA တွင်းမှာ သင်္ကြန်သီချင်းများ မြိုင်လာတော့၏။ သံချပ်များလည်း ကြားရသည်။ ရေလှိုင်းကို ဝှံ့လှုပ်တီးသံလည်း ကြားရ၏။ မင်းကိုနိုင်ကလည်း ဆိတ်ပါးစပ် နတ်မျက်စိA ဖွဲ့မှ ဖြစ်လေရာ သူ့သံချပ်ကလည်း ပျော်စရာကောင်းလေသည်။ တူးပေပေါင် တူးပေါင်တူပေါင် တူးပေပေါင် တူးပေါင် တူပေါင် သမဝါယမဥက္ကဋ္ဌကတော် နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်ရှိသနော် ဆေးရုံပေါ်မှာ တက်ကာမွေး ဆပ်ပြာတောင့်လေး မွေး ဟေ့ သူများA ကြောင်းမပြောကောင်း သူများA ကြောင်း မပြောကောင်း။

ဇာတ်ပေါင်းခန်း

၁၉၈၉ သင်္ကြန်တစ်တွင်းလုံး မလွတ်တော့ဟု စိတ်လျှော့ပြီးသည့်အချိန်မှာပင် နှစ်ဆန်းနှစ်ရက်နေ့မှာ ထောက်လှမ်းရေးမှ ဗိုလ်မှူးမင်းလွင်ဆိုသူ လာတွေ့လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဌေးကို လွှတ်ပေးရန် လူကြီးတွေ စဉ်းစားနေကြောင်း သင်္ကြန်တွင်းက အခြေအနေ မတည်မငြိမ် ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် မလွတ်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပြီး သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း လွတ်မှာပါဟု ပြောလာပြန်ရာ ကျွန်တော်ကတော့ မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက် ဪ... ယုံရက်ကြီးပါလို့သာ သီချင်းဆိုလိုက်ချင်တော့သည်။

ကိုဌေးကတော့ အားတွေတက်လာပြန်လေသည်။ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ရောက်တော့ အတွေ့အကြုံရှင်းလင်းပွဲ ပြန်လုပ်ရ၏။ အားလုံးက ဒီတစ်ခါ သေချာပြီဟုဆိုပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သံသယ ရှိဆဲ။ သို့သော် ၁၉၈၉ ခု ဧပြီလ ၂၁ ရက်နေ့ မနက်မှာ ထောက်လှမ်းရေး ၆ မှ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်စိုး ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့ မာဒေါ့ဂျစ်ကားဖြင့် လာရောက်ခေါ်ဆောင်တော့မှသာ တကယ်လွတ်ပြီဟု သိရတော့သည်။ ထောင်ကလွတ်လျှင် မိန်းဂျေးမှ ဘုရားကို လှည့်မကြည့်နှင့် ထောင်ထဲကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာရတတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော် မနေနိုင်။ တကယ် ဟုတ် မဟုတ် စမ်းကြည့်ချင်သည်။ သေသေချာချာ လှည့်ပြီးတော့ကို ကြည့်ခဲ့လိုက်လေသည်။

ကျေးဇူးစကား

သည်စာမူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူတွေ များလှ၏။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၁ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်သည်။ လွတ်ပြီး နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် ချက်ချင်း ချရေးခဲ့သည်။ ဦးနှောက်ထဲမှာ ရေးခဲ့သမျှ စာရွက်ပေါ် ချရေးရခြင်းပင်။ မမေ့မခင် လတ်ဆတ် ပူနွေးတော့မည်မဟုတ်လော။ ရေးပြီးသည်နှင့် ဖေဖေကို ပေးဖတ်သည်။ ဖေဖေက တအားသဘောကျသည်။ သို့သော် စာအုပ်ထုတ်ဖို့က မဖြစ်နိုင်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကြိုက်ကြသည်။ သို့တစေ စစ်ထောက်လှမ်းရေးက သိသွားလျှင် အရေးယူနိုင်သည်ဟု တညီတညွတ် သဘောတူကြသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဒီစာမူကြီး ဘာလုပ်ထားရမည်နည်း။ အိမ်မှာထားလို့ မဖြစ်လျှင် ဘယ်သူ့ဆီ သွားထားရမလဲ။ အဖြေရှာမရခဲ့ချေ။ သို့နှင့် ထောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော ကဗျာတွေ၊ သီချင်းတွေ၊ စာမူတွေကို အကုန်ချရေးပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားသိမ်းရသည်။ ဘုန်းကြီးကလည်း သိမ်ထဲမှာ သိမ်းပေးထားသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် အဖမ်းခံရပြန်သည်။ ၁၉၉၀ မေလ ၁၉ ရက် ရှေးကောက်ပွဲ မတိုင်မီ တစ်ပတ်အလိုမှာ ကျွန်တော်အဖမ်းခံရသည်။ သည်တော့ ဘုန်းကြီးလည်း ကြောက်၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ စာမူတစ်ထုပ်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်မိဘ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေကို စစ်ဆေးရန်ရှိလို့ဟုဆိုပြီး ထောက်လှမ်းရေး ၆ က ခေါ်ယူပြန်သောအခါ သည်စာမူထုပ်ကြီးကို စိုးရိမ်လာရပြန်သည်။ မေမေမှာ မြေကြီးထဲ ထည့်ဖွတ်ရတော့၏။ ဖေဖေ အိမ်ပြန်ရောက်လာသော အခါကျမှ စာမူကို မြေကြီးထဲမှ ပြန်ထုတ်ပြီး အင်္ဂလန်သံရုံးမှ A တွင်းဝန် ဗစ်ကီဆီသို့ A ပ်လိုက်ရတော့သည်။ ဗစ်ကီကလည်း သူမ လက်ထဲမှာမထား။ စာမူတစ်ထုပ်လုံးကို လန်ဒန်သို့ ပို့လိုက်၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ A ဂ်လန်နိုင်ငံသို့ လူမရောက်ဖူးဘဲ စာမူ ရောက်ဖူးသွားလေတော့သည်။ ခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော့်စာမူ A ဘေးလုံး ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ပြန်လည်ရရှိခဲ့ချေပြီ။ ပရိသတ်ဆီသို့ ပို့ပေးလိုက်ပါပြီ။ ကျော်လွှားပြီးမှသာ ရယ်စရာ ပြောနိုင်ခဲ့သော်ငြား ဖြတ်သန်းနေစဉ်မှာ ခက်ခဲလှပါသည်။ သေချာသည်ကတော့ တကယ် A ဖြစ် A ပျက်များသည် မေ့ပစ်လိုက်စရာ မဟုတ်ပါချေ။